

Tek başına direniş...

Aylık siyasal dergi

Ocak 2011 Sayı: 22

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yeni bir yıla girerken

Hani şair; “En güzel deniz, henüz gidilmemiş olandır / En güzel çocuk, henüz büyümedi / En güzel günlerimiz, henüz yaşamadıklarımız” diyerek, gelecek günlere olan umudunu vurguluyor ya, her yeni yıla da bu umutla gireriz. Çünkü “en güzel yıllarımız, henüz yaşamadıklarımız”dır.

2010 yılı, burjuvazi için kriz yılıydı. İşçi ve emekçiler için ise, mücadele yılı oldu. Özellikle Avrupa işçi sınıfı, vahşi kapitalizm dönemindeki gibi, büyük bir öfkeyle sokaklara çıktı. Grevler, gösteriler, işgaller yaptı. Öğrenci gençlik, yeniden “’68 baharı”nı hatırlatan eylemler gerçekleştirdiler. Yunanistan ve Fransa’da sonra İngiltere’de de sokakları zaptettiler.

Türkiye işçi sınıfı da, krizle birlikte direniş ve eylemlerini büyüttü. Tekel direnişi, yıla damgasını vurdu. Sömürülen, ezilen tüm kesimlerin sesi oldular, desteğini aldılar. Paşabahçe’den Tuzla’ya “tek başına direniş”ler, başarıyla sonuçlandı.

Birçok işyeri, yeni yıla direnişle giriyor. Metal işçileri, genel greve hazırlanıyor. “Torba yasası”na karşı tüm işçi ve emekçiler meydanlara çıkıyor.

Kürt halkı da yüzyılları bulan asimilasyona karşı kimliklerini haykırıyor, haklarını fiilen yaşama geçiriyorlar. Öğrenciler, “devlet büyükleri”ni dinleyecek “uslu çocuklar” olmadığını gösteriyor yeniden.

Kısacası toplumun tüm kesimleri, seslerini daha fazla yükseltiyor. Bu durum, önümüzdeki yıldan daha umutlu olmamızı sağlıyor.

Şair, yukarıdaki dizelerini şöyle tamamlamıştır: “Ve sana söylemek istediğim en güzel söz / henüz söylememiş olduğum sözdür...” İşçi ve emekçiler, öğrenciler, ezilen halklar da, henüz sözlerini söylemediler.

2011; ezilen, sömürülen tüm kesimlerin, sözlerini söylediği bir yıl olsun! İnancın, umudun, ille de kavganın daha da harlandığı bir yıl olsun! Hedeflerimize biraz daha yaklaştığımız, zaferler kazandığımız bir yıl olsun!

İnanç,

Umut,

İlle KAVGA!

En güzel yıllar, uğrunda savaşımların olsun...

Yeni yılı kavgada tutsak düşmüş olarak karşılayanlara
gönderdiğimiz yeni yıl mesajıdır...

**“Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
durmak yok bu koşuda teslim olmak yok
ağıt yok dilimizde dizlerde titreme yok
kaç güneş sönerse sönsün içimizde
hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
ya şafak sökerken
ya güneş yükselirken
sizin sesiniz olup
sizi haykıracağız
biz kazanacağız!
BİZ KAZANACAĞIZ!”**

Yeni bir yıla daha kavgayla, umutla giriyoruz...

Egemenler, sömürü ve zulmü ne kadar artırırsa artırsın,
“büyük insanlığın” sömürsüz-sınıfsız bir dünya özlemini ve bu
uğurdaki mücadelesini bitiremiyor, bitiremeyecek de. Krizle
birlikte daha da büyüyen öfke, artık sokaklara taşıyor. İşçi,
işsiz, emekli, öğrenci, başta Avrupa olmak üzere, dünyanın her
yerinde ayakta. İnaniyoruz ki, yeni kavga yılında, bu isyan
daha da büyüyecek, egemenlerin rahatını daha fazla
kaçıracak...

Kavganın ön saflarında savaşıp tutsak düşenleri selamlıyor,
özgür yarınlarda görüşme dileğiyle yeni yıllarını kutluyoruz.

En güzel yıllar, uğrunda savaşımların olsun...

Proleterce Devrimci Duruş

Merhaba

Proleterce Devrimci Duruş emekçileri,
(...)

Yeni yıl umut demektir, yeni yılda
umudu daha da büyütmeniz
inancıyla, yeni yılınızı kutluyoruz.
Serkeftin!

Vedat Düşküner/ Boysal Demirhan
2 No.lu F Tipi Cezaevi-Tekirdağ

Okurlara...

Merhaba,

Yaşamının 21 yılını cezaevlerinde geçiren ve
yazdığı “İnancın Sındığı Zor Mekanlar: HÜC-
RELER” adlı kitaptan dolayı ceza alarak yeni-
den tutuklanan Nevin Berktaş için yürüttüğü-
müz kampanya sürüyor. Nevin en ağır işkencele-
re bile nasıl direneceğini, neden direnmek ge-
rektiğini anlattığı için cezalandırılıyor. Devletin
bu saldırısını boşa çıkaralım; susturulmak iste-
nen Nevin Berktaş’ın ve direnişin sesini daha gür
haykıralım. Ona mektup yazalım, kart atalım,
imza kampanyasına destek verelim, herkese an-
latalım, duyulmasını, sahiplenilmesini sağlaya-
lım.

Kitle hareketinin büyüdüğü, sorunlarını kolektif
çözümler yaratmak isteyen herkesin sokakla-
ra çıktığı, devletin her saldırısına karşı bir tepki-
nin yükseldiği koşullarda karşıyoruz yeni yılı.
Geride bıraktığımız yıl, sınıf mücadelesi açısın-
dan son derece önemli kazanımlarla doluydu.
Bu yıl, kavganın büyüdüğü, kitle hareketinin güç-
lendiği, sokakların daha da ateşlendiği bir yıl
olacak. Bu harekete daha güçlü, da-
ha donanımlı ve daha bilinçli gir-
mek için, çok daha yoğun bir
emek, enerji ve coşku ile çalış-
mak gerekiyor. Sınıf mücadelesinin
dengelerini devrim ve sosyalizm
cephesine doğru bükme için ileri!

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz
sayfalarında bulabilirsiniz.

Tüm okurlarımızın yeni kavga yılı kutlu ol-
sun...

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

22. sayıda

3	Yeni yılda yeni zaferler için
4	Nevin Berktaş’a özgürlük
6	Basında Nevin Berktaş
7	19 Aralık’ı unutmadık
8	Bu torbaya sığmayız
9	Kardemir işçileri direnerek öğreniyor
10	Asgari ücret kaç simit eder
	Yeni Tekel’le olacktır
11	Yeni CHP
12	Öğrenci protestoları üzerine
13	İngiltere’de öğrenciler sokakta
14	Tek başına direniş cephesi yaratmak
17	Arjantin’de cunta şefine müeebbet
	32 yıl sonra Maraş
18	Burjuvazi savaş dansında
20	İki dilli yaşam ve demokratik özerklik
21	Zorunlu resmi dil, zorunlu değildir
22	Yeniden tartışılan PKK-Cemaat ilişkisi
23	WikiLeaks ne sızdırıyor
24	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
25	Yok edilen stratejik tarım ürünleri

2011
Takvimleri
çıktı

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bed-
rettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel:
(0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa
cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211, YEDİVEREN YA-
YINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:22, Ocak 2011, 2 TL(KDV Dahil)

Geride bıraktığımız yıl, sınıf mücadelesi son derece önemli iki aşamayı geride bıraktı. **Birincisi 33 yıl sonra nihayet ilk Taksim 1 Mayısı fethedildi. İkincisi, Aralık 2009'da başlayan Tekel direnişi sınıf mücadelesi tarihine görkemli bir sayfa olarak kaydedildi.**

Taksim 1 Mayısı, son 4 yıla damgasını vuran, Taksim hedefli-çatışmalı 1 Mayısların ürünüydü. Son derece bilinçli, sistemli bir yönelimle, devrimcilerin-komünistlerin önderliğinde kazanıldı Taksim. Tekel süreci ise daha karmaşık, daha çok yönlü bir direnişti. İşçilerin, işsiz ve aç kalma korkusuyla kendiliğinden patlak veren hareketi, reformistlerin ve işbirlikçi sendika ağalarının çabalarına rağmen son derece militan ve kararlı bir eylemlilik yaratmıştı. Bu kararlılık, devrimcilerin-ko-

zi kara dönüştürdü, devletler krize girdi. Çünkü, **şirketleri kurtarmak için harcanan paralar, bütçelerde büyük kara defliklerin oluşmasına neden oldu. Ve burjuvazi, bu açıkları kapatmak için tüm dünyada çok ciddi saldırı paketleri hazırladı.**

Şimdi bu paketler hangi ülkede gündeme gelse, güçlü ve militan eylemler gerçekleştiriliyor. Özellikle Avrupa'da krizin en çok etilediği ülkelerde, sokaklar yangın yeri; eylemler, mitingler, gösteriler birbirini izliyor, çatışmalar yaşanıyor, genciyle yaşlısıyla hemen her kesimden insanlar sokaklara dökülüyor.

Bizim ülkemizde ise, kriz patlak verdiği andan itibaren gerçekleştirilen mitingler, eylemler ve direnişler, devletin saldırılarının hızını kesen bir rol oynadı. Burjuvazi bazı hedeflerini zamana yayma, sal-

yazmak gerekir.

Bireyselleşmenin ve yabancılaşmanın en fazla olduğu dönemde, kitleler, üstelik de bireyselleşmeden en fazla etkilenen kesimler, sorunlarını çözmek için kolektifin gücüne başvuruyor, kolektif eylemler örgütüyorlar. Yaşadıkları sorunlara "barışçıl" yöntemlerle "kişisel" çözümler üretemediklerini-üretmeyeceklerini görerek, güçlerini birleştirmeye, bu güce dayanarak haklarını talep etmeye yöneliyorlar. Kitlelerin kendiliğinden bilinci, "bir biçimde" mücadele etmek zorunda olduğu noktasına kadar ulaşıyor.

Burada bize düşen ise, "hangi biçimde" mücadele etmesi gerektiğini gösterebilmektir.

Ortaya çıkan tablo burjuvaziyi ür-kütürken, bize güç ve güven vermektedir. Geleceği kesin olan yeni saldırı dalgasını, son on yılda yaşamadığımız kadar büyük bir avantaj ve üstünlükle karşılıyor. Nesnel koşullar son derece elverişli. Önümüzdeki yıl içinde, çok daha büyük Tekel direnişleri yaratmak, çok daha güçlü 8 Martlar 1 Mayıslar kazanmak, karşı-mıza çıkan sınıfsal ve sosyal sorunları kitlelerin gücüne yaslanarak çözmek mümkün.

Kitlelerin kendiliğinden bilincinin ulaşacağı noktaların bir sınırı vardır. Birbirlerinden görerek, kulaktan dolma duyarak, eyleme geçebilirler, ancak burjuvazinin manevraları, sendikaların ihaneti, reformistlerin demagojileri karşısında tecrübesiz, çaresiz ve savunmasızdılar. Zaten bu nedenle kendiliğinden hareketler bir süre sonra sönümlenmek zorundadır.

Kitleleri ML bilinçle donatmak ve sağlamlaştırmak ise, öncünün görevidir. Sınıf mücadeleleri tarihinin binlerce yıllık deneyimlerinden süzülüp gelen dersler, öncünün birikimleri arasındadır. Kitle hareketinin gücü ve etkisi, öncüsünün gücü ve etkisi kadardır.

Son onbeş yıl, Türkiye Devrimci Hareketi içinde zorlu ve sancılı bir yenilgi dönemi olarak yaşandı. Bu dönem içinde kitlelerin kendiliğinden eyleminin yükseldiği, güçlü kitle hareketlerinin ortaya çıktığı kesitler de oluştu. Irak savaşının başladığı dönemdeki savaş karşıtı hareket, 2005-2006 yıllarına damgasını vuran SEKA, Tekel gibi kamu işyerlerindeki özel-leştirme karşıtı direnişler vb. kitlelerin sancılı arayışlarının ifadesiydi. Ancak bu hareketleri doğru kanallara akıtacak ML bir bilinç ve önderliğin yokluğu, hareketlerin zaman içinde sönümlenmesine neden oldu.

Bugün ise, çok daha elverişli koşullarda karşıyoruz yeni bir kavga yılını. Kitle hareketinin dinamikleri son derece güçlü bir direniş dalgasının geldiğini gösteriyor. Bu durum, **daha güçlü, daha sağlam, daha donanımlı bir önderlik ihtiyacını yakıcılaştırıyor.** Ve bugün, bunu başarmak için gereken bilinç ve enerjiyle harekete geçmeliyiz. Yeni kavga yılını, yeni zaferler yılına çevirmeliyiz!

Yeni yılda Yeni zaferler için...

Kitlelerin kendiliğinden bilincinin ulaşacağı noktaların bir sınırı vardır. Birbirlerinden görerek, kulaktan dolma duyarak, eyleme geçebilirler, ancak burjuvazinin manevraları, sendikaların ihaneti, reformistlerin demagojileri karşısında tecrübesiz, çaresiz ve savunmasızdılar. Zaten bu nedenle kendiliğinden hareketler bir süre sonra sönümlenmek zorundadır. Kitleleri ML bilinçle donatmak ve sağlamlaştırmak ise, öncünün görevidir. Sınıf mücadeleleri tarihinin binlerce yıllık deneyimlerinden süzülüp gelen dersler, öncünün birikimleri arasındadır. Kitle hareketinin gücü ve etkisi, öncüsünün gücü ve etkisi kadardır.

münistlerin yön verme, güçlendirme çabalarıyla birleşince, büyük bir direniş ve büyük bir destek çıktı ortaya. Yankısı dalga dalga yayıldı, en uzak kesimler bile büyük bir heyecanla Tekel'in kazanmasını belediler. Tekel kazandığında, kendileri de kazanacaktı; çok geniş bir kesim bunun farkına vardı.

Tekel direnişinin en kritik aşamada satılması, kitlelerin ve direnişçi işçilerin kandırılması, gerçek anlamda bir kayıp değildi. Çünkü direniş yaşanırken öylesine çok şey öğretmişti ki, yaşadığı yenilginin getirdiği şey ne bir yıkım ne de moral bozukluğu idi. **İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinde bir çarpışmayı kaybetmiş, ancak daha şiddetli savaşlara hazırlanmasını sağlayacak dersler kazanmıştı.**

Şimdi, kazanılan bu başarılardan bir adım ileriye gitmekle karşı karşıyayız.

Tekel direnişini yaratan, krizin faturasını ödememe, kapitalistlerin krizi nedeniyle işsiz ve aç kalmama çabasıydı. Önümüzdeki yıl, krizde daha zorlu bir dönem bizi bekliyor.

Ekonomik krizin bitmediğini, sadece geriye itildiğini biliyoruz. Burjuvazi bulduğu çözümlerle krizi perdeledi, ancak etkisini artırdı. '29 bunalımının sarıslığı iflasların çokluğundaydı. O dönem devletler, şirketlerin iflasını, onbinlerce insanın işsiz kalmasını sadece seyretmişlerdi. Bugün ise, krizden etkilenen şirketler, devletler tarafından kurtarıldı; şirketlerin borçları kamulaştırıldı. Şirketler kri-

dıkları parçalara bölme ihtiyacı duydu. Krizin ilk şiddeti geçtikten sonra ülkeye sıcak para girişinin artması için alınan önlemler, ekonomik göstergeleri olumluya çevirince, krizin bittiği yanılsaması da yayılmış oldu.

Ancak sıcak para akışı ile sağlanan bu "bahar" görüntüsünün geçici olduğunu, krizin daha da sertleşerek geri döneceğini, üstelik bunun çok da uzak olmadığını burjuvazi de çok iyi biliyor. Bu nedenle krizin ikinci dalgasına ilişkin açıklamalar bile yapıyorlar.

Zorlu bir mücadelenin arifesindeyken bugün en büyük avantajımız, kitlelerin sokaklara giderek daha fazla çıkmasıdır. Özellikle 2010 yılının son aylarında, yapılan eylemleri takip etmek bile mesele haline gelmiştir. Bir sorunu olan her kesim, bunu eylemle ifade etmektedir. Neredeyse her gün bir eylem yaşanmaktadır. Özel hastanelerde çalışan ve paralarını alamayan doktorlar, bölgesinde HES kurulmasını istemeyen köylüler, okuluna bakan ya da polis sokmak istemeyen öğrenciler, boğaza 3. köprüyü istemeyen çevreciler, dizi süresinin kılmasını isteyen sahne emekçileri... Bunlara fabrikalarda kimi zaman tek kişiyle, kimi zaman birkaç arkadaşlarının iş hakkını savunmak için bütün fabrika çalışanlarıyla gerçekleştirilen direnişleri eklemeliyiz. Ve elbette en başa da, devrimcilerin-komünistlerin toplumsal-siyasal sorunlara ilişkin olarak sıkça gerçekleştirdikleri ortak eylemleri

Nevin Berktaş'a özgürlük!

Nevin Berktaş, 3 Kasım 2010 tarihinde tutuklandı.

Avukat bir taraftan tahliye edilmesi için hukuksal girişimleri başlattı. Diğer taraftan, 8 Kasım günü İstanbul İHD'de basın açıklaması düzenlendi. Araya giren bayram tatili, sürecin kesintiye uğramasına neden oldu. Bayram tatilinin arkasından 23 Kasım günü Adana İHD'nin çağrısıyla basın açıklaması düzenlendi. ESP, BDSP açıklamaya katılarak destek verdi. Bu basın açıklamasında, aynı zamanda "Nevin Berktaş serbest bırakılsın" başlıklı metin imzaya açıldı. Devrimci-demokrat birçok kurum ve kişiden imza toplandı, toplanmaya devam ediyor.

Sadece kapalı salonlarda değil, sokaklarda da Nevin'le ilgili gösteriler ve basın açıklamaları gerçekleştirildi. İlk olarak 5 Aralık günü PDD okurları Kartal meydanında pankartlı yürüyüş ve açıklama yaptı. Aynı hafta, 10 Aralık tarihinde bu defa Bakırköy Cezaevinin önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya '78'liler Girişimi temsilcisi Celalettin Can, Mücadele Birliği Platformu ve Ayışığı Kültür Merkezi destek verdi. Görüş için bekleyen bazı tutsak yakınları da katıldı. 19 Aralık günü ise, PDD okurları Sağmalcılar Cezaevinin önünde hem 19 Aralık katliamını protesto eden, hem de Nevin Berktaş'a özgürlük isteyen bir basın açıklaması yaptı.

Nevin Berktaş tutuklandığı andan itibaren yazılı basında ve internet basınında sayısız haber yayınlandı. Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, Kaypakkaya Partizan dergilerinin internet sitelerinde, ETHA, Bianet, Dicle, Haber Link, İpar haber ajanslarında, Birgün, Evrensel, Günlük gazetelerinin internet sayfalarında ve çok sayıda sitede Nevin ile ilgili haber yayınlandı. Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, Ankara Düşünceye Özgürlük Platformu, '78'liler Girişimi gibi kurumlar ise kendi alanlarında Nevin Berktaş ile ilgili faaliyet yürüttüler. Ankara Düşünceye Özgürlük Platformu, Nevin Berktaş için "gercekci-natcidir@gmail.com" sitesinde imza kampanyası başlattı. Yanısıra, Günlük, Evrensel, Birgün, Radikal, Cumhuriyet, Milliyet gazetelerinde çeşitli haberler ve köşe yazıları yayınlandı. Hayat Televizyonu'nda avukatı ve annesiyle programlar yapıldı. Özgür Radyo'da ise tutuklanma haberi yayınlandı.

Yurtdışında PEN(Uluslararası Yazarlar Birliği), Sınır Tanımayan Gazeteciler, İnsan Hakları İzleme Örgütü, Uluslararası Af Örgütü gibi kurumlar başta olmak üzere insan hakları kurumları ve onların ülke içindeki şubeleri ile görüşmeler yapıldı. Bu kurumlar destek açıklaması yaptılar.

Almanya Sol Parti (Die Linke) Milletvekili Andrej Hunko, Nevin Berktaş ile görüşmek üzere Türkiye'ye geldi, cezaevi savcılığı ile görüştü, ancak Nevin'le görüşmesine izin verilmedi. Andrej Hunko, Ocak ayı başında yeniden geleceğini duyurdu.

İsveç PEN, Nevin Berktaş'ı onur üyesi ilan etti. PEN, Adalet Bakanlığı Sadullah Ergin'e Nevin Berktaş'ın durumu ile ilgili mektup yazdı. Uluslararası PEN İkinci Başkanı Eugene Schoulgin, Şanar Yurdatapın ile birlikte, Nevin Berktaş ile görüşmek üzere başvuruda bulundu.

Tutuklandığı andan itibaren kart ve mektup gönderme kampanyası başlatıldı. Bu kampanya ile sayısız kart ve mektup yazıldı, gönderildi.

Daha fazla bilgi edinmek için "Nevin Berktaş'a özgürlük-Freedom for Nevin Berktaş" ismiyle kurulan internet sitesine bakılabilir.

Merhaba

Ben, Nevin Berktaş. İstanbul Bakırköy Hapishanesi'nden yaşıyorum size. "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: Hücreler" kitabını yazdığım için 10 ay hapis cezası kesildi ve 2 Kasım 2010 tarihinde tutuklandım.

"İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: Hücreler" kitabını 2000 yılı başında Gebze Hapishanesi'nde yazmıştım. Yani neredeyse 11 yıl oluyor. Kitap, Nisan 2000'de baskıdan çıktıktan bir hafta sonra toplatıldı. Hakkımda da dört ayrı dava açıldı. Ayrıca "Yediveren Yayınları" Yazı İşleri Müdürü Elif Çam-yar ve "Berdan Matbaacılık" sahibine de dava açıldı. Hakkımdaki -biri hariç- üç dava dosyası kapandı (para cezası, beraat vs. nedenlerle), diğeri "örgüte yardım yataklık yapmak"tan devam etti. Ve dört yıla yakın hapis cezası verildi. Sonra bir yasa değişikliği yapıldığı için, avukatım, "yeni yasaya göre dosyanın yeniden görülmesi" isteminde bulundu. Böylece infaz durdurulmuş oldu.

Bu arada ben 2007 Şubat'ında tahliye oldum. Avukatım, tahliye edilmem için uğraşırken yaklaşık altı yıl kadar da fazla yatırıldığımı açığa çıkardı. Bu fazlalık yanlışlıkla olmuş!

Örgüt üyeliği ve bazı ek davalar nedeniyle 1995-2007 yılları arasında on üç yıl kalmıştım hapishanede. Daha önce de 1983-1991 yılları arasında sekiz yıl... Yani, hayatımın toplam 21 yılını hapishanede geçirdim. Şu anda 52 yaşındayım.

Kitap davası, 2007'de ben tahliye olduktan sonra yeniden görüldü. Ve 10 ay hapis cezası geldi. Avukatım, bu sürenin, fazladan yatırıldığım altı yıllık süreden düşürülmesi için savcılığa başvurdu. Savcılık fazladan yatırıldığım süreyi incelemekteydi ve resmi kanallardan bazı eksik evraklar gelmesini beklemekteydi.

Savcılığın dosya inceleme süreci bitmemişken tutuklama kararını çıkartmış olması ve beni adresini bildikleri evimin kapısından almaları oldukça anlamlı.

Öte yandan, 19 Aralık 2000'de yaşadığımız katliam ve hücre tipi hapishanelere geçiş öncesinde, 12 Eylül'ün en ağır işkencelerini yaşamış biri olarak, kitabım, 12 Eylül uygulamaları ve hücre politikasına karşı nasıl direndiğimizi anlatıyordu. Sömürülen ve ezilenlerin yanında insanlığın kurtuluşu mücadelesi veren biri olarak yaşadıklarım üzerinden zor ve işkence karşısında direnmeyi anlatmaktan daha doğal ne olabilir?

Düşüncenin suç olmadığına dair ve 12 Eylül işkencehanelerinde ne çok haksızlık yapıldığı üzerine çokça konuşulduğu bir dönemde, bunları anlatan kitabım nedeniyle ceza verilmiş olması ve apar-topar yeniden tutuklanmam, bana göre iki yüzlü bir politika yürütüldüğünün göstergesi.

İlgilenmeniz dileğiyle... Selamlar

Nevin Berktaş

Nevin Berktaş'a özgürlük!

Nevin Berktaş için yapılan eylemlerde okunan basın açıklamasının tam metni

BASINA ve KAMUOYUNA

Nevin Berktaş, yıllarca yattığı 12 Eylül zindanlarını anlattığı "Hücreler" kitabından dolayı, bir ayı aşkın süredir Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunuyor.

Türkiye'de en uzun süre cezaevinde kalan siyasi kadın tutsak olan Berktaş, faşist yaptırımlara boyun eğmediği için hücrelere atılmış, çeşitli işkencelere maruz kalmıştı. Bu sürecin bir kesitini "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar:HÜCRELER" adlı kitabında özetledi. Kitap, 2000 yılında Yediveren Yayınları tarafından yayınlandı ve bir hafta içinde toplatma kararı çıkarıldı. Ardından yayınevi sahibi ile yazarı hakkında çeşitli davalar açıldı. Para ve hapis cezaları verildi. Fakat bunlar, yasa değişiklikleri ile düştü. Buna rağmen kitap hakkında yeni davalar açılmaya devam edildi. Son olarak, para cezasının yanı sıra 10 ay hapis cezası verildi ve Yargıtay tarafından da onaylandı. Geçtiğimiz ay, bu cezayı yatırmak için Nevin Berktaş'ı yeniden tutukladılar.

Bu tutuklama; rejimin yalan ve demagojilerini açığa vurduğu gibi, hukuksuzluğunu da gözler önüne sermektedir. Çünkü Nevin Berktaş, sözkonusu kitabı cezaevinde bulunduğu sırada, bundan 10 yıl önce yazmıştı. 19 Aralık katliamının hemen ardından, kitap hakkında dava açılmış ve 10 yıl süren yargılama süreci başlamıştı. 2007'de tahliye olduktan sonra da bu süreç devam etti ve geçtiğimiz aylarda sonuçlandı. Avukatlarının, Nevin Berktaş'ın yaklaşık 6 yıl fazladan yatırıldığını tespit edip, hapis cezasının bu süreden mahsup edilmesi yönündeki başvuruları da, aylarca savcılıkta bekletildikten sonra, tutuklama kararı çıkarıldı.

Nevin Berktaş'ın toplam 22 yılı bulan cezaevi sü-

reci, zaten baştan sona hukuksuzluk abidesidir. 1983 Mart'ında "İdamlara Hayır" bildirisi dağıtırken yakalanmış, ağır işkencelerden geçirildikten sonra tutuklanmış. Gözaltında ifade vermemesi, "örgüt üyeliği"ne kanıt sayılmış, buna cezaevlerindeki faşist yaptırımlara direnmek ve mahkemede devrimci kimliğini savunmak da eklenince, örgüt üyeliğinin en üst sınırından ve iki kez ceza verilmiştir. Aynı davada iki kez örgüt üyesi olmaktan ceza verilmesi gibi bir hukuk garabeti de, 12 Eylül mahkemelerinin kabarık siciline işlemiştir.

Fakat hukuksuzluk, 12 Eylül mahkemeleri ile sınırlı değildir. Bugünkü mahkemelerin de aynı zihniyeti taşıdıkları görülmektedir. Yine kitaplar yargılanmakta, yaşadıklarını yazmak bile "suç" sayılmakta, cezalandırılmaktadır...

Nevin Berktaş, yıllarca kaldığı Adana Cezaevi'nin hücrelerini anlatmıştır kitabında. Ortaçağın karanlık izbelerinden farksız, kedi büyüklüğündeki farelerin cirit attığı, her tarafından suların sızdığı, yılanların ziya-ret ettiği bu hücrelerde, devrimci kimliğini koruyarak nasıl yaşadığını anlatmıştır. "İnsan kalamaz" raporları verilen bu hücrelerde, 15'er günlük cezalarla aylarca tutulmasını; bir sabun, bir battaniye almak için bile günlerce açlık grevi yapmak zorunda kalışını ve bunların her defasında geri alınıp, yeniden kazanmakla karşı karşıya bırakılışını anlatmıştır. Daha önceki yıllarda aynı hücrelerde kalan **Mehmet Fatih Öktülmüş, Mustafa Özenç** gibi devrim şehitlerinin direnişlerini anlatmıştır.

Her hücre cezası, aynı zamanda ayrı bir işkence seansıdır. Falaka ve meydan dayığı bunun başında gelir. Görüş ve mektup yasakları, açılan davalar, psikolojik yıpratma ve hakaretler, yıllarca sürüp gitmiştir.

"Hücreler" kitabında, işkence yapanların isimleri de yazılıdır. İşkenceyi yapan gardiyanların, bu emri

veren cezaevi müdürü ve savcısının isimleri vardır. **Bu yönüyle kitap, bir "suç duyurusu" niteliğindedir.** İsimleri yazılı olan savcı, müdür, başgardiyan ve gardiyanlar, işkence yapmak gibi bir insanlık suçundan yargılanmaları gerekirken; savcılar, bu kişiler hakkında değil, kitabın yazarı hakkında dava açmış, cezalar yağdırmıştır. Ve bütün bunlar, sözde 12 Eylül anayasasının kaldırdığı, cunta şeflerinin ve işkencecilerin yargılanacağı, demokratik ve insan haklarına saygılı bir döneme geçildiği yaygarasının en üst perdeden yapıldığı bir dönemde gerçekleşmektedir.

12 Eylül mahkemeleri, hiç bir kanıt olmadan yılları bulan ağır cezalar verdi. Yetmedi, infazları yaktı. Yetmedi, yıllarca fazladan yatırdı. Defalarca işkencelerden geçirdi, hücrelere attı, disiplin cezaları verdi. Bütün bunlar, sömürü ve baskı düzenine başkaldıran, tüm işkencelere ve cezalara direnen, devrim ve sosyalizm inancını yitirmeyen kişilere yapıldı. Şimdi de aynı zihniyet devam ediyor. **Nevin Berktaş şahsında direnen, başeğmeyen insan yargılanıyor!**

Nevin Berktaş, Adana Cezaevinde kaldığı yıllarda tek başına bir direniş cephesi yarattı ve sonunda tüm cezaevinde direnişi başlatmayı başardı. '84 ve '96 ölüm oruçları dahil olmak üzere birçok kez açlık grevleri yaptı, fiili direnişler gerçekleştirdi. En zor şartlar altında bile direnilebileceğini gösterdi. HÜCRELER kitabını da 2000 yılında devletin F tipi hücre cezaevlerine hazırlandığı bir dönemde yazdı. Başından geçen deneyimler ışığında, devrimci tutsakların hücrelerde de direneceklerini, siyasal kimliklerini koruyacaklarını daha baştan ilan etti.

Devletin, "Hücreler" kitabına ve yazarına bitmeyen öfkesi bundandır. Ama iyi bilinmelidir ki, 12 Eylül işkencelerinin ve zindanlarının yıldırmadığı komünist ve devrimcileri, bu cezalar da yıldırılmaz! Sömürü ve zulüm düzeni varolduğu sürece, direnenler hep olacaktır! Onlar, insanlığın yüzakı olarak tarihe kazanırken, işkenceciler ve onları koruyup kollayanlar her zaman lanetlenenektir!

Bir kez daha Nevin Berktaş'a ve yazdığı kitaba karşı yapılan bu hukuk dışı uygulamayı kınıyor, bu duruma bir an evvel son verilmesini, Nevin Berktaş'ın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Tüm devrimci, demokrat, ilerici kişi ve kurumları, bu doğrultuda yapılara katılmaya, destek vermeye çağırıyoruz. Atacağımız imzalarla, yazacağımız mektup ve kartlarla yanında olduğumuzu gösterelim diyoruz. 12 Eylül'ün tüm uygulamaları ile birlikte ortadan kaldırılması için, birleşik mücadeleyi yükseltmemiz gerektiğini, faşizmin ancak bizim mücadelemizle yıkılacağını yineliyoruz.

**Nevin Berktaş Serbest Bırakılsın!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!
Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Birleşik Mücadelemiz!**

Proleterce Devrimci Duruş Dergisi

"Karanlığa ışık tutmak"

Adana İHD'de yapılan basın açıklamasında İHD adına yapılan konuşmanın arkasından PDD adına da bir açıklama metni okundu. Açıklamada Nevin Berktaş'ın annesi Makbule Berktaş da yer aldı.

Makbule Berktaş, 12 Eylül yıllarında, kızıyla beraber mücadelenin ön saflarında yer aldı. Kızları cezaevlerinde, işkencelerde direnirken, o da kapı önlerinde verilen mücadelenin bir parçasıydı. '84 Ölüm Orucu döneminde İstanbul'da, Nevin hücrelerdeyken Adana'da, İnsan Hakları Derneğinin kurulması sürecinde, '96 Ölüm Orucun-

da, 19 Aralık katliamında, 2000 Ölüm Orucunda Makbule Ana hep cezaevi kapılarında, eylem alanlarında, miting kürsülerinde, açlık grevlerindeydi. Birçok defa o da gözaltına alındı, coplandı, ama yılmadı. Adana İHD'de uzun yıllar yönetim kurulunda yer aldı.

Hayat televizyonu Ekmek ve Gül programında Makbule Ana ile röportaj yaptı. Bu röportajda Ana "Hani 12 Eylül'ü yapanları yargılayacaksınız. Bu mu yargılamazsınız? O dönemin en kirlili yüzünü yaşamış olan çocuklarımızı tekrar içeri atmak mı?" diyerek tepkisini ortaya koydu. 22 yıldan bu yana 'o cezaevinden bu cezaevine' maraton halinde olduğunu vurgulayan Makbule ana, "Suçu neydi? İnsanların daha iyi bir ülkede yaşamasını, eşitsizliklerin, baskıların var olmadığı bir ülkede yaşamasını istemektir. Şimdi de 1980 darbesinde cezaevinde yaşadığı dönemi yazdığı için yine içeri aldılar. Bu nasıl sistem, bu nasıl kanun, bu nasıl adalet?" diye sordu. Kızının derhal bırakılmasını isteyen ana, "Yeter artık! Karanlık bir döneme ışık tutmak suç mu? Bir anne olarak her zaman onun gibi dik ve ayakta olacağım" diye konuştu.

Basında Nevin Berktaş...

Ragıp Zarakolu
GÜNLÜK, 3 Aralık 2010

NEVİN BERKTAŞ SERBEST BIRAKILSIN

Dostum Sait Çetinoğlu, dün bana bir çağrı iletti Nevin Berktaş ile ilgili olarak Yine bir 12 Eylül direnişçisi. İnfazı yakı-larak 5 yıl içerde kalması sağlanmış, daha sonra HSYK üyeliği ile taltif edil-miş Adalet Bakanlığı cezaevleri yöneti-mi tarafından. (...)

Ankara Düşünce Özgürlüğü platfor-munun imzaya açtığı metin şöyle: "Ne-vin Berktaş, 1980'den itibaren yaklaşık 22 yılını cezaevlerinde geçiren, ülke-mizde en uzun süre hapis yatmış kadın siyasi tutukludur. Cezaevlerinde kaldığı süre boyunca faşist yaptırımlara boyun eğmediği için, hücre cezası da dahil, birçok cezaya maruz kalmış ve infazı yakılarak yıllarca içeride tutulmuştur. Bu hukuk dışı uygulamalar yetmezmiş gibi, 5 yıl 8 ay gibi uzun bir süre de fazladan yatırılmıştır. 2007 yılında tahliye oldu-ktan üç yıl sonra, 3 Kasım 2010 tarihinde, bu kez içeride yazdığı bir kitaptan dolayı yeniden tutuklanmıştır.

Berktaş, devletin 'F tipi cezaevle-ri'ne geçişe hazırlandığı bir dönemde, 12 Eylül cezaevlerindeki hücreleri ve o hücrelerde geçirdiği işkenceleri anlatan 'İnancın Sınandığı Zor Mekanlar:HÜC-RELER' adlı bir kitap yazdı. Kitap, Ni-san 2000 tarihinde, Yediveren Yayınları tarafından yayınlandı. Yayınlandığı günden 7 gün sonra toplatıldı, hakkında davalar açıldı, para ve hapis cezaları verildi. Yasa değişiklikleri ile bu cezalar düştüğü halde, yeniden dava açıldı.

Geçtiğimiz yıl yayınevi sahibine pa-ra cezası; kitabın yazarı olarak Nevin Berktaş'a ise 10 ay hapis, 461 milyon para cezası verildi ve bu karar Yargıtay tarafından da onaylandı. Avukatları, Nevin Berktaş'ın daha önceden haksız yere yattığı yılları göstererek, bu ceza-ya mahsup etmelerini talep ettiler. Buna rağmen Nevin Berktaş tutuklanarak Ba-kırköy Kadın Hapishanesi'ne götürüldü. Bir kez daha kendi yasalarını çiğnedi-ler, hukuk dışı bir uygulamayı yaşama geçirdiler.

Bütün bunlar, sözde 12 Eylül Ana-yasası'nın değiştiği bir dönemde ger-çekleşti. Güya 12 Eylülcüler artık yargı-lanacak! Oysa yargılanan yine 12 Ey-lül'ü anlatan kitaplar ve ona karşı dire-nen devrimci ve komünistlerdi. Nevin Berktaş'ın son tutuklanması, 12 Eylül zih-

ni-
yetinin aynı şekilde devam ettiğinin bir göstergesi oldu.

Biz aşağıda imzası olanlar, kitaba ve yazarlarına cezalar yağdıran bu zih-niyeti kınıyor, Nevin Berktaş'ın serbest bırakılmasını istiyoruz."

Destek olmak isteyenler şu adrese yönelebilir:
gercekinatcidir@gmail.com

Celalettin Can
GÜNLÜK, 10 Aralık 2010

NEVİN BERKTAŞ'TAN MEKTUP VAR!

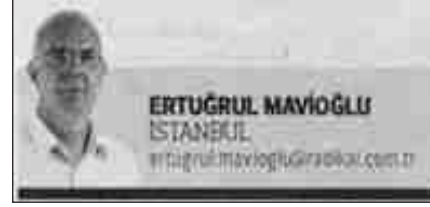
Nevin Berktaş'ı yeni kuşaklar pek tanımaz, ama 1980'li yılların işkenceha-nelerinden, cezaevlerinden geçmiş ku-şağımızın tüm devrimcileri tanır, bilir, diyebilirim. Bizim aramızda Nevin, taviz-siz direnişçiliğiyle, sıklığıyla kulaktan kulağa dolaşan bir isimdir. Bu meyanda tek kelimeyle "tiyatrosu oynanacak" bir devrimcidir. Birbirimizi şifahen bilmekle birlikte, Nevin'le 1989'da Amaysa Ce-zaevi'nde tanıştım. Kadın koğunusndan kadın arkadaşlarla yaptığımız görüşme-lere geliyordu. Arkadaşlar arasında sa-deliği, mütevazılığı, olgunluğu ile he-men göze çarpıyordu. Sorgularda iş-kenceci polislerle karşı amansız tavır alışların sahibi bu yaman devrimci, dostlarına karşı son derece ölçülü, müşfik ve saygılıydı. Nevin'i hiç unut-mam. Sabahat (Karataş) gibi, Gürcan (Özgür Aydın) gibi. Onların kumaşın-dandı...

Son 2007'de salıverildikten sonra '78'liler merkezine geldi. Yıllarca birbiri-mizi görmemiştik. Uzun uzun sohbet et-tik, birbirimizi arayıp soracağımıza söz-leştik. Giderken gözü çok sevdiği Fa-tih'in (Öktülmüş) resminde kalınca, bize düşen kendisine vermek oldu. Sonra içeri alındığını duydum, önce dayanış-ma çağrısı için dava arkadaşları, sonra 22 Kasım tarihli aşağıya aktardığım mektubu geldi. Kendisinden dinleyelim: (...)

Anayasa'nın geçici 15. maddesinin kaldırılarak darbecilerin yargılanmasının koşulları yaratıldığı vaaz edilirken, Ke-mal Türkler'in katillerinin zamaşaşımı oyunu ile yargı kapsamı dışında bırakıl-ması anti darbeci(!) hükümetin darbele-re canıyla kanıyla direnen devrimcileri içeri atması, üstelik bunu kendi hukuku-na aykırı uygulamalarla yapması kabul edilemez.

10 Aralık Cuma günü İnsan Hakları

Berktaş'ın serbest bırakılması talebiyle Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde basın açıklaması yapılıyor. İlerici, yurt-sever, devrimci tüm kurumlar, sendika-lar, DKÖ'ler, sanatçılar, aydınlar, şahsi-yetler davetli. Katılım. Nevin Berk-taş'ın özgürleşmesi etkinliklerine destek verelim.

Ertuğrul Mavioglu
RADİKAL, 4 Aralık 2010

21 YILLIK HAPSİ YAZDIĞI KİTAP NEDENİYLE YİNE CEZAEVİNDE

Bu ülkenin insanları 12 Eylül'ün gadrine uğradığı günlerden bu yana, toplam 21 yılını hapiste geçirdikten sonra belleğinizde biriktirdiğiniz anıları-nızı bir kitapta toplarsanız ne olur? Ne-vin Berktaş'ın başına gelenler, bu soru-nun en isabetli yanıtı.

Kadın siyasi tutuklular arasında en uzun süre hapis yatmasıyla tanınan Ne-vin Berktaş, yine cezaevine atıldı; ama bu kez 'yıkıcı, bölücü örgüt yöneticisi' olmak gibi bir suçtan değil, 21 yıl bo-yunca cezaevinde başına gelenleri ve hissettiklerini yazdığı için.

19 Aralık 2000 "Hayata Dönüş" kat-liamı öncesinde yazdığı 'İnancın Sınan-dığı Zor Mekanlar:Hücreler' adlı kitabı piyasaya çıktıktan yedi gün sonra topla-tılan Berktaş, İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin verdiği, Yargıtay tarafın-dan da onaylanan 10 ay hapis cezasını Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde 3 Kasım'dan itibaren çekmeye başladı. Kitabın yayıncısı 'Yediveren Yayınla-rı'nın sahibi Elif Çamyar'a verilen hapis cezası ise 4 bin 152 TL para cezasına çevrildi.

(...)

Hücreleri anlattı

Berktaş'ın 9 yıl boyunca yargılan-masına ve yeniden cezaevine girmesi-ne neden olan kitapta 'yerin metrelerce altında, duvarlarından ve tavanından suların damladığı, kedi büyüklüğünde farelerin cirit attığı' 12 Eylül hücreleri anlatılıyor.

Kitabın zamanlaması

Arkadaşları Berktaş'ın asla boyun eğmediği için kitap bahane edilerek bir kez daha cezalandırıldığı görüşünde. Berktaş'ı desteklemek üzere hazırlanan açıklamada, 'Hücreler kitabı, tam da 19 Aralık 2000 katliamından ve F tipi ha-pishanelerin açılmasından hemen önce kaleme alınmıştı. Kitabın zamanlaması son derece isabetliydi. O yüzden yankı-sı da büyük oldu. Önemli bir okur kitle-

sine ulaştı. Tabi aynı zamanda devletin tüm hisşını da üzerine topladı" denili-yor.

Zeynep Kuray
BİRGÜN, 14 Aralık 2010

BİR YAŞAM CEZAEVİNDE GEÇTİ

Türkiye'de 22 yıl ile en uzun süre si-yasal düşüncelerinden dolayı bir kadın olarak cezaevine atılan Nevin Berktaş, cezaevinde tanık olduğu işkence, baskı ve sürgünleri "İnancın sınandığı zor mekanlar:Hücreler" adlı yazdığı kitapta anlattı. Ancak Berktaş'ın Yediveren Ya-yınları tarafından Nisan 2000 yılında yayınlanan kitabı, çıktıktan bir hafta sonra toplatıldı ve ardından hakkında "örgüt propagandası ve bölücülük" iddi-asıyla dava açıldı. Fakat ne yasal deği-şiklikler ne 'açılımlar' Berktaş'ın aradan 10 yıl geçmesine rağmen ceza alması-na engel olamadı. Berktaş için 22 yıllık cezaevi sürecinin ardından bir kez daha sadece düşüncelerinden ve yazdığı bir kitaptan dolayı tekrar cezaevi yolu gö-ründü. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi, Berktaş'ı yazdığı kitapta "bölücülük ve şiddet çağrısı" yaptığı iddiasıyla 10 ay hapis cezasına çarptırdı. (...)

Kitap cezalandırıldı

Kitabın 1980 dönemindeki deneyim-leri anlatan bir kitap olduğunu belirten Berktaş'ın avukatı İlayet Aksu, "sıkıyö-netim döneminde Adana Cezaevi'nde özellikle kadın tutuklulara verilen hücre cezaları, işkenceleri ve bunlara karşı bir kadının, yani Nevin Berktaş'ın boyun eğmemesini anlatan bir kitap cezalandırıldı" dedi. Berktaş'ın zaten infaz huku-ku açısından kitap cezasını 2007'ye ka-dar uzanan süreçte çekmiş olduğuna dikkat çeken Aksu şunları söyledi: "Ama her nedense 10 yıl sonra tekrar bir karar verip Nevin Berktaş'ı Terörle Mücadele Kanunu'na muhalefet etmek-ten mahkum edip cezaevine yolladılar. Zaten bu kitaba dava açılması ile ilgili dosya 5 yıldır AİHM'de. Karar bekliyo-ruz. Bu keyfi cezalandırmayı da o dos-yaya ekleteceğiz."

Annenin feryadı

Nevin Berktaş'ın 70 yaşındaki anne-si Makbule Berktaş ise, "Birgün ansızın gelip götürdüler ve o gün bugün hep onun hasretini çektim. Suçu neydi? İn-sanların daha iyi bir ülkede yaşamasını, eşitsizliklerin, baskıların olmadığı bir ül-kede yaşamasını istemektir. Şimdi de 1980 darbesinde cezaevinde yaşadığı dönemi yazdığı için yine içeri aldılar. Bu nasıl sistem, bu nasıl kanun, bu nasıl adalet" diye sordu. (...)

19 Aralık'ı unutmadık!

PDD okurlarının 19 Aralık günü, katliamının 10 yılında Bayrampaşa Cezaevi önünde gerçekleştirdiği eylemde, okunan açıklamayı, kısaltarak yayınlıyoruz.

Bundan tam 10 yıl önce 19 Aralık 2000 tarihinde, tüm cezaevlerine sabaha karşı eşzamanlı büyük bir saldırı gerçekleşti. İçlerinde ölüm orucu direnişçilerinin de bulunduğu, 28 devrimci tutsak katledildi, yüzlercesi yaralandı.

Kimyasal silahlar da dahil olmak üzere birçok silah, tutsaklar üzerinde denendi. Koğuştan çatırları delinerek içeriye binlerce bomba atıldı. Koğuşlar, saatlerce tarandı. Bayrampaşa Cezaevi'nde altı kadın tutsak, atılan kimyasal bombalar sonucunda yanarak öldüler.

Bu, Türkiye tarihinin en büyük cezaevi katliamıydı. Fakat büyük bir aymazlık içinde "hayata dönüş" dediler. Aradan 10 yıl geçtikten sonra, yine aynı aymazlıkla, biri firari, diğeri ölüm, iki asker hakkında göstermelik bir dava açtılar.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz: 19 Aralık katliamının gerçek sorumluları yargılanmalıdır! Böyle göstermelik davalarla bu vahşetin üstünü örtemez, sorumlularını gizleyemezsiniz! (...)

19 Aralık, sadece faşizmin bu iğrenç yüzünden ibaret değildir. Aynı zamanda büyük bir direnişin adıdır. Devrimci tutsaklar, kan ve can bedeli oluşturdukları geleneklerinin izinden yürüdüler, ona büyük bir halka

daha eklediler. "Teslim olun" çağrılarına sloganlarla yanıt verdiler. Ellerindeki sınırlı eşyalarla barikatlar kurdular. Kurşun yağmuru altında havalandırmaya çıkıp halay çektiler. Kısacası kırıldılar ama boyuneğmediler. Başından beri söyledikleri gibi ölümüne direndiler, F tiplerine bu şekilde götürüldüler.

Hücrelerde de direniş bitmedi. Yılları bulan ölüm orucu eylemi gerçekleşti. Protesto için kendini yakanlar oldu. Bu eylemlerde yüzü aşkın tutsak, şehit düştü. Dışarıda da ölüm orucunu sürdürenler, feda eylemi gerçekleştirenler oldu.

Bu büyük direniş, devrimci tutsakların hücrelerde de teslim olmayacağını dosta-düşmana gösterdi. Tutsaklar, hiç bir koşulda devrimci kimliklerinden taviz vermeyeceklerini ortaya koydular. Fiili direnişlerini halen sürdürüyorlar ve insanlık-dışı uygulamalara boyun eğmiyorlar.

19 Aralık katliamı yaşandığı sırada, şu an Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Nevin Berktaş da Gebze Özel Tip Cezaevi'ndeydi. Orada da devletin bu vahşi saldırısına barikatlar kurarak saatlerce direndiler. İçlerinde ağır yaralananlar oldu, ama asla teslim olmadılar!

Nevin Berktaş, şu anda tutuklu olmasına neden olan "Hücreler" kitabını, tam da devletin F tipi hücre cezaevine geçişe hazırlandığı bir dönemde yazmıştı. Kitap, dünyada ve Türkiye'de cezaevlerinin koşullarını

ve ona karşı verilen direnişi ortaya koyuyor, yaşadığı 12 Eylül cezaevlerinin hücrelerini anlatıyordu. Devletin "F tipi" adını verdiği hücre tipi cezaevine karşı, devrimci tutsakların büyük bir direniş gerçekleştireceğini baştan ilan ediyordu. Diğer yandan, F tiplerini açmayı başarsalar bile, buna boyuneğmeyeceklerini, en zor şartlarda bile direnileceğini anlatıyordu.

Bu yönüyle kitap, hücrelere karşı yürütülen büyük mücadeleye katkı sunma misyonunu yerine getirmiş oldu. Onun içindir ki, 19 Aralık katliamının hemen ardından, kitapla ilgili ilk duruşmayı yaptılar. Nevin Berktaş, o duruşmada, "insanların yakıldığı hapishanelerde kitapların değeri olabilir mi?" diye sordu. 19 Aralık operasyonu sırasında onbinlerce kitap, arşiv ve çalışma notlarının da da yakıldığını belirterek, 19 Aralık'ın "kitaplar için de 'hayata dönüş' operasyonu olduğunu" söyledi. "Hitler'in gaz odalarını, insan fırınlarını seyyar hale getiren bir zihniyet için kitap yakmak, hiç de şaşırtıcı değil"di gerçekten de. Ve sözlerini şöyle noktaladı: "Ben her şeye rağmen ve her şeyden dolayı, hücre karanlığının yırtılacağına inanıyorum, bunu hiç kaybetmedim. Çünkü ne insan hücreye sığabilir, ne hücre o kadar büyüyebilir!"

Bunları düşündüğü ve yazdığı için, şimdi yeniden cezaevinde. Onun da söylediği gibi; "tüm yaşamışlıklara karşı, hala hücreyi savunan mantık değil, kitaplar yargılanıyor!" Hala işkence yapanlar değil, işkenceye maruz kalanlar ve onu anlatanlar içeriye atılıyor.

Ama biz susmayacağız! Bu insanlık-dışı uygulamalara karşı direnmeye ve her yerde teşhir etmeye devam edeceğiz!

19 Aralık katliamının 10. Yılında bir kez daha haykırıyoruz: Devrimci tutsakları teslim alamazsınız! Bedenlerini hücrelere atabilirsiniz ama, bilinçleri ve yüreklerini hapsedemezsiniz! Onların sömürsüz sınıfsız toplum idealini yok edemezsiniz!

Bayrampaşa Mahkemesi başladı

Bayrampaşa'da 6'sı kadın 12 devrimci tutsağın katledildiği 19 Aralık 2000 katliamının davası görülmeye başlandı. Aradan 10 yıl geçtikten sonra 21 Kasım'da görülmeye başlayan davada, göstermelik olarak 39 erin yargılanmasına başlandı. Operasyon emirlerini verenlerin hiçbiri iddianamede yer almazken, emirle hareket eden erler yargılanmaya başladı.

19-22 Aralık 2000'de 20 hapishanede aynı anda gerçekleştirilen operasyonlarda 28 devrimci tutsak katledilmiş, yüzlercesi yaralanmıştı. 12 devrimcinin katledildiği Bayrampaşa operasyonu yöneten Zeki Bingöl gibi komutanlar, daha sonra yazdıkları kitaplarda katliamla ilgili ayrıntıların bir kısmına yer vermiş, nerelerde planlandığını açıklamış olmasına rağmen, sorumluluk sadece birkaç askere aitmiş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Bu yetmezmiş gibi 19 Aralık'ın hemen ardından katledilen ve yaralanan devrimciler aleyhine açılan davalarda hapis ve para cezaları verildi.

Her türlü silahın kullanıldığı, fosfos bombaları, gazların atıldığı operasyonun devletin üst makamlarında planlandığı ortaya çıktığı halde, devlet, yargı sürecini geciktirmek için de elinden geleni yapmıştı. Daha önceki yıllarda katliamla ilgili 3 yıl mahkeme yasağı getirildi. Çanakkale mahkemesinde yargılanan askerler beraat ettirildi.

3 gün süren dava ileriki bir tarihe ertelenirken, davaya ÇHD, THİV, İHD, TAYAD vb kurumların yanı sıra sanatçılar ve aydınlar da katıldı.

10. yılında

19 Aralık protestoları

Devletin 20 hapishaneye aynı anda operasyon düzenleyerek 28 devrimci tutsağı katlettiği 19-22 Aralık katliamının 10. yıldönümünde anma ve protesto eylemleri düzenlendi. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana'da düzenlenen anmalar ve açıklamalarda katliamın sorumlularının yargılanması istendi.

İstanbul İstanbul'da Proleterce Devrimci Duruş okurları 19 Aralık saat 15'te Bayrampaşa Hapishanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. "19 Aralık katliamının hesabını soracağız" ve "Nevin Berktaş serbest bırakılsın" pankart-

larının açıldığı eylemde, "19 Aralık'ı unutmadık, unutturmayacağız", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" ve "Nevin Berktaş serbest bırakılsın" dövizleri de açıldı. "Kahrolsun faşist diktatörlük", "19 Aralık'ın hesabını soracağız", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Katil devlet hesap verecek", "Nevin Berktaş serbest bırakılsın" sloganlarının atılmasıyla eylem başladı. Basın açıklamasında; 19 Aralık katliamının hücre sistemine geçiş için burjuva kliklerin sağladığı ittifak sonucunda gerçekleştiği söylendi. IMF politikalarının hayata geçmesi için öncü güçlerin ezilmesinin gerektiğinin bizzat dönemin başbakanı Bülent Ecevit tarafından açıklandığı vurgulandı. Ayrıca 3 Kasım'da yazdığı Hücreler kitabından dolayı tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishanesine konulan Nevin Berktaş'ın serbest bırakılması istendi. Berktaş'ın Hücreler kitabını yazdığı sürecin tam da 19 Aralık katliamının arifesine denk geldiği ve tutsakların her koşulda direneceğini anlattığı için hedefe çakıldığı söylendi. Basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem bitirildi.

Aynı gün Bayrampaşa Hapishanesi önünde sırasıyla TUYAB, Halk Cephesi, ÇHD, Hukuk Platformu ve BDSP de açıklamalar yaparak 19 Aralık katliamının sorumlularının yargılanmasını istediler. Halk Cephesi Cebeci Mezarlığı'nda 19 Aralık'ta katledilen DHKP-C tutsaklarının mezarları başında anma yaptı. Mücadele Birliği, ESP ve DHF de ayrı ayrı İstiklal Caddesi'nde yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştirdiler. Ankara'da Sincan Hapishanesi önünde ÇHD ve devrimci kurumlar basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yüksel Caddesi'nde toplanan devrimci kurumlar da akşam saatlerinde Sakarya Caddesi'ne kadar meşaleli yürüyüş yaptılar.

19 Aralık katliamı Diyarbakır'da lanetlendi. Binlerce kişinin katıldığı eyleme polis saldırdı. Atılan bomba üzerine yaralananlar oldu. Bunun üzerine polis taş ve molotof yağmuruna tutuldu. Kendilerini karakola zor atan polisler, kitleye ateş açarak kaçtılar.

Bu “torba”ya sığmayız!

AKP hükümeti, yeni bir yasa taslağını daha meclise sundu. Taslağın adı; torba yasası. Yaklaşık 150 maddeden oluşan bu taslak, birbirleriyle doğrudan ilgisi olmayan konulardan oluşuyor. Burjuvazi, “şu şu konuları yasallaştır” demiş, AKP de eline torbayı alıp hepsini içine atmış. Şimdi gereğini yapmaya çalışıyor.

Torba yasa tasarısının birçok maddesi daha önce de AKP tarafından meclise sunulmuştu. Fakat işçi ve emekçilerin yoğun tepkisi ve eylemleriyle geri çekmek zorunda kalmıştı. Mesela “özel istihdam büroları” tasarısı meclise geldiğinde, çok büyük tepkilere yol açtı. Cumhurbaşkanı da tasarıyı veto etmek durumunda kaldı. Keza doktorları ve sağlık emekçilerini ilgilendiren “tam gün yasası” da yoğun tepkilerden dolayı kanunlaşmadan geri çevrildi. Şimdi bu geri çevrilen, veto edilen yasa tasarıları yeni maddeler de eklenerek “torba yasası” adı altında yeniden meclise sunuldu.

Saldırının adı “torba”

Torba yasa tasarısının mantığı, ruhu, işçi ve emekçilere dönük saldırıdan ibarettir. Taslak, çalışma koşullarını patronların keyfine bırakan, esnek çalışma biçimlerini olabildiğince yaygınlaştıran, güvencesiz çalıştırmanın önünü sınırsızca açan bir içeriğe sahiptir. Düzenleme kanunlaşırsa, neredeyse kadrolu işçi kalmayacaktır.

Bilindiği gibi, taşeronlaştırma, esnek çalışma biçimleri, güvencesiz çalıştırma, krizle birlikte daha bir yaygınlık kazandı. Hazırlanan her yasa tasarısına yeni maddeler de koyarak bu durumu kalıcı hale getirmeye çalışıyorlar. **“Torba”nın da ana eksenini güvencesiz ve esnek çalıştırma oluşturuyor.** Tasarıda, “çağrı üzerine çalışma, evden çalışma, uzaktan çalışma” biçimleri sıralanarak esnek çalışmayı yasallaştırmak hedefleniyor. Böylece **patronlar, biçim ve kurallarını, zaman ve mekanı kendilerinin belirleyeceği çalışma koşullarına yasal güvence ile kavuşmuş olacaklar.**

Esnek çalışma TİS süreçlerinin de en önemli maddelerinden biridir. Fakat bu şekilde yasallaşırsa, TİS’in esnek çalışma biçimlerine karşı koyucu hükümleri de işlevsizleşecektir. Mesela metal işkolunda Birleşik Metal İş ve metal sektörü patronları arasında süren TİS görüşmelerinde, uyuşmazlığın temel maddesi, patronların esnek çalışmayı dayatmasıdır. Ama torba yasa tasarısının gündeme gelmesiyle birlikte patronlar bu maddeleri geri çekmiştir. Bunu TİS’te geçirmelerine gerek kalmamıştır çünkü.

Esnek çalışma, sadece zaman-mekan sorunun da patronların lehine bir düzenleme getirmekle kalmıyor. Aynı zamanda **patronları ikramiye, SSK primleri, kıdem primleri vb. yüklerden de kurtarıyor.**

Diğer yandan, yürürlükte olan yasada **“asıl işin taşeronla verilmeyeceği”** hükmü bulunuyor. Tasarıyla bu hüküm de ortadan kaldırılıyor. Mevcut du-

Torba yasa tasarısının mantığı, ruhu, işçi ve emekçilere dönük saldırıdan ibarettir. Taslak, çalışma koşullarını patronların keyfine bırakan, esnek çalışma biçimlerini olabildiğince yaygınlaştıran, güvencesiz çalıştırmanın önünü sınırsızca açan bir içeriğe sahiptir. Düzenleme kanunlaşırsa, neredeyse kadrolu işçi kalmayacaktır.

rumda yan ve yardımcı işler taşeronla verilirken, **torba yasa ile birlikte asıl işlerin de taşeronla verilmesi sağlanıyor.** Kısacası, taşeronlaşmanın önündeki tüm sınırlar kaldırılıyor.

Taşeronlaşma, güvencesiz ve örgütsüz işçi demek. Burjuvazi, işçi sınıfını örgütsüzleştirme ve yoğun işgücü sömürsünü elde etmek için taşeronlaştırma saldırısına hız veriyor.

Ayrıca kamuda çalışan işçileri “ihtiyaç fazlası” kabul edip, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü’nün taşra teşkilatlarına yollama hazırlığı yapılıyor. Sadece Belediyelerde 50 bin civarında kadrolu işçi bulunuyor. Bu işçilerin önüne, Tekel işçilerine yaptıkları gibi 4-C statüsü konuyor, güvencesiz çalışma dayatılıyor. Öte yandan **işçileri yurdun dört bir yanına dağıtarak sendikal örgütlülüklerini de dağıtmış oluyorlar.**

Saldırı hepimizdir

Emperyalist ve işbirlikçi tekeller, kıdem tazminatı gibi bölgesel asgari ücret uygulamasını da sık sık gündeme getirdiler. Tasarıda, daha önce 16 yaşından küçük işçiler için geçerli olan düşük ücret uygulaması, 18 yaşına çekiliyor. Böylece 18 yaşındaki gençler de asgari ücretin altında ücret alacaklar. Asgari ücret, açlık sınırının çok altında iken, bir de 18 yaşın altındaki milyonlarca genç, asgari ücretin de altında bir yaşama terk ediliyor. Bu, bölgesel asgari ücretin farklı bir şekilde yaşama geçirilmesidir. Ayrıca stajyerlik için verilen 229 TL de 178 TL’ye çekilmiş, 16-18 yaş arası 599 TL olan ücretler, 518 TL’ye düşürülmüştür. Özcesi tüm maddeler, işçilerden daha fazla kırmak, patronların cebini daha fazla şişirmek üzere hazırlanmıştır.

Patronlara kıyak ve teşvikler bunlarla da sınırlı değil. Hatırlanacağı gibi krizden bu yana patronlara bir dolu teşvik paketi düzenlendi. İşsizlik fonunda biriken paralar, patronlara peşkeş çekildi, çekiliyor. Bu tasarıda da **“istihdam yaratan işverenin SSK primleri 10 yıl boyunca işsizlik sigortasından karşılanacak”** denilerek, fon patronların hizmetine verili-

yor. Onlar da tepe tepe kullanıyorlar.

Tasarı, sadece işçilere değil, emekçi memurlara da saldırılarla dolu. Daha önce yine AKP hükümeti tarafından “Devlet Memurları Yasası”nda değişiklikler şeklinde meclis komisyonlarına gelen düzenlemeler, yoğun tepkilerden dolayı askıya alınmıştı. Şimdi bu düzenlemeler de “torba”nın içinde. **Emekçi memurları fişlemeden tutalım da sürgün etmeye, özel sektör yöneticilerinin kamu kesimine üst düzey bürokrat olarak atanmasına kadar bir dolu saldırı maddesini barındırıyor.**

“Tam gün yasası” da aynı şekilde “torba” ile geri getirilen tasarılar. Bütün bunlarla **sağlık ve eğitim gibi iki temel hak, kamu hizmeti olmaktan çıkarılıyor.** Aynı zamanda kamu emekçilerine, “sözleşmeli personel” olma dayatılıyor.

Tasarı, işçi ve memurların yanı sıra **engellileri, meslek hastalıklarına yakalananları, varolan haklarından mahrum bırakıyor.** Malülen emekli olması gerekenlere, engelli maaşı getiriyor. Mesela Kot kumlama işinde çalışıp iş yapamaz hale gelen işçiler, daha önce asgari ücret düzeyinde bir emekli maaşı alabilecekken, şimdi ayda yaklaşık 200 TL gibi düşük bir ücretle karşı karşıyalar.

“Torba”daki yasa tasarıları bunlarla da sınırlı değil. Biz burada öne çıkanları işlemekle yetiniyoruz. Bu kadarı bile saldırının kapsamı hakkında fikir vermeye yetiyor çünkü. Tasarı, burjuvaziye dizgin-siz ve kurlsız bir sömürü cenneti açmakla kalmıyor, işçi ve emekçilerin zaten sınırlı olan örgütlülüğünü de dağıtmayı hedefliyor. Örgütlü kadrolu işçiyi, kamu emekçisini, geçici, sözleşmeli, güvencesiz çalışmakla karşı karşıya bırakıyor. Tasarının işçi ve emekçilere dönük en ciddi saldırısı budur.

“Torba”daki yasa tasarıları bunlarla da sınırlı değil. Biz burada öne çıkanları işlemekle yetiniyoruz. Bu kadarı bile saldırının kapsamı hakkında fikir vermeye yetiyor çünkü. Tasarı, burjuvaziye dizgin-siz ve kurlsız bir sömürü cenneti açmakla kalmıyor, işçi ve emekçilerin zaten sınırlı olan örgütlülüğünü de dağıtmayı hedefliyor. Örgütlü kadrolu işçiyi, kamu emekçisini, geçici, sözleşmeli, güvencesiz çalışmakla karşı karşıya bırakıyor. Tasarının işçi ve emekçilere dönük en ciddi saldırısı budur.

Örgütlü birleşik mücadeleye

Tasarı meclis komisyonlarına gelir gelmez, neredeyse bütün illerde işçi ve emekçilerin eylemli tepkileriyle karşılaştı. **Tepkiler oldukça yüksek, fakat dağınık.** Saldırının boyutu ve kapsamı düşünüldüğünde, bu ancak birleşik, örgütlü bir mücadele ile püskürtülebilir. Bunun zemini de vardır. Tasarının kendisi, işçi-memur birlikteliğini zorunlu kılmaktadır.

Daha önceki deneyimlerden de biliyoruz ki, burjuvazinin ve onun çıkarları için çalışan hükümetlerin saldırıları, tek tek işyeri ve işkollarının mücadelesi ile değil, birleşik bir mücadele ile alt edilebiliyor. Yine biliyoruz ki, sendika ağaları, işçi ve emekçiden yükselen tepkileri zamana yayararak ve pasif biçimlerle yatıştırmaya çalışıyorlar. **Sendikalar üzerinde basınç oluşturmak, tabandan örgütlenmekten geçiyor.** Bugüne dek, sendikaları genel grev kararı almaya zorlayan da bu basınç olmuştur.

Şimdi bir kez daha barikatları aşma zamanıdır. İşçi ve emekçinin başına geçirilmek istenen “torba”yı çekip atmak ve burjuvazinin başına geçirmek için örgütlenmeli ve birleşik mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Kardemir işçileri direnerek öğreniyor

İşten atılan Kardemir işçileri, çeşitli eylemlerle haklarını arıyorlar. İşten atılan 300 işçi, işe geri dönme mücadelesi yürütüyorlar.

İlk eylemlerini fabrika önünde ve Karabük kent merkezinde gerçekleştirdiler. Bu eylemlerde polislin saldırısı ile karşılaştılar, ama her defasında yılmayacaklarını, direnişe devam edeceklerini tekrarladılar. Kasım ayının son günlerinde, 45 işçi açlık grevine başladı. Kent merkezinde Atatürk anıtı önünde kendilerini zincirleyerek "zaten açız, aç kalsak da olur" sözleriyle başladılar greve. Ancak grev fazla uzun sürmedi, işçiler fenalaşınca hastaneye kaldırıldılar.

Aynı günlerde bir grup işçi de Ankara'ya yürüyüşe başladı. 1 Aralık'te Ankara'ya ulaşan işçiler, AKP'den Salih Kapusuz ile görüştüler. Ancak görüşmeden bir sonuç alamadılar.

Kardemir'de neler oldu

1937 yılında kurulan Kardemir fabrikası, demir-çelik sektörünün en önemli işletmelerinden birisi ve "fabrika yapan fabrika" olarak sanayinin belkemiğini oluşturuyor. 1994 yılında, dönemin koalisyon hükümeti tarafından "zarar ediyor" gerekçesiyle kapatılmasına karar verildi. Bu dönemde, bir bütün olarak Karabük kenti, kapatmaya karşı direnişe geçti. 8 Kasım 1994'te, tüm kenti içine alan bir "genel grev" yapıldı. Okullarda boykot, esnaflarda kepenk kapatma, işçilerde şalter indirme, kent meydanında ise miting gerçekleştirildi. Bu kararlılık karşısında devlet, fabrika hisselerini 1 lira gibi sembolik bir rakamla çalışanlara ve kent halkına satarak fabrikayı özelleştirdi. Böylece özelleştirme gerçekleştirilmiş, işçiler ise bu oyunun bir parçası haline getirilmişti. Kardemir'de örgütlü Öz Çelik-iş sendikası ise, bu oyunda en önemli aktörlerden biri oldu. İşçileri kandırmada devletin en önemli dayanağıydı.

Fabrika, Kardemir AŞ adında bir şirket kurularak yönetilmeye başlandı. Satış sözleşmesinde yer alan "Kardemir AŞ hisselerinden hiçbir kurum, kuruluş ya da şahıs, yüzde 1'den fazlasına sahip olamaz" maddesi 2001 yılına kadar geçerliliğini korudu. 2001 yılından sonra şirket yönetimi, sendikacı kökenli üç ailenin elinde toplanmaya başladı. Bu grubun ilk icraatı ise, işçilerin toplu sözleşme ile kazandıkları yüzde 42 ücret zammını geri almak oldu. Ayrıca 1300 işçiyi dönüşümlü olarak dört ay ücretsiz izne çıkardı.

"Şirket zarar ediyor" sözü, özelleştirme kapsamındaki tüm kamu işletmelerinde olduğu gibi Kardemir'de de devletin en önemli argümanıydı. Ama Kardemir'de de zarar değil, tersine büyük karlar gerçekleştiriyordu. Mesela Kardemir'in 2008 yılında karı, 256 trilyon liraydı.

Kardemir işçileri, artan baskılar karşısında tepkilerini göstermeye başladılar. Fabrikanın yönetimi ise işçilere gözdağı vermek için 9 işçiyi ekonomik krizi bahane ederek işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler, Türk Metal sendikasına üye olmaya karar verdiler. Kardemir'de çalışan 2 bin 641 sendikalı işçinin 2 bin 155'i hızla Türk Metal sendikasına üye oldu.

Arkasından işten atmalar hızlandı. Kardemir yönetimi, Çelik-iş sendikası başkanı ile işbirliği içinde, 185 işçiyi ücretli ve ücretsiz izinlere çıkardı. Haziran ayında ise 29 işçiyi işten attı.

Yönetimin ve işbirlikçisi Çelik-iş sendikasının ikinci taktiği, yetki tartışmasında avantajlı duruma geçmek için yapılan hamleler oldu. Kardemir'e 1200 yeni işçi alındı ve Çelik-iş'e üye yapıldı. Keza, fabrikanın 250'ye yakın çalışanı (mühendisler, şefler, büro çalışanları vb) zorla Çelik-iş'i üye yapıldı. Eylül ayında yetki mücadelesi Çelik-iş'in lehine sonuçlandı. Yetki mücadelesinde koltukları daha da sağlamlaşmış olan Kardemir yönetimi ile Çelik-iş sendikası ağaları, Türk-Metal sendikasına üye olan ve direnişe önderlik eden işçileri işten atmaya hız verdiler. Haziran ayından bugüne 307 işçi işten atıldı.

Kardemir işçisi öğreniyor

Kardemir işçisi, direniş ile öğreniyor. İşçilerin fabrika sahibi ya da hissedarı olamayacağını; kar eden kamu kuruluşlarının birilerine peşkeş çekildiğini; sendika ağalığının ihanetçi yüzünü; faşist Türk Metal sendikasının gerici Çelik-iş sendikasından çok da farklı olmadığını; polislin görevinin kitlelerin değil, burjuvazinin güvenliğini sağlamak, devletin görevinin işçilerin değil, burjuvazinin haklarını savunmak olduğunu...

Direnmeden hiçbir hak kazanamayacağını öğreniyor Kardemir işçisi. Ve bu nedenle, direniyor, devletle, sendikayla karşı karşıya geliyor, çalışma ve üretme hakkını savunuyor.

Metal işçileri Gebze'de miting yaptı

Birleşik Metal-İş sendikası 28 Kasım'da Gebze'de "Kuralsız ve Güvencesiz Çalışmaya Hayır" mitingi düzenledi.

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı miting Gar önünde toplanılmasıyla başladı.

Metal işçileri sendika pankartlarının arkasından kortejler oluşturarak yürüyüşü Cumhuriyet Meydanı'na kadar sürdürdüler. Kortejlerden "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları ile birlikte, Türk Metal-İş'i protesto eden sloganlar da sıklıkla atıldı. İstanbul, Bursa, İzmit, Tekirdağ, Eskişehir gibi illerden gelen metal işçilerine, direnişteki Tekel işçilerinin yanı sıra DİSK'e bağlı Genel-İş, Nakliyat-İş sendikaları ve devrimci kurumların yanı sıra reformist partiler de destek verdi.

Miting alanında BMİS Başkanı Adnan Serdaroğlu ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda AKP hükümetinin işçilere saldırmak için yaptığı yasal düzenlemelere ve metal TİS'leri sürecine değinilerek mücadele etmeye devam edecekleri vurgusunda bulundular.

12 Kasım günü Türk Metal sendikası MESS ile satış sözleşmesini imzalayarak işbirlikçi-faşist yüzünü bir kere daha göstermişti. Birleşik Metal sendikası ise, metal işçisinin birikmiş öfkesinin yarattığı taban baskısı nedeniyle "mücadeleye devam" kararı aldı. Bu karar, grev dahil her tür eylemin önümüzdeki dönemde gündeme gelebileceğini gösteriyor. Metal işçileri, gerek Gebze'de yaptıkları mitingle, gerek iş çıkışlarında gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle gerekse aldıkları "devam" kararıyla, metal patronlarının saldırılarına boyun eğmeyeceklerini gösteriyorlar.

Akdeniz Çivi işçileri CHP'yi işgal etti

Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan Akdeniz Çivi işçileri, 25 Kasım'da Mersin'de CHP binasını işgal etti.

Bugünlerde demokrasi nutukları atarak, işçilerin yanında olduğunu söyleyen CHP yönetimi ise, polisleri saldırtarak işçileri binadan çıkardı. Gece 3'te parti binasının kapılarını kırarak içeriye giren polisler, işçileri gözaltına aldılar.

Akdeniz Çivi işçileri de bu durumu ertesi gün yaptıkları yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto ettiler. 16 Aralık'ta imza kampanyası başlatan işçiler, işlerine sendikalı olarak geri dönme talebinde bulunuyorlar.

Akdeniz Çivi patronu Serhat Dövençi, CHP Yenışehir meclis üyesi. Direniş CHP yönetimini baskı altına alınca, Dövençi istifaya zorlandı ve işgal sonrasında sadece meclis üyeliğinden değil, CHP'den de istifa etti.

Tekel direnişinin dersleriyle Yeni Tekel'ler olacaktır!

Tekel işçileri, Ankara'da gerçekleştirdikleri 78 günlük büyük direnişten sonra, 4 Ekim'de Levent'teki Tek Gıda-İş sendikası önünde direniş çadırlarını kurmuşlardı. Bu kez de 78 gün sonra 20 Aralık'ta çadırları kaldırarak, "2. Tekel direnişi"ni sonlandırdılar.

4-C kapsamında sözleşmeli işçi statüsüne geçirilen Tekel işçileri, geçtiğimiz yıl Ankara'da Türk-İş önünde 78 günlük bir direniş gerçekleştirmişti. Eylemlerin Türk-İş'i aşması üzerine, direnişi sönmülendirme çabasına giren sendika ağaları, göstermelik Danıştay kararını, "zafer" diye sunarak, işçilerin Ankara'dan gitmesine yol açmıştı. Tek Gıda İş sendikası ancak yeni eylem kararları alarak, işçileri çadırları sökmeye razı edebilmişti. Fakat sonrasında bu eylemleri de yapmadılar.

1-2 Nisan Ankara saldırısının ardından işçileri yalnız bırakan Türk-İş ve Tek Gıda-İş, eylemden faydalanmayı da ihmal etmediler. Gittikleri ülkelerde sanki direnişi satan kendileri değilmiş gibi "mücadeleci sendikacı" kisvesi takındılar. Türkiye'de ise, işçileri yalancılıkla, provakatorlülle suçladılar.

Verilen sözlerin tutulmaması üzerine İstanbul'da Tek Gıda-İş sendikasıyla görüşmeye gelen Tekel işçileri, bir kez daha sendika bürokrasini ve polisleri karşılarında buldu. Bu saldırı üzerine adına "2. Tekel direnişi" dedikleri, direnişi başlattılar. Kurulan çadırlarda 78 gün boyunca bekleyen işçileri, devrimci ve ilerici kurumlar ve bölgedeki duyarlı insanlar dışında ziyaret eden olmadı. Eylemin sendikaya karşı yapıldığını bahane eden sendikalar ve reformist partiler, eylemleri küçülttüler, karaladılar.

Tekel işçileri, direnişleri boyunca çeşitli mitinglere ve eylemlere de katıldılar. Galatasaray'dan Taksim meydanına kadar 9 hafta boyunca yürüyen işçiler ve devrimciler, sendika bürokrasisini ve reformist partileri teşhir ettiler. "Kahrolsun sendika ağaları", "Yaşasın Tekel direnişimiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır" sloganlarının sıklıkla atıldığı eylemlere katılım 150 ila 300 kişi arasında değişti.

Eylemin amacına ulaştığını belirten Tekel işçileri, 17 Aralık 2009'da gerçekleşen saldırının yıldönümünde Ankara'ya gittiler. 18 Aralık'ta Abdi İpekçi Parkı'nda saat 13'te toplanan işçilere destek için Sakarya Caddesi'nde toplanan devrimci kurumlar, yürüyüş gerçekleştirdiler. Yapılan basın açıklamasında, mücadelenin yeni bir aşamaya geçtiği ve bundan sonraki eylem kararlarının İşçi Komisyonlarında alınacağı vurgulandı.

İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Samsun, Adıyaman vb. illerden gelen işçiler, eylemlerini gerçekleştirdikten sonra İstanbul'a çadırları kaldırmaya geldiler. 20 Aralık'ta saat 13'te çadırların önünde basın açıklaması yaparak eylemlerini bitirdiler.

Tekel direnişi, 2010 yılına damgasını vuran bir direniş oldu. Son yılların en militan geçen direnişiydi. Sadece işçi sınıfının değil, toplumun ezilen tüm kesimlerinin ilgisini ve desteğini topladı. Ne var ki en büyük zayıflığı, iç örgütlülüğündeydi. O yüzden de sendika ağalarının ayak oyunları başarılı oldu. "2. Tekel direnişi" ise, sınırlı sayıda Tekel işçisi ile başladı. Direnişteki hedef belirsizliği, kararlılık, eylem disiplini ve iç örgütlülük zayıflığı, iç ilişkilerde ortaya çıkan sorunlarla birleşince, direniş zaten sınırlı olan dinamizmini yitirdi, çekim merkezi olmaktan çıktı.

Tekel direnişi, taban örgütlülüğünün önemini bir kez daha ortaya koydu. Sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükseltmesi yönüyle bir olumluluk taşımakla birlikte, iç örgütlülüğü sağlamlaştırmadan, bunu başarmanın mümkün olmadığını da gösterdi.

Son kesite damgasını vuran eksikleri ve zayıflıkları bir yana, toplamda yarattığı kazanımları ve dersleriyle Tekel, işçi sınıfının mücadelesi tarihinde onurlu yerini almış bulunuyor. 4-C ve sendika ağalarına karşı mücadele, önümüzdeki dönemin de hedefindedir. Bundan sonraki her direniş Tekel'i örnek alacak ve önüne onu aşmayı koyacaktır. Ve aştıkları oranda zafer yaklaşacaktır.

"Asgari ücret kaç simit eder?"

Asgari ücret görüşmeleri sürüyor. Hükümetin Ocak ve Temmuz 2011 ayları için yüzde 4'erlik zam önerisine karşı sendikalar eylemler yapıyorlar. TİSK (Türkiye İşverenler sendikaları Konfederasyonu) ise "TİS yapan ve yapmayan işyerlerine göre asgari ücret farklı uygulansın" önerisini getirerek sömürüyü katmerlendirmenin yasal yollarını hükümete dayatıyor.

Asgari ücret hala net 598 lira civarında. Hükümetin önerdiği zam oranları ise sefaletin de sefaleti anlamına geliyor. Temel gıda maddelerine, eğitime, sağlığa vb. her gün yüksek oranlarda zamlar yapılırken, önerilen bu zam oranı işçiler ve emekçilere "ölün" demekten başka bir anlam taşıyor.

DİSK'e bağlı sendikalar Aralık ayı başından itibaren "Asgari ücret kaç simit eder" eylemleri yaptılar. 23 Aralık'ta İstanbul ve Diyarbakır'dan Ankara'ya gelen Dev Sağlık-İş üyeleri, Genel-İş üyesi emekçilerle birlikte Ankara Kızılay'da bir eylem gerçekleştirdiler. İnsanca yaşayacak bir asgari ücret talebinde bulunan işçiler ve emekçiler, hükümetin Meclis'te yasalaştırmaya çalıştıkları "torba yasası"nı da protesto ettiler. DİSK, İzmir'de 10 bin kişinin katılımıyla gerçekleştirilen bir miting yaptı. İstanbul ve Adana'da da eylemler yapıldı. İstanbul'da ise DİSK önünde toplanan işçiler, Şişli Postanesi'ne yürüyerek bakanlıklara dilekçe gönderdiler. Aynı gün Küçükçekmeçe ve Kadıköy de benzer eylemler gerçekleştirildi.

Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği de 16 Aralık'ta Taksim'de bir yürüyüş gerçekleştirerek insanca yaşayacak asgari ücret istedi. HSGGP ise 13 Aralık'ta Fatih'te Çalışma Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Buca Belediyesi'nde direniş

CHP'nin belediyesi İzmir Buca'da taşeron işçilerin direnişi devam ediyor. 25 Kasım'da işten atılan Buca Belediyesi park ve bahçe işleri işçileri direnişlerini hem devletin baskısına hem de kötü hava koşullarına rağmen sürdürüyor.

CHP Kurultayı'nda "taşeron sistemi kaldıracağı"nı vaadeden Kemal Kılıçdaroğlu'nu bizzat CHP'nin kendi belediyeleri yalanlıyor. İzmir'de geçen yıl yaşanan Karşıyaka Belediyesi-Kent-AŞ direnişinin ardından bu yıl da Buca işçileri direnişe geçtiler. İşçilerin gözünü boyamak için her türlü yalanı pervasızca savuran "sosyal demokrat" CHP, işçilerin haklarını vermeye gelince, gözaltına aldırma, saldırmakta sakınca görmüyor.

Yerel seçimler öncesi işçilere taşeronu kaldıracağına dair vaatlerde bulunan Buca Belediye başkanı, sistemi daha da ağırlaştırmıştı. Seçim çalışmalarına işçileri de katan ve onların desteği ile seçimleri kazanan diğer İzmir belediye başkanları gibi, seçim sonrasında işçilerin taleplerini unuttu.

4 Kasım günü kötü çalışma koşullarını ve taleplerini anlatmak için basın açıklaması yapan işçileri tehdit eden Buca belediyesi 25 Kasım'da iki işçiye sürgüne gönderme kararı aldı. Hemen arkasından 7 işçiye işten atınca işçiler önce oturma eylemine geçtiler, sonra da çadırlarını kurarak geceli-gündüzlü belediyenin önünde beklemeye başladılar. Bekleyişlerini eylemler ve bildiri dağıtımlarıyla güçlendirmek isteyen işçilere saldırılar da bitmiyor. Bildiri dağıtımının sırasında zabıtalara ve polislerin saldırısına maruz kalan işçilerin çadırları 9 Aralık'ta söküldü. Aynı gün, CHP ilçe binasında polis saldırısına uğrayan 3 belediye işçisi gözaltına alındı, sonrasında serbest bırakıldı. Bu saldırıya karşı 14 Aralık'ta basın açıklaması gerçekleştiren işçilere tekrar çevik kuvvet ve özel güvenlik saldırdı. Saldırı sonucunda iki işçi yaralandı.

İşçilerin direnişine devrimci ve ilerici kurumların desteği de devam ediyor. Buca belediyesine yapılan yürüyüşlerle belediye başkanının istifası istenirken, CHP'li belediyelerin yalanları da teşhir ediliyor.

Bir hükümet seçeği olarak Yeni CHP

Son 6 aydır CHP'yi yenileştirme operasyonu sürüyor. İlk olarak

Deniz Baykal'ın başkanlık koltuğundan

edilmesiyle başlayan bu süreç, 18 Aralık'ta yapılan "olağanüstü kurul-

tay" ile son aşamasına geldi.

Mayıs ortalarında Kemal Kılıçdaroğlu'nun başkan seçilmesiyle birlikte, bir yenileşme rüzgarı estirildi. Kılıçdaroğlu, Ecevit kasketi ve 400 TL'lik mavi gömleği ile "yeni bir umut" olarak sunuldu. CHP'nin statükocu, "ulusalci" çizgisinden, "liberal-demokrat" bir çizgiye geçeceği söylendi, bu empoze edildi.

Fakat bu kez Kılıçdaroğlu'nun önünün kesildiği, istediğini yapamadığı pompalandı. Önündeki en büyük engel olarak da, onu başkanlık koltuğuna oturtan Genel Sekreter Önder Sav gösterildi. Kılıçdaroğlu, Kasım ayında, daha önce "anti-demokratik"likle eleştirdiği tüzüğe dayanarak, tek başına yeni bir MYK seçti ve Önder Sav'ı tasfiye etti.

Ama sorun, MYK'nın seçimiyle ortadan kalkmıyordu. Genel olarak CHP teşkilatlarında ve 80 kişilik Parti Meclisi'nde Önder Sav'ın etkisi büyüktü. Aynı şekilde kendini "Baykalcı" olarak tanımlayan meclis üyeleri ve il yönetimleri bulunuyordu. CHP'de istenilen değişikliklerin yapılabilmesi için, en başta parti meclisinin yenilenmesi gerekiyordu. Bu da yeni bir kurultay demekti.

Başlangıçta kurultaya direnen Kılıçdaroğlu ekibi, sonrasında başka seçenekleri olmadığını gördüler. Hem Sav, hem de Baykal ile görüşerek bir konsensüs sağlayıp yeni meclisi oluşturmaya çalıştılar. Bu kez de "çarşaf" ve "blok" liste tartışmaları ortalığı kapladı. Yönetimde oldukları dönemde "çarşaf liste"ye karşı olan Baykal ve Sav, şimdi "çarşaf liste"den yana oluyor; daha önce "çarşaf liste"yi savunan Kılıçdaroğlu ise, "blok liste"den yana tavır koyuyordu. Burjuva politikacıların ne denli ilkesiz, bulundukları yere göre şekil değiştiren karaktere sahip oldukları, bu vesile ile bir kez daha gözler önüne serildi.

18 Aralık Kurultay'ında, Kılıçdaroğlu'nun "blok listesi" kazandı. Fakat bu "blok" içinde, Baykalcı ve Sav'cı olan delegeler de bulunuyordu. Kılıçdaroğlu, rakip gruplardan bazı kişileri de alarak, "birlik-beraberlik" görüntüsü vermeye çalıştı. "İktidara yürüyoruz" mesajları ile, Kılıçdaroğlu ekibine karşı olan kesimlerin seslerini kısıtırmayı başardı.

Kılıçdaroğlu'nun başkanlığa getirilmesiyle başlayan "yeni CHP"yi yaratma süreci, bu kurultay ile son aşamasına gelmiş bulunuyor. Kılıç-

darolu, kendi Parti Meclisi'ni ve MYK'sını oluşturmuş durumda. Fakat bu meclis, tam bir "yamelı bohça" görüntüsünde. İçinde "Fettullah Gülen, bilge bir kişidir" diyerek, daha ilk günden tepkileri üzerine çeken "ilahiyat"çısından "ulusal"çısına, "liberal"inden, "sol"cusuna, hatta "Kürtçü"süne kadar herkes var. Bu yönüyle bir "koalisyon" görüntüsünde. AKP'nin bir başka versiyonu yaratılmış durumda. Zaten emekli büyükelçileri de meclise alarak, dış politikanın ABD-AB ekseninde yürütüleceği mesajı verildi.

Kurultay öncesi TÜSiAD'ı da ziyaret eden Kılıçdaroğlu, mesajlarını doğrudan ve çok net biçimde iletti. "AKP, ekonomiyi sıcak paraya teslim etti, biz sanayicilere teslim edeceğiz!" diyerek, işbirlikçi tekeli burjuvazinin belli başlı kesimlerinin yanında olduğunu açıkça ilan etti.

Durum bu kadar açıkken, dilinden "halkçılık", "devrimcilik" gibi kavramları da eksik etmiyor. "Gandi Kemal" ile başlayan serüven, Che'ye benzetmelerle "devrimci Kemal"le, "halk iktidarı" kuracağız" ile üst noktalara taşındı. "Seçim bildirgesi" niteliğinde denilen kurultay konuşmasında, her kesimin taleplerine sahip çıkılıyor, hepsine mavi boncuk dağıtılıyor.

Bütün bunların son derece demagojik olduğu besbellidir. Ecevit'in "halkça-hakça düzen" söylemleri nasıl sonuçlandıysa, Kılıçdaroğlu'nun çok daha yüksek perdeden dillendirdiği vaatler, unutturulup gidilecek ve tıpkı en yoğun sömürü ve zulüm politikalarının Ecevit hükümeti dönemlerinde gerçekleşmesi gibi, Kılıçdaroğlu da benzer bir misyonu oynayacaktır.

Fakat "yeni CHP" ile işçi ve emekçilerin taleplerinin sahipleniyor görünmesi, sol kesimlere seslenilmesi, yaşanan krizle birlikte artan hoşnutsuzluğun burjuvaziyi de korkutmaya başlattığının göstergesidir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, yıllardır AKP karşısında düzeniçi bir "muhalıf partisi" arıyorlardı. CHP'nin bu görevi de yerinde getiremediklerinden yakınıyorlar, varolan durumdan hoşnutsuz kesimlerin düzenden kopmasından korkuyorlardı. Şimdi "yeni CHP" ile, sadece tepkileri düzen içinde tutmayı başaracak bir "muhalıfet partisi" değil, AKP'ye alternatif olabilecek yeni bir hükümetin de hazırlığını yapıyorlar.

Kısacası "yeni CHP" operasyonları, krizden bu yana büyüyen işçi-emekçi-öğrenci eylemlerinin ve taleplerini daha gür haykıran Kürt halkının önüne set çekme girişimidir. Bu, devrim korkusunun açık bir ilanır da. CHP'ye giydirdikleri yeni imajla, bu korkuyu bertaraf etmeye çalışmaktadırlar. Bunu ne ölçüde başarabilecekleri, devrimci hareketin misyonunu yerine getirmesiyle doğrudan bağlantılıdır. CHP'nin gerçek yüzü teşhir edilmeli, kanlı tarihi ortaya konmalı ve "halk iktidarı"nın ancak devrimci bir öndelik altında kitlelerin eseri olacağı anlatılmalıdır.

Loç Vadisi'ne HES'e karşı Fındıklı'da "Sarı Yazmalar"

HES'lere (Hidro Elektrik Santrali)

karşı mücadelede yeni bir aşama İstanbul-Fındıklı'da sürüyor. Kastamonu Loç Vadisi'nde kurulacak HES'lere karşı mücadele eden halkın temsilcileri, santrali kuracak olan Oria enerji şirketinin Fındıklı'da bulunan merkezi önünde eylemlerini sürdürüyorlar.

Loç Vadisi, birçok nedenle korunması gereken doğal yaşam alanlarından biri. Dünyanın 3. tampon bölgesi ilan edilmiş bir yaşam alanı, büyük bir kanyon; kanyonun içinde iki ayrı iklim özelliği göstermesi nedeniyle sebze-meyve tarımı için son derece elverişli koşullara sahip. Kanyonun güneyi Akdeniz iklimi özellikleri gösterip turuncğiller yetiştirirken, kuzeyinde Karadeniz iklimi ve Karadeniz tarım ürünleri ekilebiliyor. Loç Deresi, bu bölgenin iklim ve doğal yaşantısının en önemli garantisi. Derenin güzergahı boyunca bütün yerleşim alanlarında, tarım ve günlük yaşam için kullanılan tek su kaynağı dere. Yani kurulacak santraller nedeniyle dere kurduğunda, bölgede sadece bitki ve hayvanlar değil, insanlar için de yaşam alanı kalmayacak.

Ancak şirket, çoktan bölgeyi talan etmeye, beton dökmeye başlamış bile. Vadinin ortasında kurulan şantiye, tam bir pervasızlıkla çalışmaları sürdürüyor. Öyle ki, köylülere ait toprakların üzerine bile, hiçbir satınalma ve kamulaştırma işlemi yapmadan koca beton blokları yığıvermişler.

Kastamonu halkı ise, "Sarı yazma hareketi" adını verdikleri bir mücadele başlatmışlar. Mücadeleye katılanların çoğu, ilk defa polisle karşı karşıya gelmiş, kapitalizmin vahşi yağmacı yüzüyle tanışmış, yaşlı bir ananın deyimiyle ilk defa "Allah'ın suyunu el koyan"ları görmüşler. Bir taraftan vadideki inşaatı durdurmaya çalışıyorlar, bir taraftan da hukuksal mücadele yürütüyorlar. Bugün Fındıklı'daki şirketin önünde, mahkemeden yürütmeyi durdurma kararının çıkmasını bekliyorlar.

Karadeniz'de doğal su kaynaklarının üzerine HES kurulmasına karşı verilen mücadele, İkizdere'nin sit alanı ilan edilmesi ve bazı HES'lerde yürütmeyi durdurma kararının verilmesi ile yeni kazanımlar elde etmişti. Kastamonu "Sarı yazma hareketi" de kendi vadilerine sahip çıkmak, bu mücadelenin sonucunu kazanımla bitirmek istiyorlar.

İbrahim Açıan yaşamını yitirdi

12 Eylül yıllarında ihtilalci komünist tutsakların avukatlığını üstlenen İbrahim Açıan, 4 Kasım 2010 tarihinde yaşamını yitirdi.

O, ihtilalci komünistlerin sadece avukatı değil, "İbrahim amca" sıydı. Komünistlerin 12 Eylül mahkemelerindeki savunmalarını ve duruşlarını ortaya koyan "Yargılayan Savunma" kitabının da derleyeni oldu. Bu kitaptan dolayı 70 yaşında tutuklandı. Fakat o "ak yeleli bir aslan" gibi dimdik durdu. İşkencede katledilen Ataman İnce ve Behçet Dinlerer gibi komünist ve devrimcilerin katillerini yargılatmak için büyük çaba harcadı. İşkenceciler hakkında dava üzerine dava açtı. 12 Eylül mahkemelerine zor anlar yaşattı.

Saygıyla anıyoruz...

İşçi emekçiler direnişte, eylemde...

- ✓ 19 Aralık'ta Çorlu'da işçi mitingi düzenlendi. Çorlu İşçi Platformu'nun düzenlediği mitinge Deri-İş, Eğitim-Sen ve Tüm-Köy Sen katıldı. "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarının atıldığı mitingde yapılan konuşmalarda, çalışma ve yaşam şartlarının kötüleştiğine vurgular yapılırken, işçilere örgütlenmeleri yönünde çağrılarda bulunuldu.
- ✓ Meclis'te geçirilmeye hazırlanan Torba yasasına karşı eylemler sürüyor. 50 bin belediye işçisini işsizlikle karşı karşıya bırakacak yasayı protesto etmek için Genel-İş sendikası örgütlü bulunduğu işyerlerinde yarım gün iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. İş bırakma eyleminin ardından yürüyüşler gerçekleştirildi. Kartal'da yürüyüş gerçekleştiren Genel-İş üyesi işçiler tasarının 109. maddesinin yürürlükten kaldırılması için İçişleri Bakanlığı ve Çalışma Bakanlığı'na dilekçeler gönderdiler.
- ✓ 210 işçinin çalıştığı Sa-ba Endüstriyel Ürünler fabrikasında 2 ay önce örgütlenen Petrol-İş üyesi 4 işçi 20 Aralık'ta işten atıldı. İşçilerin işten atılması üzerine Petrol-İş üyesi işçiler ve ilerici kurumlar fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde patrona işten atmalara son vermesi ve sendikayı tanıması çağrısında bulunuldu. Ancak patronlar saldırmaya devam ederek 95 işçiyi daha işten çıkarttı. İşçilerin fabrika önünde direnişi devam ediyor.
- ✓ Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için 2009 yılında işten atılan Sinter işçileri açtıkları işe iade davasını kazandılar. 400'ü aşkın işçinin çalıştığı işyerinde sendika örgütlendikten kısa bir süre sonra işten atılan işçiler, fabrika önünde 250 güne yakın bir direniş göstermişti.
- ✓ Betesan Tersanesi'nde işten atılan Zeynel Kızılaslan 114 gün sürdürdüğü direnişini kazanımla sonuçlandırdı. İşyerinin önünde kurduğu çadırda, polis baskılarına maruz kalan Kızılaslan, direniş süreci boyunca direnişte olan işçilerle dayanışma içinde bulunmuştu. Açtığı işe iade davası sonuçlanan Kızılaslan'ın işine geri dönmesi yönünde karar verildi. Kızılaslan direniş yerinde yaptığı son basın açıklamasıyla kendisine destek veren tüm devrimci ve ilerici kurumlara, sendikalara ve direnişteki işçilere dayanışma mesajlarını gönderdi.
- ✓ Mersin Anamur'da HES inşaatında çalışan 3 işçi öldü. Çaltıbüğü köyü Dibek mevkiinde Otluca HES inşaatında çalışan 6 işçi 11 Aralık'ta göçük altında kaldılar. Göçükteki işçilerden Fethi Döner, Ferit Bütün ve Habip İşler öldü. İnşaatın yapımını Akfen Holding'e bağlı Beyobası Enerji Üretimi Şirketi üstleniyor.

Öğrenci protestoları üzerine

Başbakan'ın 74 üniversitenin rektörünü bir araya getirdiği "rektörler buluşması"nın ikincisi, 4 Aralık 2010 tarihinde gerçekleştirdi. YÖK politikalarını, üniversitelerin geleceğini konuştukları bu toplantıda, üniversitelerin asıl özneleri öğrenciler, dışarıda polis tarafından saldırıya uğradılar!

"Gençliğin Geleceksizliği ve YÖK'ün Değişim Politikaları" başlıklı bir dosyayı sunmak isteyen Genç Sen'liler, "ileri demokrasi"nin bir örneği ile daha karşılaştılar! Dövüldüler, gözaltına alındılar.

Aynı toplantıyı protesto etmek için Ankara'dan İstanbul'a gelen "Öğrenci Kolektifleri"nin otobüsleri de Çamlıca gişelerinde polis tarafından durduruldu. Öğrencilerin İstanbul'a girmelerine izin verilmedi. Polis, biber gazı sıkarak müdahale etti. Bazı öğrenciler fenalık geçirdi.

* * *

Bu olaylardan 4 gün sonra, AKP sözcüsü Burhan Kuzu, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yapacağı konuşma, öğrencilerin yumurtalı protestosuna yol açtı. Kuzu'dan önceki konuşmacı olan CHP sekreteri Süheyl Batum da öğrencilerin protestolarından nasibini aldı. Kuzu ve Batum, konuşmalarını yapamadan ayrılmak zorunda kaldılar.

Kuzu, rektör ve dekanın istifasını istedi. Batum ise, öğrencilerin protestolarını "faşistlikle" suçlayacak kadar ileri gitti.

15 Aralık günü ise ODTÜ'ye giden Başbakan Erdoğan, bir grup öğrencinin protesto gösterisiyle karşılandı. Öğrencilerin, toplantının yapıldığı salona girme isteği, polisin biber gazlı, coplu saldırısına uğradı. Birçok öğrenci yaralandı, gözaltına alındı.

ODTÜ'de de bir grup öğrenci yine yumurta ile, polis barikatının önünde "uzun eşek" oynayarak, sözde polisi protesto ettiler.

* * *

Aralık ayının başından itibaren gelişen öğrenci eylemleri, bir kez daha '68'i gündeme taşıdı. Gerici ve faşistler, "bu ülke ne çektiyse onlardan çekti" diyerek '68'e olan kinlerini yeniden kustular. Reformistler ise '68'i bağırarak basarak boğmayı sürdürdüler.

Öğrenci hareketi denilince, ilk akla '68 hareketi gelir. Bu hareket, dünyada ABD'nin Vietnam işgaline karşı yükselen, emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı bir harekettir. Türkiye'de ise başını Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi devrimci önderlerin çektiği devrimci bir başkaldırıdır. Gençlik, emperyalizme, faşizme ve tüm gericiliğe karşı, devrim ve sosyalizm şiarıyla ayağa kalkmıştır. Boykot, yürüyüş, işgal gibi militan eylemlerle büyümüş, resmi ve sivil faşistlerle kıran kırana süren mücadelede onlarca şehit verilmiştir.

Yumurtalı, uzun eşekli eylemler, mücadeleyi sulandıran, egemenleri de rahatsız etmeyecek eylemlerdir. Bunlar, gençliğin tarihine, Türkiye'deki devrimci harekete yabancı biçimlerdir. "Avrupa solu" olarak geçen reformistlerin Türkiye'li reformistlere ithalidir. İşin garip yanı, bugün Avrupa gençliği meydanları doldurup bakanlıkları basarken, Türkiye'deki gençler yumurta atmaktadır. Bu, reformist kesimlerin gençleri düşürdüğü acınası durumdur. Gençliğin tarihine olduğu kadar, doğasına da aykırıdır.

Bakmayın, yumurta üzerine kopan kıyamete. Onlar son yıllarda gençlik hareketinin gerilemiş olmasının verdiği rahatlıkla böyle konuşuyorlar. "Yumurta yerine taş ve molotof mu atsinlar?" diyerek, burjuvazinin akıldaneleri uyarıyı yapmıştır hemen. Ve gençlik, gerçekten de doğru biçimlerle mücadeleyi yükselttiğinde, egemenleri zorlayacak ve toplumsal hareketin önemli bir dinamiği olduğunu bir kez daha ortaya koyacaktır. Gençliğin devrimci hareketi başladığında, reformistleri bir kenara fırlatarak kendi yolunu açacaktır. Reformizmin ufku ve soluğu, gençliği kazanmaya yetmez! Bu her zaman böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır.

Yürüyüş Dergisi ve Halk Cephesi'ne polis baskınları

Yürüyüş dergisinin Şişli'deki merkez bürosu 24 Aralık gecesi polisler tarafından basıldı. Yüzlerce çevik kuvvet ekibi ve Terörle Mücadele polisleri dergiye, kapıları oksijen kaynağıyla keserek ve duvarları kırarak girdi. Büroda bulunan 7 dergi çalışanı gözaltına alındı. Aynı gün sabah saatlerinde de Halk Cephesi temsilcisi Remzi Uçucu Nurtepe'de E-6 üzerinde otobüs duraklarında gözaltına alındı.

Polis, 17 Aralık'ta da Halk Cephesi üyelerinin evlerini basarak 13 kişiyi gözaltına almıştı, Sabaha karşı Nurtepe ve Gülsuyu'nu çevik kuvvetlerle ablukaya alan devlet, özel timler eşliğinde evlere kapıları kırarak girdi. 10 kişi tutuklandı.

Baskınlar yürüyüşlerle protesto edildi. Nurtepe'de yaklaşık 100 kişi "Baskılar bizi yıldıramaz", "Nurtepe faşizme mezar olacak", "Katil polis Nurtepe'den defol" sloganları atarak yürüyüş yaptı

Yürüyüş dergisi okurları 24 Aralık'ta saat 14. 00'te Şişli Camisi'nin önünde toplanarak baskını protesto etti. Protestodan sonra toplu halde Yürüyüş dergisi dağıtımı yapıldı. Baskınlar ayrıca, Ankara, Bursa, Kars, Malatya'da protesto edildi.

İngiltere’de öğrenciler sokakta

Avrupa karakişına teslim. Pekçok Avrupa ülkesinde kar hayatı felç ediyor, soğuk, yaşamı olumsuz etkiliyor. Ama üniversite öğrencilerinin ateşi, karla kaplı sokakları ısıtmaya yetiyor. İngiltere’de, İtalya’da, Avustralya’da, Fransa’da, Yunanistan’da gençler sokakta, eylemde, direnişte. En güçlü-kitlesele eylemler ise Londra’da gerçekleştiriliyor.

Emekçi çocukları eğitim hakkını istiyor

İngiltere’deki eylemlerin nedeni, Muhafazakarlar ile Liberal Demokratların kurduğu koalisyon hükümetinin hazırlamış olduğu saldırı paketi. Pakete göre, hükümet eğitim burslarında yaklaşık yüzde 40 kesinti yapmayı planlıyor. Bu kesinti sonucunda, bugün yıllık 3290 sterlin (yaklaşık 7 bin TL) olan yüksek öğrenim harçları, yıllık 9 bin sterline (yaklaşık 21 bin TL) yükseltilecek. Bu uygulamanın 2012-13 öğrenim yılında hayata geçmesi planlanıyor.

Harçlara birden yapılan bu yüksek oranlı zam, üniversite öğrencilerinin öfkesinin birden patlamasına neden oldu. Aslında 1988 yılından bu yana, harçlara daha küçük oranlarda ama sürekli zamlar yapılmış, 22 yılda toplam yüzde 312 zam gerçekleştirilmişti. Parça parça yapılan bu zamlar, tepkilerin de cız kalmasına neden olmuştu. Bugün yapılan zamlar ise, üniversite kapılarını bir anda emekçi çocuklarının suratına çarparak, üniversite eğitimi sadece zenginlerin ulaşabildiği bir ayrıcalık haline getiriyordu.

Bunlara ek olarak, üniversite mezunları arasındaki işsizliğin, yüzde 10’a yükselerek son 17 yılın en yüksek düzeyine ulaşması, gençlerin gelecek belirsizliği ve kaygılarını derinleştiren bir etki yaratmaktaydı.

Dahası paket, sadece üniversite zamlarından oluşmuyor. Bunun yanında, yüzbinlerce kişinin işten çıkarılmasına neden olacak kesintiler de gündemde. İngiltere’de yaklaşık 2 buçuk milyon işsiz var. 1.2 milyon kişi ise yarım gün çalışıyor. Bu rakamlara kayıtdışı-kaçak çalışanlar ve geçici işçiler eklendiğinde, sayı ürkütücü rakamlara ulaşıyor. Hükümet ise, önümüzdeki 4 yıl içinde kamuda 490 bin kişiyi işten çıkarmayı hedefliyor.

Paket ayrıca, yerel yönetimlerde birçok sosyal hizmetten kesintiye gidilmesini de amaçlıyor.

Hükümetin küçük ortağı olan Liberal Parti, seçimlerden önce üniversite harçlarının artması aleyhine oy kullanacağını vaatmişti. Seçimlerden sonra vaatler unutuldu, burjuvazinin istekleri doğrultusunda paket hazırlandı. Ancak paketin mecliste oylanacağı gün, bir aydır süren eylemlerin de doruk noktasıydı. Onbinlerce öğrenci meclisin önünde eylem yaparken, milletvekilleri için oy kullanmak o kadar da kolay olmadı. Eylemlerin basıncı, paketin Avam Kamarası’nda kabul edilmesine engel olamasa da, 321 Evet oyuna karşılık 302 Hayır oyunun verilmesini, böylece paketin tartışmalı hale gelmesini sağladı.

“Gelecek kuşaklar için de sokaklardayız”

Son bir ay, İngiltere’de adeta eylem ayı olarak yaşandı. Eylemler Ulusal Öğrenci Sendikası önderliğinde örgütlendi. Anarşistlerden reformistlere ka-

dar pekçok öğrenci grubunun yanında, geniş öğrenci kesimleri de eylemlerde yer aldı. Öğretim Görevlileri Sendikası (UCU) da eylemlere destek verdi, bazı eylemlere aktif olarak katıldı.

10 Kasım günü, İngiltere’de son yılların en kitlesele eylemi gerçekleştirildi. İrlanda’dan, İskoçya’dan ve İngiltere’nin dört bir yanından gelen öğrenciler, Londra’da sokaklara döküldüler. Öğrencilerin temel sloganı, “Eğer’e Hayır, ‘Fakat’a Hayır, Eğitim Bütçesinde Kısıtlamalara Hayır”dı. Öğrenciler, hükümetin büyük ortağı olan Muhafazakar Parti’nin merkezinin bulunduğu sokakları trafiğe kapattılar. Yaklaşık 3 bin öğrenci Muhafazakar Parti binasını işgal ettiler ve polislerin saldırısı üzerine çatışmaya girdiler. Akşam saatlerinde hem işgal hem de sokaklardaki gösteriler sona erdi.

Bu ilk büyük eylem, kendi içinde bir saflaşmayı da beraberinde getirdi. Eylemi Ulusal Öğrenci Birliği (NUS) ile Üniversite ve Kolej Birliği (UCU) birlikte örgütlemişler, öğretmenler sendikası da eyleme destek vermişti. Muhafazakar Parti’nin işgali ise, eylemin bölünmesine neden oldu. NUS Başkanı Aaron Porter, parti işgalini ve öğrencilerin çatışmasını kınayan açıklamalar yaptı. Reformist ve işbirlikçiler, kitlelerin öfkesi karşısında hemen devletin yanında yerlerini almış oldular. UCU’nun Başkanı Alan Whitaker ise, “Bu bir sınıf savaşı. Bize savaş ilan ettiler, biz de onlara ediyoruz” diyerek, öğrencilerin militanlığını desteklediğini gösterdi. Öğretmenler ise, yaşanan çatışmaları kınamayı reddettilerini, öğrencilerin arkasında olduklarını belirten bir bildiri yayınladılar.

Kasım ayı iki büyük eylem daha tanıklık etti. 24 Kasım gününü “Day X” adıyla eylem günü ilan eden üniversite öğrencilerinin yanında bu defa liselilerin daha güçlü desteği vardı. 30 Kasım günü ise “Day X2” olarak tanımlanmış ve daha güçlü bir eylem hazırlığı yapılmıştı. Her iki eylem gününde de onbinlerce öğrenci, ülke genelinde sokaklara döküldü. Liselerde boykotlar yapıldı. 20’den fazla üniversite işgal edildi. Eylemin sembolü ise, çatışmalar sırasında bir polis aracının öğrenciler tarafından tahrip edilmesi ve aracın etrafında yüzlerce öğrencinin poz vererek resim çekti mesiydi.

Eylemlere atlı polislerin saldırısı büyük tepki topluyor. Polisin öğrencilere müdahale tarzı, kitlelerin öğrencilere desteğini ve polise tepkisini artırıyor.

9 Aralık günü Avam Kamarası’nın paketi onaylaması üzerine öğrenciler meclise yürüdü. Dondurucu soğuğa rağmen, öğrenciler eylemlerini gerçekleştirdiler. Polisin kurduğu bariyerleri aşan öğrenciler, Meclisin önündeki yeşil alanda toplandı.

Öğrencilerin militanlığı ile birlikte devletin saldırıları da artıyor. Ama yaralanan her öğrenci, her saldırı görüntüsü, öğrencilerin dışında daha geniş kesimlerin devlete-polise karşı tepkileri artıran bir unsur oluyor.

Bir eğlenceye giderken eylemlerden birinin tam ortasında kalan kraliyet ailesinin veliahtı Prens Charles ve karısının yüzüne yansıyan dehşet ise, egemen sınıfların kitlelerin gücü karşısında yaşadığı tek duygu-yu bütün çarpıcılığıyla ortaya seriyor.

“Direniş de sermaye kadar küreseldir”

İngiltere, krizden en fazla etkilenen ülkeler arasında yer alıyor. Ve tıpkı krizden etkilenen diğer ülkeler gibi, kriz patlak verdiği ilk andan itibaren, tekel kurtarmak için devletin kasasından milyarlarca sterlin tekelere aktarıldı. **İngiliz hükümetinin tekeller için Ekim 2008’den bu yana harcadığı para, 1,5 trilyon sterlini aştı.** Şimdi ise, hükümet oluşan bütçe açıklarını kitlelerin üzerinden finanse etmek, krizin faturasını kitlelere yüklemek için harekete geçmiş durumda. **Kamunun parasıyla tekel kurtaranlar, kamu harcamalarını kıstak için işçi çıkartıyor, eğitim bütçesini kısıyor, kitlelerin daha da yoksullaşmasına neden olacak paketleri peşpeşe gündeme getiriyorlar.**

Hükümetin hazırladığı bu saldırı paketinin, liberal politikaların sembol isimlerinden olan “Demir Lady” Thatcher hükümetinin yaptıklarından bile daha kapsamlı olduğu söyleniyor. Yaşanan ekonomik kriz, tüm dünyada kitlelerin kazanılmış haklarına dönük en ciddi saldırıların yaşandığı ‘80’li yıllardan daha büyük bir yıkımı ve saldırıyı beraberinde getiriyor. Burjuvazi, krizin faturasını kitlelere ödetmek için çok daha pervasızca hareket ediyor.

Ancak önce Yunanistan ve Fransa’da arkasından İngiltere’de öğrenciler sokaklara dökülerek saldırılara barikat olmaya çalışıyor. Gençliğin dinamizmi, burjuvazinin gözü dönmüş kar hırsının önüne dikiliyor. Gençler, sadece kendi sorunları için değil, genel olarak krize karşı mücadeleyi yükseltiyor, toplumsal sorunlara sahip çıkıyorlar. Ve bütün bunları yaparken önderlik boşluğunu bütün yakıcılığıyla hissediyor, örgütlenme ihtiyacı duyuyorlar...

Yapılan her eylemde, kolektif hareket etmenin büyüleyici gücü, gençliğin ateşiyle birleşiyor, “dünyayı değiştirme” tutkusu ete kemiğe bürünüyor...

İngiltere’de eylem yapan öğrenciler, “Direniş de sermaye kadar küreseldir” sloganını yükseltiyorlar. Sermayenin saldırılarına, krizin faturasını emekçilere yıkmaya çabasına karşılık, kitleler de farklı farklı ülkelerde harekete geçiyor, birbirlerinden öğreniyor, birbirlerinden etkilenecek eylemlerini güçlendiriyorlar. Avrupa’nın herhangi bir yerinde yapılan bir eylem, başka bir ülkede, başka bir kıtada kitlelere örnek oluyor. Direniş dalgası da büyüyor, daha geniş kesimleri etkisi altına alıyor.

“Avrupa’da bir hayalet dolaşıyor!”

Henüz komünizmin “hayaleti” değil bu. Ancak devrimlerin ve ayaklanmaların görkeminden işaretler taşıyan, bu nedenle de burjuvaziyi korkudan titreten bir hayalet!

Nevin Berktaş, “İnancın sındığı zor me- kanlar: HÜCRELER” kitabından dolayı, 3 Ka- sım 210 tarihinde yeniden tutuklandı. Tutuk- landığı andan itibaren de “Nevin Berktaş Ser- best Brakılsın!” kampanyası yürütülüyor. İmza toplanıyor, gösteriler düzenleniyor, afişler asılı- yor vb...

Nevin’in yeniden tutuklanması, bir kez daha 12 Eylül’ü, 12 Eylül zindanlarını ve 12 Eylül’e karşı mücadeleyi gündeme getirdi. Keza bir “hukuk skandalı” olan yargılama sürecini yeni- den ortaya döktü. Bunun 12 Eylül mahkemele- riyle sınırlı kalmayıp, günümüze kadar uzanan burjuva adalet sisteminin sonuçları olduğu açı- ğa çıktı böylece.

Olayın çarpıcılığı burjuva basının da ilgisini çekti. Birçok gazete haber yaptı. Onu tanıyan ya da konuya duyarlı olan köşe yazarları, bu anti-demokratik uygulamayı köşelerine taşıdı. Bazı televizyon kanalları, annesi ve avukatıyla programlar yaptı. Ülkede ve dünyada “düşünce suçu”na karşı mücadele eden kurumlar hareke- te geçti. Kısacası büyük oranda devrimci-de- mokrat kitleler durumdan haberdar oldu.

En büyük şaşkınlık, Nevin’in toplam 21 yılı- nı cezaevlerinde geçirmiş olmasınaydı. Bunu “bir ömür cezaevinde geçti” diye başlığa çıka- ranlar oldu. Bir diğeri, bu sürenin yaklaşık 6 yı- lının fazladan yatırılmasıydı. Bu da “fazla yatırı- dık, pardon!”lara bir yenisini daha ekledi. 12 Eylül döneminde “örgüt üyeliği”nden iki kez ce- za verilmesi, infazının yakılması gibi hukuksuz- luklar bir yana, son 10 yıldır “Hücreler” kita- bından dolayı yargılanması ve değişen madde- lere rağmen yeniden davalar açılması ve mutla- ka bir ceza verme ısrarı, üzerinde daha fazla durulması gereken yöndü. Kendi yasalarını bile çiğneyerek, son cezayı da mahsup etmeyip tu- tuklamaları, farklı bir durumla karşı karşıya olunduğunu gösteriyordu.

Elbette bu durum, bizler açısından şaşırtıcı değil. Çünkü bu kitap, 12 Eylül zindanları ve hücrelerini, onların ne kadar insanlık-dışı oldu- ğunu, ne tür işkencelere maruz kalındığını an- latmıyordu sadece. Bütün bu uygulamalara karşı direnildiğini ve direnilebileceğini anlatıyor- du. Hem de devletin “F tipi” dediği hücre tipi cezaevlerine geçişe hazırlandığı bir dönemde...

Çünkü kitabın yazarı, yakalandığı her dönem işkencede direnmiş, ismini dahi kabul etme- miş, ifade vermemiş, “Adressiz Sorgular”ın ya- ratıcılarından biriydi. Sadece işkencede değil, zindanlarda da direnişin başını çekmiş, açıklık grevlerinden ölüm oruçlarına, barikatlardan fiilli direnişlere, içeride kaldığı 21 yılı direnişle geç- mişti. Dahası zindanlarda tek başına da kalınsa direnilebileceğini pratikte göstermiş, “tek başı- na direniş cephesi” yaratmayı başarmıştı. Ve her çıkışında daha da bilerek dışarıdaki mü- cadelede yerini almış, inançlarını korumuştı.

Kitabın ve yazarının en büyük “suç”u buy- du!

* * *

“Hücreler” kitabı, 19 Aralık katliamından üç ay önce Ekim 2000 tarihinde basıldı. Kitap,

TEK BAŞINA DİRENİŞ CEPHESİ YARATMAK!

devletin hücre saldırısına karşı, devrimci tut- sakların büyük bir direniş gerçekleştireceğini baştan ilan ediyordu. Diğer yandan, F tiplerini açmayı başarsalar bile, devrimci tutsakların boyuneğmeyeceğini, en zor şartlarda bile dire- nileceğini anlatıyordu.

Bilindiği gibi 19 Aralık 2000 tarihinde, tüm cezaevlerinde sabaha karşı eşzamanlı büyük bir saldırı gerçekleşti. İçlerinde ölüm orucu direniş- çilerinin de bulunduğu 28 kişi katledildi, yüzler- cesi yaralandı. Adına ironik bir biçimde “hayata dönüş” dedikleri, Türkiye tarihinin en büyük ce- zaevi katliamıydı bu. Kimyasal silahlar da dahil olmak üzere birçok silah, tutsaklar üzerinde denendi. Koğuş çatıları delinerek içeriye binler- ce bomba atıldı. Koğuşlar, saatlerce tarandı. Bayrampaşa’da altı kadın tutsak, atılan kimya- sal bombalar sonucunda yanarak öldüler.

19 Aralık, faşizmin bu vahşi yüzü kadar, devrimci tutsakların büyük direnişine de tanık- lık etti. Tutsaklar, “teslim olun” çağrılarına slo- ganlarla yanıt verdiler. Elleriindeki sınırlı eşya- larla barikatlar kurdular. Kurşun yağmuru altın- da havalandırmaya çıkıp halay çektiler. Kısaca- sı kırıldılar ama boyuneğmediler. Başından beri söyledikleri gibi ölümüne direndiler, F tiplerine bu şekilde götürüldüler.

Hücrelerde de direniş bitmedi. Yılları aşan ölüm orucu eylemi gerçekleşti. Protesto için kendini yakanlar oldu. Bu eylemlerde yüzü aş- kın tutsak, şehit düştü.

Bu büyük direniş, devrimci tutsakların hüc- relerde de teslim olmayacağını dosta-düşmana gösterdi. Tutsaklar, hiç bir koşulda devrimci kimliklerinden taviz vermeyeceklerini ortaya koydular. Fiilli direnişlerini halen sürdürüyorlar ve insanlık-dışı uygulamalara boyun eğmiyorlar.

Bu yönüyle kitap, hücrelere karşı yürütülen büyük mücadeleye katkı sunma misyonunu ye- rine getirmiş oldu. Onun içindir ki, 19 Aralık katliamının hemen ardından, kitapla ilgili ilk du- ruşmayı yaptılar. O sırada Gebze Özel Tip Ce- zaevi’nde bulunan yazarını duruşmaya çağırdı- lar. Nevin Berktaş, “*insanların yakıldığı ha- pishanelerde kitapların değeri olabilir mi?*” diye sordu. Bu kitabı yazma amacını bir kez daha anlattı. “*Tüm yaşanmışlıklara karşın, hala hücreyi savunan mantık değil, ama be- nim kitabım yargılanıyor!*” dedi ve ekledi: “*Ben her şeye rağmen ve her şeyden dolayı, hücre karanlığının yurtlacağına inanıyorum, bunu hiç kaybetmedim. Çünkü ne insan hüc- reye sığabilir, ne hücre o kadar büyüebilir!*”

O, 12 Eylül yıllarında kaldığı Metris ve Ada- na Cezaevlerindeki hücreleri anlatıyordu kita- bında. Adana Cezaevi’nde faşist yaptırımlara uymadığı için, yaklaşık iki yıl hücrelerde kal- mıştı. Ve bu hücreler, Ortaçağ karanlığındaki zindanlardan farksızdı.

Adana Cezaevi’nde kalıp da bu hücrelerde birkaç gün bile geçiren her tutsak, kitapta an- latılanları yetersiz bulacaktır. Çünkü o hücreleri kelimelerle anlatabilmek, okuyucuya tam ola- rak yansıtabilmek, gerçekten de çok zordur. Yazar olarak da büyük bir maharet gerektirir. O yüzden Adana’nın hücrelerini bilenler, her anlatımda bir yetersizlik, eksiklik duygusu ya- şarlar. Ünlü “Kelebek” romanındaki hücrelerle karşılaştırılabilir belki. Ya da tarihi filmlerde görülen, yerin yedi kat altındaki zindanlarla...

* * *

Duvarlarından suların sızdığı, nefes almakta bile zorluk çekilen, kocaman farelerin cirit attı- ğı o hücrelerde, değil aylar, yıllar; saatleri, gün- leri geçirmek bile, büyük bir direnç gerektirir. Kaldı ki hiçbir tutsak, o hücrelerde günlerce yalnız kalmamıştır. Ya yanında, ya da diğer hücrelerde kalanlar vardır. Çünkü o güne dek toplu direnişler yaşanmış ve çoğu kez koğuş olarak hücrelere atılmıştır. Birlikte veya diğer hücrelerde birileri var iken, onlarla konuşarak, yer yer türkü-marş söyleyerek vakit geçirmek, daha katlanılır kılmıştır. Aylarca tek başına kal- mak ise, halkımızın deyimiyle “*her yığdın har- cı değildir.*” Zaten Adana’nın o hücrelerinde, Nevin dışında hiç kimse, o kadar süre tek başı- na kalmamıştır.

Onun direnişini büyük kılan, tarif edilmesin- de bile güçlük çekilen bu hücrelerde kal- ması değildir. Tek başına ay- larca kalması da değildir. Teslim alınmış bir yerde, bazı yoldaşlarının bile direneme- yip koğuşlara gittiği bir or- tamda, tek ba- şına ve o ağır koşullar altın- da direnişi sür- dürebilmesidir. Sadece idare- nin değil, aile- lerin, tutsakla- rın bile, uzun süre tek başı- na direneme- yeceğini dü- şündüğü, geri dönüşünü bek- lediği koşullar- da direnebil- mek, ayrı bir

güçlüktür çünkü. Hani şair, “*kimseler bekle- mezken bekle beni*” diyor ve sonunu “*senin beklemelerin yaşatacak beni*” diye bitiriyor ya, direnişlerde de, olumlu-olumsuz bekleyişler, büyük bir rol oynar.

Elbette Nevin’i tanıyanlar, onun direnişçi özelliğini iyi biliyordu. Bu da ona ayrı bir güç veriyordu. Hücrede sürekli şehit yoldaşlarıyla konuşması boşuna değildi. Özellikle de yakın bir zaman önce ÖO eyleminde yitirdiği Mehmet Fatih Öktülmüş’le... O da bu hücrelerden geç- mişti. İhtilalci komünistlerin boyuneğmezliğini Fatih’le görmüştü cezaevi idaresi... Sadece Adana değil, İstanbul cezaevlerinin idareleri de Fatih’i ve yoldaşlarını iyi tanyorlardı artık.

12 Eylül’ün en vahşi işkencelerine aylarca direndikten sonra cezaevlerine getirilen ihtilalci komünistler, özel bir eikle karşılandılar. Dire- nişlerini zindanlarda da sürdürmelerini önlemek için yapılan bir hazırlıktı bu. Fakat bu “özel” hazırlık, hiçbir işe yaramadı. Saatlerce süren meydan dayağı ve falakalarda bir “ah” bile de- dirtemeyip çılgına dönen onlar oldu. Bunların içinde 12 Eylül zindanları arasında çok ünlü olan Davutpaşa Askeri Cezaevi’nde geçen bir olay, oldukça çarpıcıdır.

İşkencede direnerek gelen bir komünisti, cezaevinin komutanı karşılar. Ve daha girişte, “*bana ‘komutanım’ diyeceksin*” der. “*Ben as- ker değil, siyasi tutukluyum*” ce- vabıyla birlikte iş- kence başlar. On- ca işkenceye rağ- men tek bir ses çıkmayınca, ko- mutan copu eline alır ve “*ben sana söyletmesini bili- rim*” der, yanında- ki subaylara da “*söyletemezsem apoletlerimi söke- ceğim*” diyerek büyük bir iddiaya girer. Bütün hın- cıyla vurur falaka sopasına bağlan- mış ayaklara. So- nunda yorgun dü- şen ve elindeki copu öfkeyle fırla- tan komutan ola- caktır. Tutsağı kaldırırlar yerden. Komutanın karşı- sında duran kanlar içindeki bedenden pürüzsüz ve gurur-

lu bir ses çıkar: “*Sök apoletlerini binbaşı!*”

“*Sök apoletleri binbaşı!*” Bu olay, bu başlık ile yayınlanır, 12 Eylül sonrasında da illegal olarak çıkan tek yayın organı Orak-Çekiç’in “Direnme Savaşı” köşesinde. Bu ve bunun gibi birçok direniş örneği, bu köşeden yayılır yurdun dört bir yanına. Tüm engelleri aşarak tutsakla- ra ulaşır. Onların sadece haber kaynağı değil, büyük bir eğitim ve moral kaynağı olur.

Böyle nice destanlar yazmıştır yoldaşları. Örgütü 12 Eylül’e karşı içeride-dışarıda direni- şin sembolü olmuştur. Önderleri en önde dö- vüşmüş, şehit düşmüş, tutsak alınmıştır. Onla- ra güveni sonsuzdur. Bu ona ayrı bir güç ve gurur vermektedir. Elbette esas olarak kendine güvenmektedir. Bugüne dek geçirdiği sınavlar, bu güveni perçinlemiştir. Şimdi önünde zorlu bir sınav daha vardır. Tıpkı Nazi vahşetine dire- nen bir direnişçinin sözlerindeki gibi: “*Yükseli- şin en zor anı nedir bilir misin? Aşağıdan yu- kariya tırmanıldığı sıra tepeye bakıldığı an değil. Tam ortaya varıldığında, her döneme- cin ne olduğu öğrenildiğinde yaşanır en güç an; koşarak aşağı inilebilir ama çıkmak için yürümek, yürümek gereklidir... Bu yol kor- kunçtur, taşlarla, çamurlarla, kanla kaplıdır. Ama yoldur işte.*”

* * *

O, “çamurlarla, kanla kaplı” bir yola daha çıkmıştı. Her ilk’te yaşadığı gibi, inanmakta zorluk çekilen şeyleri yapacak, büyük zorlukları aşacaktı.

12 Eylül sonrası cezaevlerinde, başlangıçta toplu direnişler yaşanmakla birlikte, sonraları bu direnişlerde kırılmalar başgöstermiş, yer yer grupsal direnişler olsa da, yaklaşık bir yıl için- de neredeyse tüm cezaevlerinde faşist yaptı- rımlar uygulanmaya başlamıştır. Bunun başa- rılmadığı tek yer İstanbul cezaevleridir. O yüz- den İstanbul cezaevleri, özel bir yere sahiptir.

Başta Diyarbakır ve Mamak olmak üzere Anadolu’daki cezaevlerinde direnişler kırılınca, faşist cunta İstanbul cezaevlerine yüklendi. Çünkü 12 Eylül sonrası İstanbul cezaevlerinde toplu direnişler yaşanmış ve tutsakların önemli bir kesimi direnmişti. İdare, tutsakları “beyaz- lar” (hainler), “pembeler” (reformistler), “kızıl- lar” (devrimciler) olarak ayırdı. Onca baskı ve işkencenin yanı sıra, “beyaz”larla “pembe”lere çeşitli ayrıcalıklar tanıyıp, diğer tutsakları özendirmeye çalışmak gibi, direnişi kırmak için her yolu denediler. Devrimci tutsakları, yıllarca mektup-görüş-havalandırma yasaklarıyla bu- naltmaya, dışarıyla bağlarını kesip yalıtmaya kalktılar. Bu baskı ve işkencelere, yıllarca bir- likte direnildi. Ne var ki, “tek tip elbise” saldırı- sı ile ilk çatırdama baş gösterdi.

Başlangıçta herkes “tek tip”e karşı direnme

karanındadır. Fakat faşizmin uzun süreli yıprat- ma savaşı, kimi devrimci yapıları “tek tip giyi- lebilir” noktasına getirir. Altını giyip üstünü giymemek, ön ilikleyip iliklememek, cezaevi kimliğini takıp takmamak gibi, biçimler tartışıl- maya başlar. İhtilalci komünist tutsaklar, saldı- rının “tek tip”te kalmayacağını, bunun arkasın- dan faşist yaptırımların sökün edeceğini söyle- yerek, barikati “tek tip”te kurmak gerektiğini vurgularlar. Bunun için ÖO da dahil her biçimi devreye sokmaktan yanadırlar. Toplu direnişe ikna etme çabaları sonuçsuz kalınca, ’84 Ni- san’ında TİKB ve Devrimci Sol tutsakları birlik- te ÖO eylemini başlatırlar.

’84 ÖO eylemi, gerçekten de İstanbul ceza- evlerinde faşist yaptırımlara karşı bir barikat olur. Onun en büyük kazanımı, toplu direnişle- rin kırıldığı yerlerde, grupsal direnişlerin fayda- sız olacağı şeklindeki düşünceye darbe vurma- sı, bu direnişlerle de yaptırımlara set çekilebile- ceğini pratikte göstermesidir. Çünkü 12 Eylül sonrasında faşist yaptırımlara karşı birçok ce- zaevinde toplu direnişler kırılınca, yeniden doğ- rulmak mümkün olamamış, grupsal direnişler de bu durumı değiştirememiştir.

Bunda en önemli faktör, hiç kuşkusuz dev- rimci hareketin 12 Eylül karşıсындаki dövüşsüz yenilgisidir. Bu durum işkencede büyük oranda çözülmeye ve cezaevlerinde teslimiyete yol aç- mıştır. Çünkü kimi siyasi yapılar, dışarıda mü- cadelenin ezildiğini, bu koşullarda cezaevinde direnmenin imkansız olduğunu, mücadele yük- seldiğinde direnişe geçileceğini söyleyerek, tes- limiyetin teorisini yaparlar. Ve bunlar, 12 Eylül öncesinin en kitlesel örgütleridir. Dolayısıyla tutsakların da çoğunluğunu oluşturmaktadır. Direnmekten yana olduğunu söyleyen bazı ör- gütler ise, azınlıkta kaldıkları için direnişlerinin sonuç vermeyeceğini düşünmekte, diğerlerinin de katılması gerektiğini söyleyerek, gerçekte ipe un sermektedir.

Direnışten yana olan örgüt veya kişilerin, azınlıkta olsalar da biraraya gelerek bir eylem başlatmaları, biraz zaman aldı. Örneğin Ma- mak’ta, ilk saldırı furyası ve yenilginin ardın- dan, aralarında Sezai Ekinci’nin de bulunduğu bir grup devrimci, yeniden direnişi başlatıp sür- dürebildi. Keza Antakya’da yine şehit yoldaşla- rımızdan Remzi Basalak’ın da içinde yer aldığı ihtilalci komünist tutsaklar, tek başlarına ay- larca direndiler. Başka cezaevlerinde de grup- sal direnişlerin gerçekleştiği oldu. Bunların bir- çoğu kırılsa da, faşizmin cezaevi politikasında bir gedik açmayı başarıyordu. ’84 ÖO ise, “fa- şizme ve teslimiyete karşı” açılan bir bayraktı ve gerçek anlamda bir “dönüm noktası” oldu.

İhtilalci komünistler, faşist yaptırımlar kar- şısında tek başına kalınsa da direnme kararın- daydılar. Madem ki toplu direnişler kırılmıştı, grupsal direnişler yaşama geçmeliydi, onun da başarılmadığı durumda tek başına direnilme- liydi. Ama asla faşist yaptırımlara boyun eğil- memeliydi. Bu “tek başına”lık, bazen yoldaşla- rının da direnişi sürdüremeyip döküldükleri noktada, “tek kişi” de kalsan, devam edebil- mekti.

Bunu başarmak, 12 Eylül cezaevleri şartlarında gerçekten de çok zor bir işti. İşkencede yanındaki herkes çözülsün bile, direnmek gerektiği açıktı. Ve bu şekilde direnenler çok olmuştu. Ama cezaevi başkaydı. İşkencede kalacağın süre belliydi çünkü. 12 Eylül'ün en azgın döneminde bile 3 ay kalınıyordu. Cezaevleri ise, yıllarca kalacağın yerdi ve ne zaman çıkacağın belli değildi. Bu belirsizlik içinde tek başına direnebilmek ve bunu zaferle taçlandırabilmek, birçoklarına imkansız görünüyordu. Böyle olunca, direnmesi gerektiğini söyleyen yapı ve kişiler de, adım adım varolan durumu kanıksıyor, teslimiyetin bir parçası haline geliyordu. Sonrasında toplu bir direniş başlatmak da mümkün olmuyordu.

Nevin Berktaş'ın Adana'daki direnişi, bu düşünüş tarzına son veren keskin bir vuruştur. Nasıl ki işkencede tek başına direniliyorsa, pekala zindanda da tek başına direnilirdi. O, bunu pratikte gösterdi. "Tek başına bir direniş cephesi yaratmak" kavramını, ete-kemiğe büründürdü, yalın bir gerçek olarak koydu herkesin önüne... Hem de bunu Adana Cezaevi gibi hücreleri ve işkenceleriyle ünlü bir yerde başardı...

Bu direnişten sonra, direnmek gerektiğini söyleyip de beklemek, teslimiyetin bir başka versiyonu olarak daha fazla sırtıtmaya başlamış ve herkes kendi durumunu yeniden gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Başta Adana olmak üzere, teslim alınmış cezaevlerinde yeniden direnişlerin başlamasında, Nevin'in bizzat pratikte gösterdiği "tek başına direnme" tavrının etkisi büyüktür. O yüzden Nevin'in direnişi, büyük anlamlarla yüklü, tarihsel bir direniştir. 12 Eylül cezaevlerindeki "dönüm noktaları"ndan biridir.

* * *

Bu direnişin önemini anlamak için, Adana Cezaevi'nin 12 Eylül öncesi ve sonrası durumunu da bilmek gerekir. Adana Cezaevi, birçok sanatçı ve aydının, komünist ve devrimcinin kaldığı, üzerine şiirler ve türküler yakılmış ünlü bir cezaevidir. İçinde kalanlar kadar, kalınan mekanın da bunda rolü vardır. Yeraltında hücreleri, hamamları, dehlizleri ile, tarihi bir yapıdır aynı zamanda.

12 Eylül öncesinin de en ünlü cezaevlerinden biridir Adana. Başta Hürriyet olmak üzere burjuva basının sıkça konu ettiği, hatta manşete taşıdığı bir cezaevidir. 1980'in ortalarında, "Adana Cezaevini Mahkumlar Yönetiyor!" manşeti altında, "Cezaevi müdürü lise mezunu, mahkumlar üniversiteli! İdare tutukluların elinde" diye yazarak, daha o zamandan hedef gösterilmiştir. 12 Eylül yıllarında idam edilen Mustafa Özenç'in de içlerinde bulunduğu dört devrimcinin firarının arkasından, büyük bir operasyon yapılmış ve dört tutsak katledilmiş, onlarcası yaralanmıştır. Fakat bu katliam, hem tutsakların, hem de Adana işçi ve emekçilerinin, büyük bir direnişine dönüşür. Sabaha kadar silah seslerini ve tutsakların sloganlarını duyan halk, sabah saatlerinden itibaren cezaevinin önüne birikir, önlerindeki barikatları yara yara ve cezaevi kapısını kırarak, tutsaklarla görüşmeyi başarırlar. Toplumsal hareketin zirvede olduğu bu dönemde, birçok işyerinde bu katliamı kınamak için işbaşı yapılmaz. Ülkemizde işçi sınıfının, siyasi tutuklular için greve gittiği belki de tek örnektir. Bu sahiple niş karşısında devlet gerilemiş, mahkumların direnişlerle kazandığı hakları gaspetmeyi başaramamıştır.

Katliamdan sonra, tutsakların özgürlük eylemi çabaları daha da artacak; içlerinde 12 Eylül sonrası işkencede katledilen komünist önderlerden Ataman İnce'nin de bulunduğu onlarca tutsak, bi-

rer-ikişer firar edecektir. Bu durum, aylar sonra fark edilecek ve çılgına döneceklerdir. Bu kez manşetler "Adana Cezaevi Yolgeçen Hanı" şeklindedir. Tam da 12 Eylül arifesinde, yaklaşık 30 siyasi tutuklu firar etmiştir. Bunun öfkesini geride kalanlardan çıkarmak isterler. Ancak o koşullarda bunu başarmaları mümkün değildir. Dişlerini iyice bilerler, fırsatını bulduklarında saldıracakları kesindir.

O fırsat 12 Eylül'le gelir. Daha o gün, adli mahkumların ünlü Dallas filmindeki kötü karakter "Ceyar" adını verdikleri cezaevi komutanı ve bir alay asker, koğuşlara girerek gövde gösterisi yapar. İlk anda bir tedirginlik yaşanır. Ancak ne dışarıda, ne içeride, mücadele bıçak gibi kesilmez. Adana, 12 Eylül öncesi mücadelenin en yüksek yaşandığı yerlerden biridir. Emekçi semtlerde, okullarda yükselen anti-faşist mücadele ile sivil faşistler bulundukları yerlerden sökülüp atılmıştır. İşçiler, bölgesel çapta genel grevler yapmaktadır ve bunlar artık politik içeriktedir. Bütün bunların bir günde bitmesi mümkün değildir, olmamıştır da. 12 Eylül'ün ilk aylarında devam eden direnişler vardır. Başta ihtilalci komünistler olmak üzere devrimci faaliyetler ve eylemler sürmektedir. Dolayısıyla içerisi de bir günde teslim alınamaz. Hatta dışarıdaki mücadele geriye düştükten sonra da içeride direnişler devam etmiştir.

12 Eylül'ü bu şekilde karşılayan Adana Cezaevi, 12 Eylül sonrası da direnişle anılacaktır. Bu kez, cezaevi bahçesinde gerçekleşen bir idamdır isyanın fitili ateşleyen. Cunta sonrası ilk darağacı, 8 Ekim'de Ankara'da Necdet Adalı için kurulur. İkincisi ise, 26 Ekim 1980 tarihinde Adana'da Serdar Soyergin'e kurulacaktır. O sırada ihtilalci komünist tutsaklar, bir firar hazırlığındadır. Serdar'ı asılmadan önce bu tünele koyup kaçırmak isterler, ama başaramazlar. Asılacağı geceyi haber alan tutsaklar, sabaha kadar sloganlarla inletir cezaevini. Kadın koğuşu, doğrudan cezaevi bahçesine bakmaktadır. Darağacı o bahçede kuruludur. Serdar'ın oraya getirildiğinin duyulmasıyla birlikte kapılar kırılır, havalandırmaya çıkılır. Havalandırma bahçesine yığılan yataklar ateşe verilir. Bir anda cezaevini alevler kaplar. Sloganlarla alevler birbirine karışır. Cezaevi duvarlarına çıkan askerler, silahları tutsakların üzerine doğrulturlar. Ama kimse bir adım geri atmaz. İtfaiye gelip ateşi tazikli su ile söndürür ama sloganlar sabaha kadar sürer.

Serdar, o alevleri görerek, o sloganları duyarak ve onlara sloganlarıyla karşılık vererek, sandalyeyi tekmelemiş ve o şekilde şehit olmuştur. O günün sabahı, cezaevi duvarları da dahil olmak üzere birçok emekçi semtinde ihtilalci komünistlerin "Faşist Cunta Seni Kurduğun Darağaçlarında Asacağız!" yazısı görülecektir. Bu büyük direnişi bir broşür haline getirip, işçi ve emekçilere ulaştıracaklar, idamlara karşı mücadeleye çağıracaklardır.

Burjuva basın da ertesi gün "Adana Cezaevinde İsyan" manşetiyle çıkar. 12 Eylül gelmiştir, idamlar başlamıştır, fakat Adana Cezaevi, hala direniştedir.

Bütün bunlar, faşizmin Adana Cezaevi'ne olan kinini daha da artırır. 12 Eylül sonrası en büyük saldırı '81 yılı Ocak ayında gerçekleşir. Koğuşlara dalan askerler, tutsakların yiyeceklerini talan ederler, televizyonlarını alırlar, haftada iki kez yapılan ziyaret günlerini 15 güne çekerler. Buna

karşı tüm cezaevinde açlık grevi başlar. Ne var ki grev, dört gün içinde kırılır, birçok hak gaspının yolu böylece açılır. Fakat faşist yaptırımlar hala söz konusu değildir.

Bu sırada ihtilalci komünistlerin tünel çalışmaları sürmektedir.

Tünel, kadın koğuşunun altından geçecek, oradaki yoldaşları da alarak dışarıya çıkılacaktır. Tam o günlerde başka siyasetten bir tutsağın, polis tarafından yeniden sorguya alınması gündeme gelir. 12 Eylül sonrası çıkartılan bir yasa ile tutuklular, haklarında yeni bir ifade var ise, polise teslim edilmekte, işkenceye götürülmektedir. O günlerde işkencede ölümler de artmıştır. Komünist tutsaklar, istenilen kişiyi direnmeden vermemek gerektiğini savunur ve barikat kurmak, etten duvar örmek gibi direniş biçimlerini önerirler, fakat kabul edilmez. Bunun üzerine, bu tutsağı, hazırladıkları tünele koyarlar. İdare arka arkaya operasyonlar gerçekleştirir, ama bulamaz. Herkes onun firar ettiğini sanmaktadır. Günlerce her tarafı ararlar, sonunda tünele ulaşırlar.

Tünelin son aşamasına gelinmiş olması, korkularını daha da büyötmüştür. Bir yandan saldırıları arttırırlar, bir yandan da parça parça sevkleri başlatırlar. Yakın illerde kurulan E Tipi Cezaevleri'ne gerçekleşen bu sevklerle, hem gidilen yerde faşist yaptırımları devreye sokarlar, hem de Adana Cezaevi'nde kalan tutsaklar üzerindeki şiddeti arttırıp teslim almayı başarırlar. 1981 yılının ortalarında bu süreç tamamlanır.

Nevin Berktaş, '84 ölüm orucu eyleminden sonra Adana Cezaevi'ne sevk edildiğinde, iki-üç yıldır faşist yaptırımların uygulandığı ve adeta kanıksandığı bir cezaevi ile karşılaşır. 12 Eylül öncesi ve sonrası faşizme kök söktüren Adana Cezaevi, Nevin'in direnişi ile birlikte, tekrar eski günlere dönüşün ilk adımlarını atacaktır.

* * *

İhtilalci komünistlerin, 12 Eylül işkencehanelerinde ve zindanlarında geliştirdiği "tek başına direniş cephesi" kararı, "zor dönemlerin devrimcisi olma"nın doğal bir sonucudur. "Tek başına direniş" sadece işkence ve zindanla da sınırlı değildir çünkü. İhtilalci komünist tutsaklar, işkence ve zindanda "tek başına" direniş destanları yazarken, dışarıda kalan bir avuç komünist de "tek başına" bir ordu gibi çalışmış, o zorlu günlerde kesintisiz faaliyet yürütmüşlerdir. Bu gelenek böyle yaratılmıştır...

Mücadelenin her cephesinde, en zor şartlar altında, tek başına kalsan bile direnmek, gerçek devrimciliğin kıstasıdır. Kolay dönemler ve elverişli koşullarda herkes devrimcilik yapar. Hatta devrimcilik "moda" halini gelir. Önemli olan, zor dönemlerin, zor koşulların devrimcisi olabilmektir. Gelecek günlere inancını yitirmeden, moralini hep yüksek tutabilmek, etrafına direnç aşılayabilmektir.

"Nevin Berktaş serbest bırakılsın" kampanyası, "tek başına direniş cephesi yaratma"nın önemini, içeriğini kavramaktır aynı zamanda. Bu sadece 12 Eylül dönemine özgü bir durum da değildir. Her tür zorluğun, engelin aşılmasında, devrimci iradenin değiştirici-dönüştürücü rolünü görebilmek, onu yaşama geçirebilmektir. Özellikle de bu geleneğin devamçıları, tek başına da kalsa bir ordu gibi çalışmayı, her koşulda direniş cephesi yaratmayı, doğal özellikleri haline getirmelidirler. Geleneği sahiplenmek ve ona yeni halkalar eklemek, bunu gerektirmektedir.

Katiller hesap vermekten kurtulamayacak!

Arjantin'de askeri faşist cuntanın liderleri "insanlığa karşı işledikleri suçlar"dan dolayı ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. "İnsanlık suçu"nda "zaman aşımı" olmazdı çünkü. Ne yazık ki, aynı günlerde ülkemizde görülen bir davada, faşist bir katil "zaman aşımı" denilerek ceza almaktan kurtuluyordu. '80 yılında katledilen DİSK başkanı Kemal Türkler'in davası, 30 yıl uzatıldıktan sonra, "zaman aşımı" gerekçesiyle düşürüldü.

Fakat insanlığın belleğinden bu katilleri silmek mümkün değildi. Tıpkı Arjantin'deki faşist cunta şeflerinin silinmediği gibi...

1976-1983 yılları arasında

Arjantin'i yöneten cunta şefi Videla başta olmak üzere faşist liderler, uzun yılları bulan bir yargılama süreci geçirdiler. İlk olarak 1985 yılında ömür oyu hapis cezasına çarptırılan Videla, 5 yıl sonra dönemin devlet başkanı tarafından affedilmişti. 2007 yılında yeniden yargılama süreci başlatıldı ve 85 yaşındaki faşist cunta şefine, bir kez daha müebbet hapis verildi. Videla'nın yanı sıra, cunta döneminde görev yapan üç askeri yetkili de "insanlık suçu" işlediklerinden dolayı ömür boyu hapse mahkum oldular. Cunta döneminde işlenen suçlarla ilgili 130'dan fazla kişi hakkında davalar açıldığı, bunların bir kısmının devam ettiği belirtiliyor.

1976 yılında Peron hükümetini darbeye deviren cuntanın, işbaşında olduğu 7 yıllık dönemde, 30 bin kişi "kayboldu", 13 bin kişi öldürüldü. Kaybolanlar arasında geceleri uçaktan denize atılanlar vardı. Onbinlerce kişi gözaltına alındı ve ağır işkencelerden geçirildi.

Her işkence ve zulüm rejiminde olduğu gibi Arjantin'de de büyük direnişler gerçekleşti. Kaybolan çocuklarını sormak için Plaza de Mayo meydanında toplanmaya başlayan anneler, bir simge haline geldiler. Ülkemizdeki "Cumartesi anneleri" de dahil olmak üzere, birçok yerde gelişen benzer mücadelelere esin kaynağı oldular. Videla ve diğer faşist cunta şeflerinin ömür boyu hapis almalarına en çok sevenler de başta "Plaza de Mayo anneleri" olmak üzere cuntaya karşı direnenler oldu. Bu faşist liderlerin yargılanmasını sağlayan ve affedilmelerine izin vermeyerek yeniden müebbetle cezalandırılmasını başaran da, yine

bu direniş cephesiydi.

Benzer bir gelişme, geçtiğimiz yıllarda Şili'de gerçekleşmişti. Arjantin'le aynı dönemde faşist cunta rejimi yaşayan Şili, diktatör Pinochet'i yargılamıştı. Aradan yıllar geçse de halklar, kendilerine büyük acılar çektiren faşist liderleri unutmuyor ve affetmiyordu.

Latin Amerika ülkeleri gibi Türkiye de, o yılları faşist cunta altında geçirdi. Türkiye'de de cunta, onlarca kişiyi astı, binlercesini katletti, yüzbinlerce kişi gözaltına alındı, işkence gördü. Buna karşın başta ihtilalci komünistler olmak üzere devrimciler, işkencede, zindanda direndiler. İdam sehpalarında Deniz'lerin geleneğini izlediler.

Aileler de bu direnişin bir parçası oldu. İlk olarak '84 ölüm orucu sırasında, bir grup tutsak yakını Taksim'e siyah çelenk koyarak, eylemli bir çıkış yaptı. Tutuklu yakınlarının örgütlenmesi ve mücadeleyi yükseltmeleri, bu yıldan sonra büyüyen gelişti.

İşkence ve zulüm, 12 Eylül'le sınırlı kalmadı. En fazla "kayıplar" '90'lı yıllarda yaşandı örneğin. Kürt hareketinin de yükselmesiyle birlikte kontrgerilla cinayetleri, işkenceler, katliamlar arttı. Onbinlerce kişi "faili belli" cinayetlerle katledildi, binlercesi "kayıp" edildi.

Arjantin'li Plaza de Mayo annelerini örnek alan aileler, "kayıp"ları sormak için Galatasaray Meydanında her Cumartesi oturmaya başladılar. Yaz, kış, yağmur-kar demeden oturdular. Polis copuna, gözaltılara direndiler. Ve Arjantin'de cunta şefinin cezalandırıldığı günlerde, 300. kez bir daha geldiler meydana. Bir kez daha "kayıp"ların hesabını sormaya...

Arjantin ve Şili örneklerinde olduğu gibi Türkiye'de de, 12 Eylül'den hesap soracak, cunta şeflerini yargılayacak ve hak ettikleri cezayı verecek olanlar, direnenler olacaktır. Ancak direnenlerin gücü, onları sanık sandalyesine oturtabilir. Aksi halde AKP gibi düzen partileri, "12 Eylül'ü yargılama" yalanıyla oy avcılığına çıkar, ama cunta şefine madalya verir, maaşına zam yapar!

Bir gün mutlaka Türkiye'de de 12 Eylül yargılanacaktır! Sadece cunta şefleri değil, halkı sömüren, zulmeden tüm faşist şefler, sanık sandalyesine oturtulacak, yaptıklarının hesabı sorulacaktır! Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

32 yıl sonra Maras... Miting ve faşist saldırı

Kahraman Maras katliamının 32. yılında Maras'ta bir miting düzenlendi. Alevi Bektaşî Dernekleri Federasyonu'nun çağrısıyla bir araya gelen binlerce kişi, Maras katliamının sorumlularının yargılanmasını istediler.

24 Aralık 1978 yılında devletin bizzat planlayıp, sivil faşistler eliyle uyguladığı katliamda, Alevi mahalleleri basılmış 111 kişi öldürülmüştü. 4 gün süren olaylarda kadınlara tecavüz edilmiş, işkence yapılmış, yağma ve talan gerçekleşmişti. Asker ve polis ise, olayları sadece izlemekle yetinmişti.

Maras katliamının ardından gözaltına alınan faşistler göstermelik olarak yargılandılar ve aldıkları küçük cezaları bile çekmediler. Katliamın bir numaralı sanığı olan Ökkeş Kenger (sonradan adını Şendiller olarak değiştirdi) yıllar sonra milletvekilliğiyle ödüllendirildi.

19 Aralık günü gerçekleştirilen miting, 24 Aralık katliamını yapıldığı yerde, Maras'ta yapılan ilk mitingti. Kitle, "Katliam dosyaları açıl-sın darbeciler yargılansın. Maras katliamını unutmamak unutmayacağız" yazılı pankartın arkasından kortejler oluşturdu. "Maras'ın hesabı sorulacak", "Katil devlet hesap verecek", "Zorunlu din dersi kaldırıl-sın", sloganlarıyla Müftülük meydanına kadar yüründü. BDP milletvekillerinin de katıldığı mitingde konuşan Ali Balkız "32 yıl sonra da olsa; bugün Kahramanmaraş'tayız" diyerek konuşmasına başladı. Balkız, katliam dosyasının yeniden açılmasını ve karanlık noktaların aydınlatılmasını, suçluların bulunmasını ve yargılanmasını istedi. "Son referandum sonrası 12 Eylül 1980 askeri darbesini yapan generallerin dokunulmazlıkları kaldırıldığına göre; işte buyurun; burası Maras, Evren de Marmaris'te" dedi. Miting sırasında toplanan sivil faşistler, kitleye saldırmak istediler. Kurt işaretleri yaparak "Maras geçmişini unutma" nidalarıyla saldırıya geçmeye çalışan kitle alana ulaşamadı. Ökkeş Kenger, mitingi, faşist bir güruhla birlikte bürosunun balkonundan izledi. Provakatif bu tutumunu, eli sopalı sivil faşistlerin saldırı girişimi izledi. Adeta ikinci bir Maras yaratma hevesindeydiler.

Yıllar sonra Maras katliamının Maras'ta lanetlenmesi, önemli bir gelişmedir. Fakat hazırlıklı gitmek gerektiği de ortaya çıkmıştır. Sivil faşistlerin değiştiğini vaazedenler, bu tabloyu iyi bakmalıdır. Düzenin ihtiyaç duyduğu her yerde eski rollerini oynamaktadırlar, oynayacaklardır. Yaptıklarını unutmamak ve affetmemek gerekir.

Alaattin Karadağ anıldı

19 Kasım 2009'ta devrimci bir faaliyet sırasında polis tarafından katledilen TKİP militanı Alaattin Karadağ, ölümünün birinci yılında anıldı.

19 Kasım 2010'da Esenyurt'taki Depo durağında toplanan devrimci ve ilerici kurumlar, Alaattin Karadağ'ın vurulduğu yere kadar sloganlarla flamalar ve meşalelerle yürüdüler. Karadağ'ın vurulduğu yerde, bir dakikalık saygı duruşunun ardından, konuşmalar yapıldı.. Konuşmada Alaattin Karadağ gibi yaşamının önemine vurgu yapılırken, Karadağ'ın katlinin devletin devlet olduğu ve hesap sorulacağı belirtildi. Ardından şiirler okundu. Eylem, atılan sloganlarla sona erdi.

20 Kasım'da Taksim'de de bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla Karadağ anıldı. BDSP'nin düzenlediği eyleme Proleterce Devrimci Duruş da destek verdi. Yapılan açıklamanın ardından eylem, sloganlarla bitirildi.

Alaattin Karadağ Hatay'da mezarı başında da anıldı. Ayrıca Bursa, Ankara ve İzmir'de basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

G20 ve NATO toplantıları

Burjuvazi savaş dansında

Lenin'in savaş üzerine derin tespitlerde bulunduğu "Sosyalizm ve Savaş" (1915) kitabında "Kahince Sözler" makalesi vardır. Bu kısa ama öz lü makalesinde Lenin, Engels'in sözlerini aktarır:

"... nasıl sona ereceğinin, savaşından kimin utkun çıkacağını önceden kestirilmesinin mutlak olanaksızlığı... Yalnızca bir tek sonuç kesinlikle bellidir: genel bitkinlik ve çalışan sınıfın sonal zaferinin koşullarının hazırlanması" dedikten sonra, şöyle devam eder: "Son sınırına ulaşmış karışıklı silahlanma yarışı, sistemin eninde sonunda kaçınılmaz olarak beklenen meyveleri bunlardır. Beyleirim, prenslerim ve devlet adamlarım, aklınızla yaşlı Avrupa'yı getirmiş olduğunuz yer burasıdır. Ve en son büyük savaş dansınızı başlatmadan başka yapacak bir şey kalmadığı zaman -bu bizim işimize gelecek. Savaş belki de geçici olarak bizi geriye itebilir, kazandığımız birçok mevzileri bizden koparıp alabilir. Ama o zaman yeniden denetim altına alamayacağınız kuvvetlerin başını boş bıraktığınızda, her şey kendi isteğine göre hareket edebilir: Trajedinin sonunda sizler mahvolmuş olacaksınız ve proletarya, ya zaferini gerçekleştirmiş olacak, ya da herhalde zafer kaçınılmaz olacaktır."

İşte burjuvazi yine savaş dansı yapıyor. Tıpkı Engels'in söylediği gibi, onların aklının geldiği yer, çılgınca silahlanma ve pervasız bir sömürü... Sistemlerinin karakteri ve bu karakterin sahiplerine kazandırdığı özellikler, buna mahkum kılıyor onları. Dünya halklarının kazandığı tüm mevzileri koparıp almaya çalışıyorlar. G20 ve NATO zirveleri ve yapılan irili-ufaklı ek toplantılarda emperyalistler ve işbirlikçi burjuvalar, her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilerin, tüm dünya halklarının boğazına çöktü yine.

Milyon dolarlar silahlanmaya

22 Ekim 2010 tarihinde G20 ülkelerinin Maliye Bakanları ve Merkez Bankası Başkanları, Güney Kore'nin Gyeonngju şehrinde bir araya geldiler.

11 Kasım 2010 tarihinde G20 ülkelerinin Başbakanları, Güney Kore'nin başkenti Seul'da toplandılar.

19-20 Kasım 2010'da NATO ülkelerinin Cumhurbaşkanı, Dışişleri ve Savunma Bakanları, Portekiz'in başkenti Lizbon'da görüştüler...

Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin hükümetlerinin ilgili temsilcileri, aylardır mekik dokudular. Peşpeşe görüşmeler yapıldı. Açıklamaların, demeçlerin

ardı arkası kesilmedi. Nasıl bir sıkışma yaşamış olmaları ki, birbirinin peşinden koşuşturmalar, restleşmeler, geçici uzlaşmalar, kapışmalar... Ortalık toz-dumandan geçilmedi. Hepsi de tehlikeli bir oyunun oyuncularları olarak, dünya halklarının başına örecekları çorabın her ilmiğini hesap ettiler ve ayaklarının altından kayıp giden toprağı çıtalarla tutmaya çalıştılar.

Şüphesiz özellikle 11 Eylül saldırılarından bu yana, G20 ve NATO toplantılarının süt-liman geçtiği görülmemiştir. Ama dünya çapında yaşanan büyük krizin derinleşmesi ve paylaşım savaşı, alacakları kararları hepsi için varlık-yokluk sorunu haline getiriyor. "Büyük krizler büyük savaşlar doğurur" gerçeğini kanıtlarcasına, dünyanın bütün zenginlikleri üzerine üşüşüyorlar, paylaştıkları yerlere yeniden göz diyorlar. **Genel krizin yeni bir basamağını, hangi kar marjlarıyla çıkaracaklarının hesabı olan ekonomik önlemlerle, "Füze Kalkanı Projesi" arasında çok dolaysız bir bağ var çünkü.** İşçilerin, emekçilerin, emeklilerin 5 kuruşunu hesap edenler, silahlara milyar dolarları çılgınca saçıyorlar. Sadece "Füze Kalkanı Projesi"nin maliyeti 42.7 milyar dolar. Silahlanmanın maliyetini soyup soğana çevirdikleri işçi ve emekçilerin sırtına bindirdikleri yetmiyor, yeniden bindirmek için fazladan para basmaları gerekiyor.

Amerika'nın rakiplerine tehdidi

Amerika, krizden en çok etkilenen ülke. Krizin etkisiyle karlar düşmesin diye attıkları her adım, ülkeyi daha kötüye götürüyor. Kuşkusuz büyük krizler aynı zamanda büyük tekellerin karlarını katladıkları dönemler. Ama bu Amerika'nın bütün gücünü tüketmesi pahasına gerçekleşiyor. **Tekeller, reçete üstüne reçete yazdıkça, üretim ve kitlelerin alım gücü düşüyor, işsizlik çığ gibi büyüyor.** Talep düştükçe de kriz derinleşiyor. Sistemin dönüşü bu.

FED (ABD Merkez Bankası) karar aldı, piyasayı dolarla doldurdu. Devalüasyon yaparak piyasayı canlandırma yolunu seçti. ABD'nin, devlet tahlillerini satın alarak para bolluğu yaratması, bütün ülkelerin ekonomilerini etkileyen bir gelişme tabi ki. Sıcak para girişi, ithalat-ihracat, üretim, dış fazla veya dış açık, para birimi vs. ekonomik kararları üzerinde baskı yapmış oldu, ama zaten ABD, böyle olsun diye aldı bu kararı.

Dolayısıyla, Çin'in de içinde yer aldığı G20 ülkeleri ile yaptığı toplantıdan sonuç almaya çalıştı ABD: Hatta Almanya, özellikle de Çin ile toplantı öncesinde özel görüşmeler yaptı, hem de son ana kadar Almanya ve Çin'in ihracat fazlasına sınır koymasını ve yüzde 4'e indirmesini istedi. G20 ülkelerine "değeri düşük para birimi" istemediğini belirtti. Doların değeri ile oynaması da Çin'in "kendi para birimini düşük tutup ABD'den yaptığı ithalatın maliyetini düşürerek, ABD'nin üretimini etkilemesi"ne engel koymak istemesiydi. Böylece Çin'e (Al-

manyaya da) "siz de para biriminizin değerini yükseltin" demiş oldu. Aldığı önlemlerle diğer ülkeleri buna yöneltmek istedi veya başka önlemler almak zorunda bıraktı.

ABD, her zamanki gibi (kendisi faizleri düşürüp yatırımlarını artırmak ve iç talebi canlandırmak isterken) diğer ülke ekonomilerini de dizayn etmeye kalkıştı. Aynı günlerde OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü), Birleşmiş Milletler (BM) ile birlikte hazırladığı raporla bağımlı ülkeleri tehdit etti: Sermaye akışlarına tampon yapmayın...

Türkiye ise, bütün bunlar olurken hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor. Brezilya, Tayland, Güney Kore vs. ülkeler önlem alır veya önlem almaya hazırlanırken, Türkiye emperyalist sermayenin önüne kırmızı halılar sermeye devam ediyor. **Emperyalist sermaye ise, Türkiye ekonomisini ve hükümet politikalarını daha fazla överek, kendileri için kurulmuş bu çarkın devam etmesini sağlıyorlar.** Bu tabloda, Türk işbirlikçilerinin ağız kulaklarında! İşçi ve emekçiler karşısında ise dişleri sıkılı: "Şu 2011 yılını sağ salım bir atlatalım, kitleler iyice uyuşsun, sonrasında bak neler olacak". Düşünülen bu... Her şey seçim sonrasına kaldı. Demek ki, 2011 yılı hem burjuvazi için hem de işçi ve emekçiler için çok önemli bir yıl olacak.

Füze kalkanı Türkiye'de

"Emperyalizm, dünyanın bölüşülmesi ve yeniden bölüşülmesi için büyük devletlerin giriştikleri vahşi bir savaşıdır. Bu yüzden, bütün ülkeler, yansız olanlarla birlikte küçükler de, daha fazla askerleşmeye doğru gidecektir." Aynı zamanda "savunma sistemi", "demokratik barış" gibi şatafatlı ama içi boş sözlerle halkı aldatarak...

"Füze Kalkanı" örneğin. Savunmaya değil saldı-

rıya dönük bir silahtır. ABD'nin çıkarları için gözüne kestirdiği ülkelerin karakol olması, askerleşmesi demektir. **ABD bu projeyi, "21. Yüzyıl Ayaklanmalar yüzyılı olacak" dedikten sonra ('97'de) ortaya attı ve 2000'lerde epeyce de gürültü koptu.** Daha üç beş yıl önce Bush, füze kalkanını Polonya ve Çekoslovakya'ya yerleştirmeye kalkışınca, Rusya kıyameti kopardı, tehditler savurdu. **Kalkanın kurulması gündeme gelen her ülkede, büyük kitle gösterileri gerçekleşti ve halklar, kalkana karşı olduklarını gösterdiler.** Kalkanla ilgili olarak ismi gündeme gelen her ülkede, hükümetler, bir taraftan halkların tepkisiyle uğraşırken, bir taraftan da Rusya'nın tehditlerine karşı direnmek zorunda kaldılar. Pekçoğu bu basıncı kaldıramadığı için geri adım atmak zorunda kaldı. Polonya gibi, ABD'nin yanında yer almak konusunda kesin bir kararlılık gösteren bir ülkede ise, devlet başkanı şaibeli bir uçak kazasında öldü.

ABD, başından beri Türkiye'yi bu kalkana dahil etmek istiyordu. Ancak Irak savaşının başlarından itibaren Türkiye-ABD ilişkilerinde ortaya çıkan gerilim ve Türkiye'nin emperyalist dengelerdeki arayışları, ABD'nin planlarını geriye iten bir rol oynamıştı. Bugün ise, ABD artık Türkiye'yi daha fazla zorluyor.

Türk işbirlikçileri füze kalkanının Türkiye topraklarına kurulmasını elbette ki istiyorlar. Çünkü kalkanın kurulması, Türkiye'de nükleer silahların artırılması, Türkiye'nin savaş gücünün büyümesi anlamına geliyor. Ancak, **kalkana dahil olmak aynı zamanda ABD'nin savaş politikalarının bir parçası olmak ve yeni savaşta ABD'nin ileri karakolu olarak hareket etmek anlamına da geliyor. İşte burada işler biraz karışıyor. Çünkü Türkiye bir taraftan da Çin ve Rus emperyalistleriyle kurduğu ilişkilerin zedelenmesini istemiyor.** Hem Rusya hem de Çin, kalkanın kurulmasına da, ABD'nin genel olarak Ortadoğu ve Asya politikalarına da, Afganistan'da süren ve İran'ı tehdit eden savaşa da karşılar. ABD'nin Ortadoğu'da attığı her adımın, kendi çıkarları ile çatıştığını biliyorlar. Diğer taraftan, **füze kalkanının doğrudan hedefi olan İran ise NATO toplantısı sürerken S-200 füzelerinin denemesini yaparak, kendisinin de savaşa hazır olduğunu gösteriyor, aynı zamanda kalkana kuracak ülkelere örtük bir tehdit gönderiyor.**

Bütün bunlar Türkiyeli işbirlikçilerin çelişkileri. NATO'nun bildiri metninde füze kalkanının hedefi olarak İran'ın isminin geçmesini engelleyerek, kalkanın "düşme"sinin kontrolünün kimde olacağını tartıştırarak vb. bu çelişkileri "uzlaştırmaya" çalışıyor, emperyalistler arası dengeleri gözetiyor; ama bir taraftan da perde arkasında daha ciddi pazarlıklar

yürütüyorlar. Kalkanın kurulması karşılığında, ABD'den

önemli sözler koparmaya çalışıyorlar. Kısacası, dünyada oluşan yeni güç dengeleri arasındaki restleşmeler ve hegemonya savaşı bütün şiddetiyle sürüyor.

Türkiye sıcak para cenneti

TÜSİAD'ın "Sanayi Politikaları Yuvarlak Masa Toplantısı"na katılan Devlet Bakanı Ali Babacan'ı dinlememiz gerekiyor:

"Kapalı toplantılarda tek tek görüştüğümüz bütün yetkililer ki, dünya ekonomi yönetiminde söz sahibi olan, herkesle sık sık görüşüyoruz. O kaygılar, o bakışlar, o toplantılarda sorduğumuz sorular karşısındaki tutum, verilen ya da verilmeyen cevaplar, endişe uyandırıyor. Merkez Bankası, hükümet, ilgili kuruluşlar ve iş dünyası olarak, bir yandan küresel krizle ilgili bir ihtimal gelebilecek ikinci dalgaya hazır olmamız lazım."

Babacan bu sözleri, çok değil, 22 Ekim 2010'daki "G20 Güney Kore Zivresi"nden 15 gün önce FED'in piyasaya dolar pompalamasından birkaç gün sonra söylüyor. İkinci dalgaya hazır olmaları gerekmiş... Türkiye'ye sıcak para akacak diye FED'in kararına sevinmeleri "orta vadeli programlarıyla" gayet de uygunluk içinde.

Program, "cari işlemler açığı" ile finanse ettikleri büyümeye dayalı bir program. **Yani üretim ve istihdam yaratmayan sıcak para girişiyle, ithalata bağlı sunni bir canlanma...** 2011-13 yıllarını kapsayacak bu programla istihdam yaratacakları yalanını bu nedenle yayıyorlar. TL, son 6-7 ayda dolar karşısında yüzde 11 oranında değerlendi ve daha da değerlenmeye devam edecek ve yüksek cari açık, yüksek enflasyon, "eski tas, eski hamam"...

Oysa "Orta Vadeli Ekonomik Program", işçi ve emekçilerin üzerine tüm şiddetiyle yürüyor. İşgücü esneleşecek, ücretler düşecek, çalışma saatleri artacak, kıdem tazminatı gaspedilecek, sendikasılaştırma ve örgütsüzleştirme için yoğun baskı uygulanacak. Eğitim ve sağlık da dahil, özelleştirmeler, hak gaspları, vergi soygunu, arazi talanı, kentsel dönüşüm adı altında yıkımlar, yoğun işsizlik... İşte "ikinci kriz dalgasına hazırlık" dedikleri bunlar.

Şimdi yalnızca biz

değil, bütün dünya halkları, bu uygulamalarla yüz yüze. Ama kimse boş durmuyor! **Yaşam koşulları ağırlaşan kitleler, krizle birlikte neleri kaybetmeye başladıklarını, açlık ve sefaleti iliklerine dek hissettikçe ayağa kalkıyorlar.** Savaşa ve faşizme karşı öfke çığ gibi büyüyor. Örneğin, Portekiz halkı daha NATO toplantısı başlamadan önce "NATO Üsleri Kapatılsın!" başlıklı metni, Portekiz Meclisi'nde tartıştırdı. Toplantı günü bütün baskılara rağmen Avrupa halkı Lizbon'a aktı. Yunanistan ve Fransa halkı, dinamizmini, enerjisini, militanlığını yayıyor her tarafa. Çünkü **emperyalizm, kendi mezar kazıcılarını kendisi yaratıyor.** İşin doğası gereği "trajedinin sonunda" trajediyi yaratanlar mahvolacaklar. Zaferin kaçınılmazlığı ise, tam da bu mahvoluşun içinde yatıyor. İşçi ve emekçilerin zaferinin koşulları hazırlanıyor. Her saat, her dakika...

Emperyalist yağma ve silahlanmaya karşı Denizlerin ruhunu kuşanmak, savaşa ve faşizme karşı mücadele birlikleri içinde burjuvazinin ekonomik planlarını ve emperyalistlerle yaptıkları her tür askeri anlaşmayı parçalamak, temel bir yükümlülük bugün. İşçi sınıfı ve en geniş emekçi kitleler, nihai kurtuluşunun yolunu bu mücadele içinde öğrenecek, doğru yolu gösterenlerin safında kendi gücünün yenilmezliğini görecektir.

Füze Kalkanı'na karşı eylem

Türkiye'de yapılması NATO toplantılarında kararlaştırılan füze kalkanını protesto etmek için devrimci ve ilerici kurumlar eylemler gerçekleştirdiler. 11 Aralık'ta Taksim'de toplanan kurumlar Galatasaray'a yürüyüş gerçekleştirdi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Halk Cephesi, Kaldıraç, Odak, Partizan, Proleterce Devrimci Duruş, Sosyalist Demokrasi Partisi ve Toplumsal Özgürlük Platformu'nun birlikte örgütlediği eylemde "Nato'ya ve Füze Kalkanı'na Hayır! Emperyalizme ve Siyonizme kalkan olmayacağız" yazılı pankart açıldı. Eylem saat 18'de başladı. Soğuk ve yağışlı havaya rağmen 300 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelemiz", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "Emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Katil ABD, İşbirlikçi MGK", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

Galatasaray meydanında yapılan açıklamada, "Füze Kalkanına hayır, NATO'dan çıkılsın, Üsler kapatılsın, Tüm emperyalist anlaşmalar feshedilsin" talepleri yükseltildi.

Kalkanın Türkiye topraklarına kurulması, Türkiye'nin ABD'nin savaş politikalarına yedeklenmesi demek; Türkiye'nin savaşta doğrudan hedef haline gelmesi demek; savaş ekonomisinin uygulanmasından tepemize bombaların yağmasına kadar, savaşın bütün korkunçluğunu yaşamak demek... İşte bu nedenle, tıpkı kalkanın kurulmak istendiği diğer ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de kitleler sokaklara dökülüp tepkilerini gösterdiklerinde kalkanı engellemeyi, emperyalizmin savaş politikalarına yedeklenmemeyi başaracaktır.

Demokratik Toplum Kongresi'nin (DTK) "demokratik özerklik" çerçevesinde aldığı kararlar, büyük tartışmalara neden oldu. DTK, "iki dilli yaşam"la birlikte, "ayrı bayrak", "öz savunma gücü" gibi konuları da yineleyince ve "iki dil" başta belediyeler olmak üzere, bölgedeki birçok kurumda uygulanmaya başlayınca, şoven kesimlerden yükselen tepkiler, sertleşti. BDP milletvekillerinin meclis kürsüsünden söyledikleri Kürtçe sözler, tansiyonu iyice yükseltti. Meclis Başkanı Mehmet Ali Şahin, tehditler savurdu, savcılar soruşturma başlattı, vb...

18 Haziran'da genel seçimler var. PKK, seçimlere kadar "ateşkes" ilan etmişti. Fakat Öcalan, Kürt sorununda yeni gelişmeler olmazsa, Mart ayından itibaren savaşın yeniden tırmanacağı tehdidinde bulundu. Sonrasında bunu tekzip edip, yeniden Haziran ayını işaret etse de, önümüzdeki ayların bu konuda oldukça hareketli geçeceği belli oluyor.

Öcalan, Aralık ayında avukatlarıyla yaptığı görüşmede, gerek kendisinin gerekse PKK'nın "Mart ayında önemli değerlendirmelerde bulunacaklarını" söyledi. **"Demokratik özerklik" kapsamındaki taleplerin yaşama geçmesi için, seçimleri beklememek gerektiğini de ekleyen Öcalan, Mart ayına kadar yol alınmasını istedi.**

Mart ayının Newroz'la birlikte Kürt halkının mücadelesinin yükselişe geçtiği bir ay olduğu biliniyor. Kürt hareketi, bu dönemi ileri sürdüğü talepleri tar-

"İki dilli yaşam" ve demokratik özerklik

tırtırmak ve devleti sıkıştırmak için değerlendirmek istiyor.

Demokratik özerklik tartışmaları

Gerek Öcalan, gerekse BDP, attıkları her adımda, Türk egemenlerini rahatlatacak sözleri de eksik etmiyorlar. Demokratik özerkliği, sadece Kürt bölgesi için değil, tüm Türkiye için önerdiklerini, bunun etnik değil, coğrafi olacağını sıkça yineliyorlar.

BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, daha önce de bu konuda gelen tepkileri şöyle yanıtlamıştı: *"Şu anda idari modelimiz, il, ilçe, belediye, köy şeklinde ayrılmış, bunlara bir de bölge eklensin diyoruz... Her bölge, ortak bayrağın yanında kullanmak istediği sembolü de kullanılsın... Kendi alanındaki kültür ve inaçlara uygun şekilde ikinci ve üçüncü dilleri kullanabilir. Hiçbir bölge etnik bir kimlikle adlandırılmaz. Kürt bölgesi, Laz bölgesi, Çerkes*

bölgesi denilmez... Marmara ve Ege bölgeleri isimlerini nasıl coğrafyadan alıyorsa, o bölge de ismini coğrafyadan alacaktır." (26 Eylül Radikal)

Benzer açıklamalar, bugün de yapılıyor. Son olarak Öcalan, "demokratik özerklik" kapsamında "kent ve il konseyleri"ni önerdi ve "konseylere, MHP, AKP, CHP'linin de dahil edilmesi" gerektiğini belirtti. Bu konseylerin, "demokratik çözüm ve barış" konusunda kararlar alıp tartışmasını, bunun gerçekleşmemesi durumunda, savaşın gelişeceğini ve bundan herkesin "büyük zarar göreceği"ni söyledi. Böylece bölgedeki burjuva parti

temsilcilerine, Anayasa referandumunda "evet" diyen "sivil toplum" sözcülerine, gözdağı vererek, sürece dahil olmaya zorladı. Bir yandan da bu kesimlerin projelerini ortaya koymasını, aksi halde tıpkı korucular gibi kullanıp atılacaklarını söyledi.

Kürt hareketi, taleplerini ne kadar yumuşatmaya ve liberal kesimi de içine alarak ortamı yatıştırmaya çalışsa da, şoven kesimlerden yükselen tepkileri durduramıyor. Demokratik

Toplum Kongresi'nin kimi aydınlarla birlikte gerçekleştirdiği "çalıştay" bir kez daha tartışmaları alevlendirdi. Liberal burjuva aydınların katılımıyla gerçekleşen **"çalıştay" da, aydınların itirazları, onların da gerçekte ne denli milliyetçi ve statükocu olduklarını ortaya koydu.**

MHP, "demokratik özerklik" kapsamındaki talepleri, "ayaklanma hazırlığı" olarak nitelendirdi ve bildik tehditleri savurdu. Ardından Meclis Başkanı, "yaptıklarının bedeline katlanırlar" diyerek aba altından sopa gösterdi. Zaten savcılar da, BDP ile DTK arasında bir bağ olup olmadığını incelemeye başladıklarını söyleyerek, partinin kapatılabileceği uyarısında bulundular.

BDP eşbaşkanları ile meclis başkanı arasında gerçekleşen görüşmenin ardından, BDP'nin, mecliste Kürtçe konuşma yapmayacakları, anadilin Türkçe olmasına ve mecliste Türkçe konuşulmasına itirazlarının olmadığını açıklamaları, tansiyonu biraz düşürse de, AKP'sinden CHP'sine burjuva düzen partilerinden tepkiler gelmeye devam ediyor. Öyle ki, **Kürt dilinin kullanım alanlarının genişlemesine bile büyük bir tepki gösteriyorlar.** Başta AKP olmak üzere düzen partilerinin "Kürt sorunu" ve "Kürt açılı-

Öcalan, avukatlarıyla yaptığı görüşmede; "demokratik özerklik statüsü, aylarca hatta yıllarca

tartışılmalı, dünya örnekleri incelenmelidir" dedi ve yine "İrlanda, İspanya, İsviçre, Belçika" örneklerini hatırlattı.

Geçtiğimiz aylarda PKK yöneticilerinden Murat Karayılan da, İspanya'da çıkan bir gazeteyle, "Katalonya tarzı bir otonomi olursa, Birleşmiş Miller'le silahlarını teslim edeceklerini" söylemişti.

Sıkça gündeme gelen Katalonya, nasıl bir modeldir? Kısa tarihi ve özerkliğinin sınırları ile Katalonya...

Katalonya, başkenti Barselona olan İspanya'da özerk bir bölge. Bask ve Galiçya ile birlikte İspanya'nın "ikinci cumhuriyet" olarak geçen 1931-36 yılları arasında özerk bir statü kazanmış. Ancak Franko dönemiyle birlikte (1939-1975) özerk statüler ortadan kaldırılmış ve İspanya, üniter bir ülke haline getirilmiş. Bu dönemde Bask ve Katalonya burjuvazisi, Franco ile işbirliğine gitmişler. Diğer bölgelere göre daha zengin olan Bask ve Katalonya bölgeleri, bu süre içinde yoğun göç almış ve bu durum, nüfus bileşenini değiştirmiş. Bugün her iki bölgede de nüfusun yüzde 37'si İspanyanın değişik yerlerinde doğmuş insanlardan oluşuyor.

Franko rejiminin faşist baskıcılığı ve zorla İspan-

Demokratik-özerklik modeli; KATALONYA

yol ulus inşası, bu bölgelerde de milliyetçiliği körüklüyor. Franko'nun

ölümüyle birlikte İspanya'da bu rejim de son buluyor ve 1978'de yapılan anayasa ile Katalanlar yeniden özerkliklerini elde ediyorlar.

Özerk bölgelerle merkezi hükümet arasındaki yetki ayrımı anayasayla belirleniyor. Merkezi ulusal hükümetin yetki alanına, uluslararası ilişkiler, savunma, adalet, ceza, ticaret finans, genel haberleşme, kamu güvenliği gibi konular girerken; özerk yönetimlerin alanı, halk sağlığı, eğitim, toprak planlanması, konut, bayındırlık işleri, çevre koruma, kültür işleri, turizm, spor ve sosyal faaliyetler olarak belirleniyor. Ayrıca anayasada özerk bölgelere mali özerklik hakkı da tanınıyor.

İspanya parlamentosu 30 Mart 2006 yılında kabul ettiği bir yasa ile Katalanları ayrı bir "millet" olarak tanıdığını açıkladı ve Katalonya bölgesinin topladığı vergilerin yarısını kendisine ayırmasını kabul etti. Daha önce üçte bir olan bu oran, 2006 yılından itibaren yarısına kadar yükselmiş durumda. Katalon parlamentosu çıkardığı dil yasası ile, Katalancanın mahkemeler dahil, sosyal ve ekonomik her alanda kullanma hakkını elde etti. Katalanca bilmeyenlerin kamu hizmetlerinde çalışmaması kararı alındı.

mı”ndan ne anladıkları, bu konuya ne kadar sahtekarca yaklaştıkları, bir kez daha ortaya serildi.

“İki dilli yaşam”

Her ulusun kendi dilini kullanması kadar, doğal ve insani bir hak olamaz. **Hiçbir ulus, diğerinden üstün olmadığı gibi, hiçbir dil de diğer dillerden üstün değildir.** Diller, ancak kullanarak gelişir, zenginleşir. Kullanılmayan bir dil ise, kısırlaşmaya ve unutulmaya mahkumdur.

Kürtler, yüzyıllardır asimilasyon ve soykırım politikalarına rağmen başta dilleri olmak üzere ulusal özelliklerini korumayı başarmış bir ulustur. Bunu her aşamada direnmelerine, isyanlarına borçludurlar. **Yıllardır süren bu direniş sayesinde, fiili kazanımları elde etmiş bulunuyorlar.** Resmi olarak Kürtçe konuşmaları, müzik dinlemeleri, Kürt isimleri koymaları yasak olduğu halde, bunu yaşamlarında boşa çıkarmayı bildiler.

Şimdi başta belediye hizmetleri olmak üzere, her alanda Kürtçe kullanım alanlarını genişletiyorlar. DTK’ya bağlı toplanan sağlık kurultayı ile, sağlık alanında da Kürtçe kullanacaklarını açıkladılar. KCK davasında hukuksal alanda Kürtçenin kullanımı mücadelesini verdiler. Kimi mahkemeler, tercüman getirmeyi kabul etti. Kısacası Kürtçe, aile içi kullanımdan çıkarak, sosyal, kültürel, hukuksal alanlara doğru genişledi.

“Anadilde eğitim” mücadelesi de yeni öğretim yılında gerçekleşen “boykot” ile bir üst düzeye sıçradı. İkinci dönemde de benzer bir hazırlık içinde olduğu söyleniyor. Kürt çocuklarının Kürtçe öğrenmesi için, eğitimler veriliyor. Keza mecliste de BDP’li milletvekillerine Kürtçe dersi verilmeye başlandı. Kimi Türk aydınları Kürtçe öğrenmeye başladıklarını, Kürtçe konuşacaklarını açıkladılar.

Bu gelişmeler, “iki dilli yaşam” olarak ifade edilen, bölgede Türkçenin yanı sıra Kürtçenin de her alanda kullanılması konusunda alınan mesafeyi ortaya koyuyor. Artık sorun, bunların yasal olarak da tanınıp tanınmamasında düğümleniyor.

Kürt halkı, bu tavrıyla yasaların sokakta, mücadele içinde yapılacağını bir kez daha göstermiş oldu. Klasik deyimle “macun tüpten çıktı.” Kürtlerin başta dil olmak üzere elde ettikleri kazanımları yok saymanın, baskı ve zorla bunu ortadan kaldırmanın imkanı kalmamıştır artık.

Devletin baskı ve şiddeti, süreci durduramaz

Elbette şoven kesimler, ellerinden geleni ardına koymayacaktır. Örneğin son yıllarda sokak gösterileriyle öne çıkan Yüksekova ve Cizre’nin il yapılma hazırlığı bununla bağlantılıdır.

Hakkari’nin Yüksekova ilçesi, referandumu yüzde 99 gibi yüksek bir oranda boykot eden ilçedir. Öcalan “demokratik özerklik” konusunda Yüksekova’yı örnek göstermiş, “Yüksekova gibi birkaç yer daha olsa, çözüm daha hızlı gelişir” demiştir.

“İki dilli yaşam”ın Yüksekova’da uygulan-

maya geçtiği, ayrıca halkın polis ve mahkemeler yerine, sorunlarını çözmek için partiye başvurdukları, BDP ilçe binasının, sorunlarını çözmek isteyen halk tarafından dolup taşıdığı, burjuva medya tarafından da duyuruluyor. İlçenin çarşısı ve semtlerin milis güçler tarafından kontrol edildiği, polis ve askerin ilçenin dışında beklediği, bu bölgelere giremediği belirtiliyor.

Bu koşullarda Cizre ve Yüksekova’nın il yapılmasının, devletin sarsılan otoritesini yeniden tesis etmek amacını taşıdığı kendiliğinden anlaşılır. Referandumdan bu yana, bu bölgede devlet terörü de artmıştır. Son olarak Yüksekova’da BDP’nin gençlik kolu Demokratik Yurtsever Gençlik (DYG) Yüksekova Meclisi Sözcüsü Sedat Karadağ, üst arması sırasında tabancayla başından yaralanmıştır.

Devletin artan tehdit ve terörü ve il yapma manevraları, geline aşamayı durdurmaya yetmeyecektir. Hem Kürt halkının mücadelesinin geldiği düzey, hem de içinde bulunulan konjonktür, buna imkan tanımıyor. **Irak’ta Kürt Federe Devletinin fiili durumu, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Ortadoğu üzerine planları, Türk ve Kürt burjuvalarının çıkarları, hepsi bu sorunun burjuva hak ve özgürlükler sınırları içinde çözümünü dayatıyor.**

Demokratik özerklik, gerçekte burjuva bir taleptir ve bugün birçok Avrupa ülkesinde, gelişmiş halleriyle uygulanmaktadır. Elbette Türkiye’nin bugüne dek izleyegeldiği politikalar, şoven-milliyetçiliğin yıllarca kışkırtılmış olması, en küçük adımda bile zorluk çıkarmaktadır. Zorlanarak da olsa, bu süre zikzaklı ve sancılı da geçse, bazı adımları atacaktır. **Fakat bu adımlar, Kürt sorununu çözmeye yetmeyecektir.** Çünkü emperyalizmle birlikte ulusal sorunun çözümü, bir devrim sorunu haline gelmiştir.

Zorunlu resmi dil, zorunlu değildir

Zorunlu bir resmi dil ne demektir?

Pratikte bu, Büyük Rusların dilinin, Rusya’nın tüm diğer nüfusuna dayatılması demektir. Her okulda resmi dilde ders zorunlu olacaktır. Tüm resmi işlemler, yerel halkın dildinde değil, mutlaka resmi dilde yapılmalıdır.

Zorunlu dili savunan partiler, bunu nasıl haklı gösteriyor?

“Kara Yüzler”in “kanıtları” tabi ki kısa ve özdür: Bütün yabancı kökenlilere demir yumrukla muamele edilmeli... Rusya bölünmez kalmalı ve Büyük Ruslar, Rus vatanının güya kurucusu ve çoğaltıcısı olduklarından tüm halklar Büyük Rus prensibine boyun eğmelidir. Bu yüzden egemen sınıfın dili, zorunlu resmi dil olmalıdır... Büyük Rus olmayan nüfusun konuştuğu “berbat lehçeler”in bir bütün olarak yasaklanmasına karşı değildirler.

Liberallerin tavrı çok “daha uygar” ve “daha rafine”dir. Anadiline, belli sınırlar içinde (örneğin ilkokulda) izin verilmesinden yanadırlar. Fakat aynı zamanda zorunlu resmi dilden yanadırlar. “Kültür”ün çıkarları için, “bir ve bölünmez” Rusya’nın çıkarları için vs bu gereklidir.

(...) “Rus dili yüce ve güçlüdür” diyor bize liberaller. “Rusya’nın herhangi bir kenar bölgesinde yaşayan herkesin bu yüce ve güçlü dili iyi bilmesini gerçekten istemiyor musunuz? Rus dilinin yabancı kökenlilerin edebiyatını zenginleştirdiğini ve onlara büyük kültür zenginliklerine iştirak etme olanağı sunduğunu vs görmüyor musunuz?”

Bütün bunlar doğru liberal beyler... Turgenyev’in Tolstoy’un, Dobrolybov’un Çernişevski’nin dilinin yüce ve güçlü olduğunu sizden daha iyi biliyo-

ruz. Rusya’da ikamet eden istisnasız tüm ulusların ezilen sınıfları arasında daha sıkı bir ortaklığın ve kardeşçe bir birliğin oluşmasını sizden daha acilen istiyoruz. Ve elbette Rusya’nın her sakininin yüce Rus dilini öğrenme olanağına sahip olmasından yanayız.

Sadece şunu istemiyoruz: Zorlama unsurunu. İnsanları sopayla cennete sürmeyi. Çünkü “kültür” üzerine istediğiniz kadar güzel laf edin -zorunlu resmi dil, cebirle ve zorla öğretime bağlıdır. Yüce ve güçlü Rus dilinin, birilerinin onu sopayla öğrenmeye zorlanmasına ihtiyacı olmadığına inanıyoruz. Rusya’da kapitalizmin gelişmesinin ve genelde toplumsal yaşamın serpilip büyümesinin bütün ulusların birbirine yaklaşmasına yol açtığından eminiz. Yüzbinlerce insan, Rusya’nın bir ucundan diğerine savruluyor, nüfusun ulusal bileşimi karışıyor, soyutlanma ve ulusal kendi bildiğini okuma ortadan kalkmak zorundadır. Yaşam ve çalışma koşullarından dolayı Rus dilini bilmesi gerekenler, sopa olmadan da onu öğreneceklerdir. Zorlama (sopa) ise sadece yüce ve güçlü Rus dilinin diğer ulusal grupların içine girişini zorlaştırmaya yol açacak ve herşeyden önce düşmanlıkları şiddetlendirecek, sürtüşme yaratacak, karşılıklı anlaşmazlığı arttıracaktır.

Rus marksistlerinin tüm yerel dillerde okul işlerine izin verilmesi ve bir ulusun her türlü ayrıcalıklarını ve bir ulusal azınlığın haklarının her türlü ihlalinin hükümsüz kılan temel bir yasanın, anayasaya eklenerek, zorunlu bir devlet dilinin olmamasının zorunlu olduğunu söylemelerinin nedeni budur.

Lenin, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine -
İnter yayınları sf:169-171

Öcalan'ın Fethullah Gülen cemaatine yönelik olumlu sözleri, ardından Öcalan'ın avukatlarının Gülen cemaatinin önde gelenlerinden Zaman gazetesi yazarı, Hüseyin Gülerce ile görüşmesi, "PKK-Cemaat" ilişkisini bir kez daha tartışmaya açtı.

Öcalan ile devlet yetkilileri arasında bir süre önce kesilen görüşmelerin de yeniden başlamasının, Öcalan'ın Gülen'e "zeytin dalı" uzatması karşılığında gerçekleştiği söyleniyor. MİT'in Gülen cemaati ile yakınlığı bu kanıyı güçlendiriyor.

* * *

Gülen cemaati, Kürt illerinde son on yıl içinde etkinliğini iyice arttırdı. AKP'nin bölgede son iki seçimde 100 civarında milletvekili çıkarmasının ardında cemaatin artan gücü bulunuyor. Esasında '80 sonrası, bizzat cunta eliyle, bölgede dinci-gericiliğin önü iyice açılmıştı. PKK'ye karşı dinci-gericilik palazlandırılmış ve Hizbullah adıyla birçok cina yet işlenmişti. **90'lı yılların sonunda Öcalan'ın tutsak alınmasıyla, devletin Hizbullah'ın vurucu gücüne ihtiyacı kalmadı. Bu boşluk, Gülen cemaati ile dolduruldu.** Devletin siyasi ve ekonomik gücünü de arkasına alan cemaat, ucuza kapattığı arsalar üzerinde, anaokulundan üniversiteye kadar birçok okul açtı. "Yoksul müridi tüccar, cahil talebeyi memur yapma" stratejisi, Fethullahçıları, bölgede PKK'den sonraki en etkili güç haline getirdi.

Bu durum, Kürt hareketini rahatsız etmeye başladı. Seçimlerde AKP'nin bölgeden önemli oranda oy alması, cemaate karşı mücadeleyi zorunlu kıldı. **Bir yandan din silahını rakibinin elinden alma girişimleri başladı, bir yandan da silahlı eylemleri arttı.** PKK taraftarı imamlar öne çıkarıldı, mitinglerde konuşular, Kuran'la yürüyüş yaptılar. Bununla birlikte cemaate ait yayın organlarının bürolarına, market ve banka şubelerine, hatta müritlerinin araçlarına kadar molotoflu saldırılar düzenlendi.

Bunun üzerine cemaat de PKK'ye dönük saldırılarını arttırdı. Televizyon kanalları ve gazetelerinde Kürt hareketi aleyine propagandayı yükselttiler. Yayınlanan dizilerde, Kürt düşmanlığını körüklediler. BDP'li milletvekilleri bile bu dizileri şikayet etti. PKK yöneticilerinden Murat Karayılan, "Gülen cemaati Kürtlere, hareketimize düşmanlık yapıyor, saygısız yaklaşıyor, istersek onları bölgeden sileriz" dedi.

Ve son olarak "KCK operasyonu" adı altında Kürt politikacıların gözaltına alınıp tutuklanmasının arkasında, Gülen cemaati olduğu söylendi. KCK operasyonundan sonra Öcalan, operasyondan Gülen cemaatini sorumlu tuttu ve cemaati, "yeşil kontra" olarak nitelendirdi. PKK yöneticilerinden Duran Kalkan da "Fethullah Gülen'in bölgede örgütlenmesine izin verilmeyeceği"ni söyledi.

PKK-Cemaat sürüşmesi, KCK operasyonu ile üst düzeye çıkmıştı. Cemaatin polis teşkilatı içindeki gücü gözönüne alındığında, bu operasyonun arkasında cemaatin olma ihtimali oldukça kuvvetliydi. **Operasyon sonrası, bölgede cemaate yakınlığı ile bilinen iki imam öldürüldü.** Buna Gülen cemaati de, Başbakan Erdoğan da büyük bir tepki gösterdi. **Ardından Hakkari'de 9 köylü, münibüs içinde bombalanarak vahşice öldürüldü.**

30 Eylül'de avukatlarıyla yaptığı görüşmede

Yeniden tartışılan PKK-Cemaat ilişkisi

Öcalan, "Hakkari'deki imamın öldürülüşüne karşılık, 9 köylü öldürülmüş olabilir" diyerek bir kez daha cemaati işaret etti. Aynı görüşmede Öcalan, cemaatle ilgili şunları söyledi: "75 yıl 'beyaz Türk faşizmi' egemendi, şimdi ise 'yeşil Türkçü faşizm' her yönüyle örgütlenmiştir. Bunun içinde ABD'si var, Irak'ı var. Bir ucu okyanus ötesindedir, bir ucu Kürdistan'da güneydedir. Ben buna 'yeni hegemonya' diyorum."

* * *

PKK-Cemaat ilişkileri böylesine gerginken, Öcalan'ın Aralık ayı içinde avukatlarıyla cemaate gönderdiği mesajlar, herkesi şaşırttı. "Ben kendilerini bir tarikat-cemaat olarak görmüyorum, biraz sivil toplum örgütü, hatta siyasi parti işlevine sahip olduğunu düşünüyorum" diyerek cemaati taltif etti ve bundan sonrası için yeşil ışık yaktı.

Ardından Öcalan'ın avukatları, Gülen cemaatinin önde gelenlerinden, Zaman gazetesi yazarı Hüseyin Gülerce ile görüştüler. Gülerce'nin mesajlarından sonra Öcalan, "Kendileri Türkiye'nin, hatta Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde rol alabilirler. Oldukça dinamik güçleri var, biz de dinamik bir güçüz. Bu iki dinamik gücün karşılıklı anlayış göstermesi ve dayanışma halinde olması durumunda, Türkiye'de birçok temel sorun çözülecektir" dedi.

Buna karşılık Fethullah Gülen, avukatı aracılığı ile, görüşmeye tepki gösterdi. Avukatı, "Gülen'in temsilcisi ya da sözcüsü bulunmamaktadır" dedi. Görüşmeyi cemaat adına yapan Hüseyin Gülerce ise, "Fethullah Hoca'nın sözcüsü olarak değil, Zaman gazetesi yazarı olarak görüşüğünü" yineledi. Asıl hatasının ise, "Hocaefendi"ye önceden sordurtmamak olduğunu belirtti ve "Gülen'den bin defa özür diliyorum" dedi.

Belli ki Gülen cemaati, bu görüşmelerin açığa çıkmış olmasından rahatsız olmuştu. Onlar, yetkililer aracılığı ile mesajlarını halktan gizli bir şekilde Öcalan'a ve PKK'ye iletiyorlardı zaten. Gülen cemaatinin, dinci olduğu kadar, şoven milliyetçi ve devletçi olduğu da bir gerçektir. Bu görüşme, tabanda rahatsızlık yaratabilirdi. Ona yamayan kimi liberal entellektüeller ne kadar perdelemeye çalışsa da, dinci gericilik, her zaman milliyetçilikle ele ele yürümüş, devletin bekasını her şeyin üzerinde tutmuştur. Türkiye'nin yakın tarihi bunun örnekleri ile doludur.

* * *

Öcalan'ın Gülen cemaatine dönük o güne dek söylediklerinden yüzseksen derece zıt görüşleri ifade ederek, cemaate "zeytin dalı" uzatmasının ardında, **Öcalan'la görüşen devlet yetkililerin, ona, Gülen ile işbirliğine gitmesini salık verdikleri söyleniyor.**

Öcalan'ın MİT'le görüştüğü biliniyor. MİT içinde cemaate yakın unsurlar bulunuyor. Özellikle iki imamın öldürülmesinin ardından bölgede PKK-cemaat ilişkilerindeki gerginlik tırmınca, bunun sokak çatışmasına dönebileceği uyarısında bulunuyorlar. Ki Öcalan da 9 köylünün cemaat tarafından öldürülmüş olabileceğini düşünüyor. Avukatlarına, cemaatin imamlara karşılık mısilleme yaptıklarını, "sen benden bir kişi öldürürsen, ben senden 20 kişiyi öldürürüm" mesajı verdiklerini belirtiyor.

MİT'in Öcalan'a, "cemaate dönük saldırılar sürerse, seninle görüşmeyiz" dediği, Öcalan'ın Gülen cemaatine dair övücü sözleri, bunun üzerine sarfettiği söyleniyor. Keza, aynı yetkililerin, seçim sürecinde böylesi çatışmaların "Kürt açılımı"na zarar vereceği, Öcalan'ın yapacağı bir çağrının ise gerilimi düşüreceği yönünde telkinlerde bulunduğu bildiriliyor.

Kürt hareketi içinde sınırlı bir kesim bu yakınlaşmayı şaşkınlıkla karşılarken, çoğunluğu, "Öcalan'ın siyasi partilerin mevcut halleriyle sorunu çözemedikleri için, Gülen cemaatini devreye sokma ihtiyacı duyduğunu" yayıyorlar. Bölgede etkili olan bu iki unsurun işbirliğine gitmesinin, çözüme yaklaştıracaklarını iddia ediyorlar. Ve ekliyorlar: "Tabi eğer cemaat bölgedeki okullarında Kürtleri Türkleştirmeye esas almaz ve bu konuda güven verirse... Kendi yayın organlarında politik Kürt aktörlerini rencide edici üslup ve yaklaşımları geliştirmezse... Kürt sorunun çözümünde samimi davranır, çözüme katkı sunarsa..." (Günlük 14 Aralık 2010)

Ahmet Türk de bu yakınlaşmayı soran gazetecilere benzer açıklamalar da bulundu. **"Eğer" diye başlayan temenniler, cemaate karşı duyulan güvensizliği de ortaya koyuyor. Gerçekte cemaatin bölgedeki asli görevi "eğer" ile başlayan cümlelerde gizli.** Bölgede dinci-gericilik, Kürt hareketinin karşısına zaten bu yüzden çıkarıldı. Fakat pragmatistliği ile bilinen Kürt hareketi, bir kez daha çıkarları gereği en temel gerçekleri gözardı ediyor.

* * *

Herkes biliyor ki, **cemaatle yakınlaşma, gerçekte ABD ile yakınlaşmadır.** Kürt hareketi ABD'ye daha önce de sıcak mesajlar göndermişti. Şimdi de "demokratik özerklik" projesinin yaşam bulmasında, ABD'nin önemli bir rol oynayacağını düşünüyor. Cemaat ve Kürt işbirlikçileri üzerinden ABD ile ilişkileri iyi tutmaya çalışıyor. Fakat **ABD, dün olduğu gibi bugün de çıkarları için Kürt hareketini hançerlemekten geri kalmayacaktır.** O yüzden bu sahte bahar havası her an tersine dönebilir, PKK ve Öcalan da yine ABD'ye, cemaate veriyansın edebilir.

Kürt halkı, ne dinci-gericilikten, ne de ABD ve işbirlikçilerinden medet ummalıdır. O bugüne dek kendi gücüyle ayakta durdu, kazanımlar elde etti. Bundan sonra da tek dayanağı bu olmalıdır.

WikiLeaks ne sızdırıyor?

Aralık ayının ilk günlerinde WikiLeaks adlı internet sitesinin sızdırdığı belgeler uçuştı havada. Geçtiğimiz yaz aylarında Afganistan ile ilgili sızdırdığı, savaşın gerçek yüzünü ve ABD'nin saldırganlığını teşhir eden belgeler ile duymuştuk Wikileaks'in ve onun sahibi Julian Assange'in adını. Bugün ise, Türkiye-ABD ilişkilerini defışre eden belgeleri ile tartışılmaya başlandı.

Bu belgelerde, ABD'nin Türkiye'ye bakışı ve ABD-Türkiye ilişkilerinin seyri, doğrudan ABD'li diplomatların ağzından

resmi olarak ifade edilmekteydi. Keza AKP hükümetinin kendi içindeki ayak oyunları, birbirleri hakkındaki düşünceleri, dönen kimi dolaplar da belgelerde yer almaktaydı.

Mesela AKP'li Savunma Bakanı Vecdi Gönül, yine AKP'li Dışışleri Bakanı Ahmet Davutoğlu hakkında "çok tehlikeli" yorumunu yapabiliyordu.

Mesela Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, Doğan Grubu'nun "suyunun ısındığı" ve hisselerini elden çıkarmak gerektiği üzerine, Londra'da işadamlarına tavsade bulunabiliyordu.

Ya da belgelerde 2004 yılına ilişkin olarak, "yukarıdaki ile başbakan arasında gerginlik var" sözleriyle, dönemin cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ile Erdoğan arasında, artık ayyuka çıkmış olan çatışmayı teyit eden sözler sarfediliyordu. Erdoğan'ın "yalaka danışmanlar grubu"ndan, Bülent Arıncı'nın "buldog köpeği" oluşuna, TÜPRAŞ'ın satışından Erdoğan'ın özel çıkar elde edişinden, üst düzey AKP'lilerin yolsuzluk batağına battığına, Erdoğan'ın Trabzonspor'a gizli ödenekten birkaç milyon dolar aktarmasından, dört çocuğunun ABD'deki okuma masraflarının bir Türk işadamı tarafından karşılanmasına kadar sayısız değerlendirme vardı belgelerde. **Belgelerdeki her şey, ABD'nin AKP hükümetine güvensiz olduğunu, ama Türkiye'yi kaybetmek istemediğini, bu nedenle, sancılı da olsa ilişkileri sürdürmeye çaba gösterdiğini anlatıyordu.**

Bu türden dedikodu ve ayak kaydırma manevralarının yanında, daha ciddi konular da vardı. Bilen ya da tahmin edilen, ama resmi olarak onaylanmayan pekçok konu, belgelerde yer alıyor, ABD'li ya da Türk yetkililerin ağzından teyit ediliyordu.

Mesela ABD Savunma Bakanı, Türk Savunma Bakanı ile yaptığı görüşmede, İran'a Türkiye üzerinden nükleer malzemelerin gittiğini bildiklerini söylemiş ve Füze Kalkanı'nın Türkiye'de kurulmasına izin verilmezse "Güneydoğu'nun savunmasız kalacağı" sözleriyle tehdit etmiş.

"Tek millet-iki devlet" demagogisi eşliğinde yıllardır ikiye bölünmüş bir ilişki yürütülen Azerbaycan devlet başkanı, bir ABD'li diplomata, "Türkiye'nin enerji merkezi olmaması için Rusya ile gaz anlaşması yaptıklarını" ve AKP hükümetinden rahatsızlıkları olduğunu söylemişti.

Başbakan'ın İsviçre bankalarında gizli hesapları ve bu hesaplarda 1 milyon doları olduğu; Türkiye'de, İncirlik Amerikan Üssü'nde 90 kadar nükleer silahın olduğu; Rus mafyasının Kürtlere silah sattığı; ABD'ye ait, sivil ölümlerinde önemli bir rol oynayan misket bombalarının İngiltere'de depolandığı ve bu durumun parlamentodan gizlendiği; 2007 yılında bir suikastle öldürülen Pakistan'ın ilk kadın başbakanı Benazir Butto'nun, 8 yıllık sürgün hayatından sonra ülkesine geri dönmek için ABD'den izin ve garanti aldığı; ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiki olan Suudi Arabistan'ın, aynı zamanda El Kaide'nin en büyük finansörü olduğu; ABD'nin Kıbrıs'taki İngiliz üslerini İngiltere'den habersiz kullandığı, bu üslerden kalkan uçaklarla Türkiye, Kürt Federe Yönetimi ve Lübnan üzerine uçuşlar yaparak istihbarat topladığı; Alman Hür Demokrat Parti Başkanı ve Dışışleri Bakanı Guido Westerwelle'nin, 2009 yılındaki koalisyon hükümeti görüşmelerine ilişkin olarak ABD'nin Berlin büyükelçisine bilgi verdiği; Lübnan Savunma Bakanı Elias Murr'un, İsrail'e, Hizbullah'ı nasıl yokedeceğine ilişkin yol gösterdiği; İran ile AKP hükümetinin yaptığı ticari-ekonomik anlaşmaların, AKP yandaşlarına özel çıkar sağladığı; MKE'nin (Makina Kimya Endüstrisi), İran'a silah ve mühimmat sattığı gibi konular ise, belgelerde yer alan-tartışılan konular arasında.

Belgeleri kim, neden yayınladı

Aslında bu tür deşifasyonlarda genel olarak önce belgelerin doğru olmadığı üzerinden bir tartışma yürütülür. Ancak ABD Dışışleri Bakanlığı ve diğer yetkililer, belgeleri yalanlamadılar, sadece "güvenlik zaafı" kaygılarını dile getirdiler. Bu arada Assange ile ilgili karalama ve gözden düşürme kampanyasının bir parçası olarak "tecavüz" davası açtılar ve nihayet İngiltere'de tutukladılar.

Diğer taraftan, ABD yazışmalarının bütün belgelerine sahip olduğunu söylese de (250 bin sayfa belgeye sahip olduklarını açıkladılar), **WikiLeaks sitesi "çok gizli" ibaresi taşıyan hiçbir belge yayınlamadı.** Yayınlanan, daha önemsiz, resmi niteliği ve gizlilik derecesi daha düşük belgelerdi. Keza, **zaten teşhir olmuş ya da tahmin edilen unsurların çok ötesinde, hiç bilinmeyen ve çok şaşırtıcı gelen hiçbir belge açıklanmadı.** Mesela CIA operasyonları, gizli çalışmaları, darbe girişimleri, açıklanan belgeler arasında yoktu. Tartışılanlar, ABD'nin devlet politikaları ve sömürücü yüzü değil, kimi ABD'li diplomatların ve gözden düşmüş yöneticilerin raporları oldu.

Zaten belgelerin yayınlanma yöntemi de bu konudaki soru işaretlerini arttırıyor. Belgeleri yayınlayan 5 gazeteden biri olan New York Times'in, önce ABD yönetimine dosyaları göndererek onay istediği, hükümetin çıkarılmasını istediği bölümleri NYT aracılığıyla Wikileaks'a ulaştırdığı ortaya çıktı. Yani yayınlanan her belge, ABD'nin onayından olmasa bile denetiminden geçiyordu. Zaten belgelerde ABD işbirlikçilerinin adının xxx ile sansürlenmesi, bu denetimin ve ABD'yi tehlikeye atacak bir çaba-

ya WikiLeaks'in de girişmediğinin kanıtıdır.

ABD ile ilişkileri sorunlu olan hemen her ülkenin yöneticisi hakkında belge açıklanmış olmasına rağmen, İsrail ve Kürt Federe Yönetimi hakkında tek bir cümle bile geçmemesi dikkat çekiciydi. Mesela, Putin ile özel anlaşmalar imzalamış olan İtalyan Başbakanı Berlusconi'den, Fransız Başbakanı Sarkozy'nin Gürcistan savaşı sırasında Rusya ile tartışmasına; Rusya'nın "yolsuzluklar üzerine dayanan bir mafya ülkesi olduğu" iddiasından, ABD ile arasının açık olduğu bilinen Afganistan Devlet Başkanı Karzai'ye dönük eleştirilere kadar pekçok ülke ve yöneticisi hakkında pekçok iddia ortaya atılıyor. Ama, Talabani, Barzani ya da İsrail hakkında tek bir satır yazı çıkmıyor.

Bu tablo, belgeleri aslında ABD'nin kendisinin sızdırdığı yönündeki "komplo teorileri"ni güçlendiriyor. Ancak diğer taraftan da, yayınlanan her belge, ABD'nin güvenlik zaafiyetinin, "imparatorluk" mitinin yıkılışının, başka ülkeleri artık kontrol edemez-hükmedemez hale gelişinin kanıtı oluyor. Ve belgelerin açıklanması ABD'yi güçlendiren değil, zayıflatan bir rol oynuyor.

Aslında, belgeleri kimin neden sızdırdığı çok önemli de değil. ABD, son dönemde kendisine karşı muhalif bir çizgi izlemeye başlamış olan Türkiye, İtalya gibi ülkeleri teşhir etmek amacıyla ve kontrolü bir biçimde bu belgeleri yayınlamış olabilir. Rakip ülkeler, ABD'yi zayıf ve iktidarsız göstermek amacıyla bu belgeleri yayınlamış olabilir. Yayınlanan belgeler, sistemin kendi "sızıntı"larının, sistemdeki boşluklardan yararlanarak reklam yaratmaya çalışan bireysel çıkışlarının ürünü de olabilir. Yazın Afganistan savaşıyla ilgili belgeler yayınlandığında, yarattığı etkiyi önemseyen istihbarat servislerinin aylardır WikiLeaks sitesine yağıdırmakta olduğu, demagogik ve yönlendirme amaçlı-özel hazırlanmış "belge" müsveddeleri de söz konusu olabilir.

Bizi asıl ilgilendiren, belgelerle ortaya çıkmış olan gerçekler. Belgeler, emperyalistlerin kendi politikalarını hayata geçirmek için her türlü ayak oyununu yaptıklarını, pazarlık yürüttüklerini, birbirlerinin arkasından iş çevirip anlaşmalar yaptıklarını, ülkeler arası ikili ya da toplu görüşmelerde yaratılan havanın sadece nezaket amaçlı olduğunu, içten içe herkesin kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini gösteriyor. ABD kendi hegemonyasını dünyaya inşa etmek istiyor, bunun için de hükümetleri ve yöneticileri kendisine yedeklemeye, bu paylaşım savaşının destekçisi yapmaya çalışıyor. Ve her şey kapalı kapılar arkasında, kitlelerin bilgisinden uzak bir tarzda yürütülüyor.

Kitleler, kendi yaşamlarını doğrudan etkileyecek-altüst edecek olan bu hesaplardan habersiz. **Belgeler, kitlelere sunulan parlak ve sorunsuz dünyaların ambalajını yırtıyor, devletin ve sistemin kimden yana olduğunu bir kere daha gözler önüne seriyor.** Bize düşen ise, bu teşhiri büyütmek, kitlelerin kendilerinin gelecekleri üzerinden yürütülen bu oyunlara karşı harekete geçmesini, mücadele etmesini, egemen sınıfların kurdukları sistemi yerle bir etmelerini sağlamak...

☆ 1 Ocak 1949-Çin Halk Cumhuriyeti Kuruldu

☆ 3 Ocak 1982- Alemdağ cezaevinde, yeniden işkenceye alınmak istenen tutuklular için yapılan direnişte 3 tutuklu öldürüldü.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin Ankara Yürüyüşü.

48 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmede anlaşma sağlanmayınca, on binlerce maden işçisi, tarihi Zonguldak-Ankara yürüyüşünü başlattı. 3 Ocak genel grevinin ardından başlayan madenci yürüyüşü, Bolu'nun Mengen ilçesinde kurulan barikatla durdurulabilirdi ancak. İşçiler bu barikadı aşacak güçteydi, fakat önlerindeki asıl barikat, sendikacılar ve işçiler, bu barikadı aşamadılar. Fakat tarihe malolan büyük bir direniş gerçekleştirdiler. '89 Bahar eylemleriyle başlayan sürecin zirvesini oluşturdular.

☆ 5 Ocak 1996- Ümraniye cezaevinde katliam

Faşist diktatörlüğün azgınca saldırdığı devrimci tut-saklar barikatlar kurarak direndiler. Devrimci tutsaklardan DHKP-C'li Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orlan Özen cezaevinde, Gültekin Beyhan da hastane-de şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969-Kommer'in Arabası Yakıldı

Türkiye Devrimci Hareketi tarihinin önemli eylemlerinden biri olan Kommer'in arabasının yakılması, gençlik içinde emperyalizme karşı yükselen öfkenin bir göstergesiydi. ODTÜ'ye bir konferans için gelen ve 'Vietnam Kasabı' olarak bilinen ABD Büyükelçisi Kommer, yoğun protestolarla karşılaştı. Eylemler, arabasının yakılmasıyla sonuçlandı.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink'in katledilmesi.

Demokrat bir aydın olan Hrant Dink, önce Ermeni olduğu için hedef haline getirildi, arkasından devletin doğrudan bağlantısı olduğu faşist çeteler tarafından katledildi. Ancak Hrant Dink'in cenaze töreni, devletin bütün hesaplarını altüst etti. Devlet aydınlara ve genel olarak kitlelere yılgınlık ve korku salmak istemişti; yüzbinlerce kişinin katıldığı cenaze töreni ise, devlete büyük bir meydan okumaydı. Kitleler bütün bir gün süren bir yürüyüşle, görkemli bir törenle kaldırdılar Hrant Dink'in cenazesini.

☆ 21 Ocak 1924- Lenin'in ölümü

"1924 yılının 20 Ocak günü.../Kalinin'e ne oluyor? /Titriyor elleri.../ Felaket mi? Yok canım!/ Ya da ... Hayır, bu olmaz, olamaz! / İniyor kafamıza yüksek tavan./ Başlar eğildi./duvarlar üstümüze üstümüze yürüyor... / Zayıf anını yendi, / ayağa kalkıyor Kalinin./ Fakat...gözyaşını tutamaz

ki, bıyığı/İşte şıp! şıp!..yanağından akıyor.../ Şakağında atıyor güm güm kan./ kopacak damarlar:/ "Dün saat altıyı elli geçel yoldaş Lenin'i kaybettik" diyor./ O yaşlı gün, / yüzyıllar boyunca/ yaşlı bir ef-sane gibi kalacak./ Umutsuzluk, yeis./ eritti demiri bile./ Bolşevikler, rüzgarda titreyen/ yaprak gibi inledi./hep bir ağızdan./ Anlayalım arkadaşlar./ bu nasıl oldu?/ diye.

Mayakovski

☆ 22 Ocak 1980- Tariş Direnişi

Tariş fabrikasında devletin devrimci işçileri işten çıkarak faşist kadrolaşmaya gitmesi karşısında eylemlilik sürecine başlayan işçilere polis saldırdı. Bunun üzerine işçiler fabrikayı işgal etti, halk direnişe geçti.

☆ 22 Ocak 1946-Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin ilanı

☆ 28 Ocak 1963- Kavel Direnişi

Patronun uyguladığı halk gasplarına karşı işçiler, fabrikayı işgal ettiler. Polisin düzenlediği saldırıyı bütün İstinye halkını da arkalarına alarak püskürttüler.

☆ 31 Ocak 1906- Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin Çarlık tarafından kurşuna dizildi.

☆ 28-29 Ocak 1921- Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

Türkiye Komünist Partisi kurucuları Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Hilmi Hakkı, Nazım İbrahim, Topçu İsmail Hakkı'nın içinde olduğu toplam 15 komünist, 28-29 Ocak 1921'de Sovyetler'den Türkiye'ye gelmek üzere yaptıkları yolculukta, Kemalist burjuvazinin ajanları tarafından denizin ortasında katledildiler. Kemalist tarihçi M. Kutay'ın sözleriyle "Onları Ankara'ya sokmamak, Yunan'ı denize dökmek kadar önemliydi." Bu, ulusal kurtuluş savaşının, sosyalizmi hedefleyen bir devrimle taçlanmasını engelleme çabasıydı. Nazım Hikmet, 15'ler için yazdığı şiirde; "Göğsümde 15 yara var!./Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!/Kalbim yine çarpıyor./ Kalbim yine çarpacak!!!" diyordu. Mustafa Suphi'lerin katli, TKP'nin revizyonizme evrilmesi ve komünist hareketin sekteye uğratılmasıyla sonuçlanan büyük bir kayıptır.

1 Ocak 1959-Küba devrimi

Amerikancı Batista rejiminin baskısı altında yaşamak zorunda kalan Küba halkı, gerilla savaşı vererek Fidel Castro ve Che Guevara önderliğinde devrimi gerçekleştirdi.

Fidel Castro önderliğinde kurulan gerilla birliği, 1953'te bir askeri kışlaya baskın düzenler. Ancak baskın sonucu gerillaların büyük bölümü imha edilir. Fidel Castro da dahil olmak üzere diğerlerinin hepsi tutsak düşer. Fidel, mahkemede, daha sonra devrimin stratejisini oluşturacak olan savunmalarını yapar ve halkın sempatisini kazanır. 15 yıla mahkum olur, ancak Küba halkının artan eylemlilikleri karşısında Batista diktası, siyasi tutsakları serbest bırakmak zorunda kalır.

Castro çıkar çıkmaz yeniden devrimci hareketi yaratmaya girişir, bu dönemde Che ile tanışır. 26 Temmuz 1956'da Moncada baskını gerçekleştirilir ve hareket "26 Temmuz Hareketi" adını alır. Çok kısa bir süreç içinde, tüm devrimci örgütleri kendi bünyesinde birleştiren ve kitlelerin büyük desteğini alan bu Hareket, Küba'da 1 Ocak 1959'da devrimi gerçekleştirir.

Devrimin önderlerinden Che Guevara, Küba'da bir süre bakanlık yaptıktan sonra, Bolivya devrimine katılmak üzere oraya gider. Bu büyük enternasyonalist devrimci, kısa bir süre sonra Amerikan destekli Bolivya ordusu tarafından katledilir.

Küba, devrimden sonra ABD emperyalizminin yoğun baskılarına maruz kalmıştır. Ancak bu küçük ülke, uygulanan ambargolara baskılara rağmen, geri adım atmaz ve devrimine sahip çıkar. Ne var ki Küba, kendine özgü koşullarda gerçekleştirdiği devrimini, sosyalizme taşıyamamış, böyle bir geçiş yapamamıştır.

Son yıllarda Fidel Castro'nun sağlığının bozulması, başta ABD olmak üzere emperyalistleri yeniden heveslendirmektedir. Ancak Küba halkının devrimini sahiplenmesi devam etmektedir. Her şey Küba halkının bu sahiplenişine ve devrimi daha ileriye taşımasına bağlıdır.

☆ 15 Ocak 1919'da Alman devriminin iki önemli önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, Berlin'de katledildiler.

I. Enternasyonal'in dönemlerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, "vatan savunması" adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş ise, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmaktı. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, gerek emperyalist savaş öncesi, gerek emperyalist savaş sırasında Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak, Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Bugün Almanya'da yüzbinlerce kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

Buğday, Pamuk, Pancar... Yokedilen stratejik tarım ürünleri

1929, dünya ekonomik krizinden sonra, ondan daha şiddetli yaşandığı yönünde genel kabul gören bugünkü dünya çapındaki büyük kriz, emperyalist tekelleri, krizden büyük karlarla çıkmak için daha fazla azgınlaştırıyor. Hükümetler eliyle açıkladıkları ekonomik programları, işçi ve emekçilerin ağır sömürsüne odaklanıyor ama bir yandan da sürekli çatırdıyor. Bu programlar çabucak eskidikçe daha yoğun sömürüye dayanan yeni kararlar alıyorlar. Son olarak Amerika Merkez Bankası'nın (FED), piyasaya bolca para pompalayarak doların değerini daha da aşağıya çekme hamlesi ve "G-20 Zirvesi"nde yaşanan tartışmalar yeni çalkantılara yol açtı.

Kentin ve kırsal işçi ve emekçileri, "FED'in kararından bize ne" diyemezler. Tekeller, pençelerini yeryüzünün tüm nimetlerine ve de tarım ve tarıma dayalı sanayiye geçirdiler. Dolayısıyla ekonomik kararların bizi açlığa, sefaletle iten pek çok yansımaları var. Tarım programları da ekonomik programlarına dayanıyor zaten. Örneğin ABD, doların değerini düşürürken, bizim gibi bağımlı ülkelere "para birimini değerli tut" diyor. Bu aynı zamanda yoğun ithalat demek, üretim yapamamak demek. Ekilmesine izin verdikleri ürünleri de, pahalı tarım girdileri nedeniyle (Tarım girdileri de ithal ediliyor) fahiş fiyatlara üretebilmek demek. Yaşamımızın kararması, pahalılık, yokluk demek. Çünkü Tür-

kiye, bugüne dek ürettiği, en önemli stratejik ürünler de dahil, ürünleri üretemez halde. Bu ürünleri, ABD, Rusya, Kanada, Çin, AB ülkelerinden satın almak zorunda. Yüksek faizle ödenen dövizler cebimizden çıkıyor. Vergiler artıyor, zamlar peşpeşe geliyor, ücretler düşüyor, ağır çalışma koşulları dayatılıyor ve işsizlik-yoksulluk alabildiğine artıyor. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin ise sırtımızdan elde ettikleri karlar katlanıyor.

Karlarını öylesine pervasızca artırıyolar ki, parlamentolar "gece-gündüz" bunun için yasalar çıkarıyor. **Tarım yasalarıyla topraklarımız hibe ediliyor tekellere.** Hepsi de yoksullaştırdıkları köylüden gaspettikleri topraklar. Sonra da **"Sözleşmeli Çiftçilik" uygulamasına tabi tutuluyor köylüler.** Büyük çoğunluğu da işsizliğe terk ediliyor. **Destekler kaldırıldı, tohum-yem-mazot vs. girdiler pahallandı, geleneksel ürünleri yıkma uğrattılar, özelleştirmelere hız verdiler. Emperyalistlerin dayattığı "alternatif ürünleri" ekmeye zorlandılar, meraları talan ettiler, hayvanlar telef oldu, ortalık GDO'lu ürünlerle doldu... Kitleler işsiz-güçsüz, aç bırakıldı...**

Türkiye, buğday, pamuk, pancar deposuydu ve bu ürünler milyonlarca insanın ekmek kapısıydı. Bu üç stratejik üründe de dünya çapında ilk sıralarda yer alıyordu Türkiye. Şimdi artık bunları ithal ediyor ve üretim sürekli düşüyor.

Stratejik ürünler ekilemiyor

Buğday Üretimi tehlikeli boyutlarda düşüyor. ABD Tarım Bakanlığı kaynaklarına göre de Türkiye'de buğday ithalatı artarken üretim düşüyor ve buğday stokları da hızla azalıyor.

Buğday üretimi düşüşü sadece Türkiye'de değil dünyada da yaşanıyor. Halklar açlıkla yüzyüze... **Dünya Tahıl Konseyi, önümüzdeki dönem buğday üretiminde yüzde 5 civarında düşüş olacağını söylüyor.** Dünya'daki üretim düşüklüğü buğday fiyatlarının yükselmesiyle de at başı gidiyor.

Türkiye'de 2008 yılı başında buğday fiyatları yüzde 50, pirinç fiyatları yüzde 70 artış göstermişti ve bu fahiş fiyat yüksekliği eksilmedi. Aksine devam ediyor. Çünkü Şikago Borsası'nda buğday adeta kumar haline geldi. Buğday kağıt üzerinde alınıp satılıyor. Öte yandan, stoklar tekellerin elinde. **Hububat ticaretinin yüzde 90'ı sadece beş tekelin elinde örneğin. Mısır ihracatının yüzde 70'ini ise üç tekel kontrol ediyor.**

Hem ürün fiyatlarının borsada hesaplanması hem de gıda stoklarının emperyalist tarım tekellerinin elinde merkezileşmesi, dünya halkları için en büyük tehdidi oluşturuyor. Tarım ve gıdada kriz derinleştikçe, tarım ve gıda tekellerinin karı en yüksek düzeye çıkarken en geniş kitlelerin alım gücü de sürekli düşüş gösteriyor. Böylece, **tüm gıda ve tarım ürünleri - özellikle de buğday- emperyalist tekellerin elinde en büyük silaha dönüşüyor.** Bağımlı ülkelere, halkın gereksinimi olan temel ürünlerin ekimini yasaklıyor, elinde tuttuğu satış imkanlarını da ithalata mahkum ettiği bu ülkelere karşı koz olarak kullanıyor.

Öte yandan, fiyat artışlarını geçim derdine düşmüş geniş halk kesimleri iliklerine dek hissediyor. Açıklanan tüm resmi rakamlar hayatın gerçekliği ile hiç uyuşmuyor. Üstelik buğday fiyatları gıda enflasyonu üzerinden büyük etkide bulunuyor ve açıklanan rakamlarla halkın cebini yakan rakamlar arasında da uçurum oluyor.

İşçi ve emekçiler, eğer bulabilmişse kira, yakıt, okul, sağlık, ulaşım harcamaları gibi en zorunlu ihtiyaçlarını çıktıktan sonra elindekinin tamamını "gıdaya" harcıyor. Yani zaten elinde bir şey kalmadığı için fahiş fiyatlı gıdaların yanına bile yaklaşmıyor. Peki ya ekmek?! Et yiyemiyordu, domates alamaz oldu, ekmek ne olacak?

Türkiye, bugüne dek ürettiği, en önemli stratejik ürünler de dahil, ürünleri üretemez halde. Bu ürünleri, ABD, Rusya, Kanada, Çin, AB ülkelerinden satın almak zorunda. Yüksek faizle ödenen dövizler cebimizden çıkıyor.

Vergiler artıyor, zamlar peşpeşe geliyor, ücretler düşüyor, ağır çalışma koşulları dayatılıyor ve işsizlik-yoksulluk alabildiğine artıyor. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin ise sırtımızdan elde ettikleri karlar katlanıyor.

Türkiye, buğday, pamuk, pancar deposuydu ve bu ürünler milyonlarca insanın ekmek kapısıydı. Bu üç stratejik üründe de dünya çapında ilk sıralarda yer alıyordu Türkiye.

Şimdi artık bunları ithal ediyor ve üretim sürekli düşüyor.

Kasım 2010 başında TMO (Toprak Mahsulleri Ofisi) Yönetim Kurulu, "TMO 2010-2014 Stratejik Planı"nı onayladı. Planda, uluslararası buğday fiyatlarında temmuz ayından bu yana belirgin düzeyde artış yaşandığını belirttikten sonra TMO stoklarında buğday miktarının 2 milyon ton düzeyinde olduğunu söylüyor.

Plana göre TMO; 2014 yılına dek, makarnalık buğday ve çeltikte 10'ar ton, ekmeklik buğday ve diğer hububatlarda 25'er ton alım yapacak. Stokta da, OHAL stoku da dahil, yıllık ortalama 1 milyon ton buğday bulunduracak.

TMO böyle açıklıyor, ama yukarıda da gördük, ABD Tarım Bakanlığı kaynakları stoklarda azalma, ithalatla artış olduğunu belirtiyor. Amerika hesap tuttuğuna göre Türkiye'yi ondan daha iyi kim bilebilir?! Hele de sözkonusu buğday vb. tahıl ürünleri olunca...

Bazı kaynaklar, 2007 ve 2008'de başlayan krizle birlikte gıdada yaşanan fiyat artışlarının 1800'lü yıllardan bu yana en yüksek seviyeye yükseldiğini söylüyor. Kuşkusuz, bunun buğday fiyatlarındaki artışla da ilgisi var.

Buğday, "paraların parası" olarak tekerlerin elinde kar aletine dönüştükçe ekmek zamları ve açlık kolkola yürümeye devam edecek.

Pamuk üretimi de buğday üretimi ile aynı kaderi paylaşıyor. "Önümüzdeki yaz, giyimdeki fiyat artışını göreceksiniz. Artık 5 liraya tşört, 10 liraya pantolon devri bitti.".. Ekim ayının (2010) sonunda "Cotton Counal International"ın Antalya'da düzenlediği ve daha çok ithal pamuk kullanan firmaların katıldığı "Akdeniz Tedarik Forumu"nda konuşan Akın Tekstil Pazarlama Müdürü söylüyor bunu. Tarım ve tarıma dayalı sanayi ürünleri tümüyle ithalata dayandığı sürece, işçi ve emekçiler, sadece et yüzü görememekle yüzyüze kalmıyor, en temel ihtiyaçlarını da karşıyamaz hale geliyor. Bu durumda mağazaların önüne atılan stantlardan aldığımız 3-5 liralık tşörtleri giyemez hale gelecek olmamız, hiç de şaşırtıcı olmayacak.

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu), 27 ekim 2010 tarihinde ihracat-ithalat rakamlarını açıklamıştı ve açıkladığı kadarıyla bile **pamuk ipliği, pamuk ve pamuklu mensucat ithalatı rekor düzeye ulaşmıştı.** Bu sektörde 2010 ithalatı, 2009 yılının aynı dönemine göre yaklaşık yüzde 73.5 olmuştu. 2010 yı-

Halkın "beyaz gelincik", sanayicinin "beyaz altın" dediği pamuk, artık ekilmiyor. Ve Söke de, Çukurova da emperyalistlerin "alternatif ürün" politikasına yönlendiriliyor. Bu nedenle, Çukurova'da pamuk yerine mısır, Aydın-Söke'de yaş sebze ve meyve ekiliyor. Pamuğun anavatanı Çukurova ve Söke bu durumdaysa, Türkiye'de pamuk üretimin-den hiç söz edilemeyeceği açıktır. 2010 yılı pamuk fiyatlarının en üst sınırına ulaştığı bir yıl oldu ve "alternatif ürün" politikası en çok da pamukta yaşam buldu. Dolayısıyla, pamuk yerine artık başka ürünlerin ekimi, eskiye oranla çok fazla artış göstererek devam edecek. Şimdi havlu, nevresim, yatak, battaniye, iç giyim, çorap gibi eşyalar soya ipinden hatta bambu ipinden yapılmaya başlandı.

lında tekstilcilerin açıkladığına göre 2.5 milyar kadar pamuk ithalatı olacakmış. Yukarıda sözünü ettiğimiz, tekstil firmalarının katıldığı Antalya toplantısında, "Uluslararası Pamuk Konseyi Türkiye Temsilcisi" Marshall Powell'ın söylediğine göre, Türkiye, normal pamuk kullanımının yüzde 60'ını ithal ediyormuş ve ABD pamuğunun yüzde 16'sını Türk tekstilcileri alıyormuş.

Tekstil krizde denilerek atölyelerin büyük çoğunluğu kapandı ve binlerce tekstil işçisi işsiz kaldı. Krizden en çok etkilenen sektörler arasında, küçük ve orta boy tekstil işletmeleri önemli bir yere oturuyor kuşkusuz. Ama aslında, en büyük tekstil holdinglerinin söylediğine göre "iş de var, talep de"... Fakat **Türkiye, pamuk ithalatında Çin'den sonra dünyada ikinci sırada yer alıyor.** Pamuk deposu Türkiye için bu korkunç bir durum, çünkü pamuk hammadde olarak dışarıdan alınıyor ve üretim de sürekli düşüyor.

Geçen yıl aynı dönem için, Söke Ticaret Borsası Yönetim Kurulu Başkanı Bertan Balçık'ın açıklamaları da bu yönde. Söylediğine göre **"Krizden önce pamuk ekiminde hızlı bir daralma meydana geldi ve geçtiğimiz yıl özellikle 450 bin tona düştü. 2009-2010 için maksimum 400 bin ton üretim, 1 milyon ton tüketim bekliyoruz. 600 bin ton mal, 1 milyar 200 milyon dolar ödenerek ithal edilecek."**

Ağzını açan böyle konuşuyor. Peki Söke Ovası, Çukurova nerede?! Uçsuz-bucaksız pamuk tarlaları nerede?! Halkın "beyaz gelincik", sanayicinin "beyaz altın" dediği pamuk, artık ekilmiyor. Ve Söke de, Çukurova da emperyalistlerin "alternatif ürün" politikasına yönlendiriliyor. Bu nedenle, **Çukurova'da pamuk yerine mısır, Aydın-Söke'de yaş sebze ve meyve ekiliyor.** Pamuğun anavatanı Çukurova ve Söke bu durumdaysa, Türkiye'de pamuk üretiminden hiç söz edilemeyeceği açıktır.

2010 yılı pamuk fiyatlarının en üst sınırına ulaştığı bir yıl oldu ve "alternatif ürün" politikası en çok da pamukta yaşam buldu. Dolayısıyla, pamuk yerine artık başka ürünlerin ekimi, eskiye oranla çok fazla artış göstererek devam edecek. Soya ve mısır önde gelen "alternatif ürünler". Şimdi havlu, nevresim, yatak, battaniye, iç giyim, çorap gibi eşyalar soya ipinden hatta bambu ipinden yapılmaya başlandı. Kuşkusuz, hiçbir pamuktan elde edilen iplik-

le üretilen eşyalar kadar sağlıklı olmayacak.

Öte yandan, geçen yıl (2009) Pamuk Tarış Birliği, Tarış İplik Fabrikası da dahil tüm gayrimenkullerini satma kararı aldı. Çünkü, artık tasfiye süreci sona geldi. Devlet desteğini çekmişti ve "Tarış kapanacak" diye bizzat Sanayi ve Ticaret Bakanı talimat vermişti.

Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri (TSKB) Yasası 1 Haziran 2000 tarihinde yürürlüğe sokulduğunda, zaten birliklerin tasfiye sürecine bir önceki yıldan (1999) başlanmıştı bile. 16 birliğin en büyüğü olan Tarış Pamuk ve Yağıl Tohumlar Birliği, 2000'lerden itibaren özel bankalara (İslam Kalkınma Bankası) borçlandırılmıştı.

Birlikler, Dünya Bankası'nın (DB) isteğiyle, tasfiye oldu. "Tarımda Reform Uygulama Projesi" kapsamında TSKB Yasası çıktığından bu yana, süresi de uzatılarak, 31 Aralık 2008 yılına dek sürmüştü. Bu proje kapsamında Pamuk Tarış Birliği'nin pamuk ekmesine izin verilmemişti ve zamanla Birliğin üretimi de durmuştu. Birliğin sahip olduğu banka Tarışbank, apar-topar Zorlu Grubu'na devredildi ve Denizbank ile birleştirildikten sonra da Belçikalılara satıldı. Böylece Birliğin pamuk vs. gibi ürünlerin ekimine, "şusu-busu" herşeyine özel bankalar karar vermiş oldu ve üretim de bu noktaya vardı. Pamuğun üretim maliyeti satış fiyatlarının üzerine çıkıp ortalığı da ithal pamuk kuşatınca pekçok tekstil, iplik ve çırçır fabrikasında üretim kapısına da kilit vurulmuş oldu ve işsizler kervanına yeni bölükler eklendi.

Pancar üretimi, pancar tarımı dışında, şeker sanayi ve alt sektörler de dahil, on milyon insanı ilgilendiriyordu. 500 bine yakın çiftçi ailesi 64 ilde ve 3 milyon dekar üzerinde şeker pancarı tarımı yaparken; tarımda 250 bin, sanayide ise 30 bin işçi çalışıyordu. Böylece, **pancar tarımı ve sanayinde, alt sektörlerde çalışanlar da dahil aileleriyle birlikte on milyon insan yer alıyordu.** Buradan da anlaşılmalıdır ki Türkiye, dünya çapında önemli bir şeker üreticisiydi. Dünyada Fransa, Almanya ve ABD'den sonra dördüncü sırada, Avrupa ülkeleri içinde de üçüncü sıradaydı. Fakat en önemli şeker fabrikaları kapatıldı, üretim geriledi ve çalışanların sayısı da aynı oranda düştü. **Şimdi Türkiye, dünyada en pahalı şeker kullanan ilk on ülke arasında bulunuyor.**

19 Nisan 2001 tarihinde yürürlüğe giren IMF-DB patentli Şeker Yasası ile, Türkiye'de pancar üretimi sınırlandırmıştır. DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü) dayatmaları, AB (Avrupa Birliği) müzakereleri, kaçak şeker girişlerine göz yumma ve hatta teşvik etme, NBŞ'nin (Nişasta Bazlı Şeker) kontrolsüz kullanımı derken, pancar üretimi zaten gerilemekteydi.

2004 yılı aralık ayında ise Şeker Kurumu kapatıldı ve 2005 yılı itibarıyla şeker fabrikalarının özelleştirilmesi süreci başlamış oldu. Önce Adapazarı ve Kütahya şeker fabrikaları özelleştirildi. Ardından Özelleştirme Yüksek Kurulu kararı ile (6 Aralık 2005) Bor, Ilgın ve Ereğli şeker fabrikaları özelleştirme kapsamına alındı. Üstelik Bor-Ilgın-Ereğli şeker fabrikaları, 4 özel fabrikayı dışında tutarsak 27 kamu fabrikası içerisinde en verimli üç fabrikadır ve bu üç fabrikada şeker üretimi maliyeti de çok düşüktür.

Buna rağmen 2001 Şeker Yasası ile hem şeker pancarına hem de şeker pancarından yapılan şeker üretimine kota konuldu ve NBŞ sektörünü geliştirerek tatlandırıcılardan yapılan şeker üretimine geçildi. Mısırdan elde edilen NBŞ için bol miktarda mısır (tabi ki GDO'lu mısır) ithal edildi. Pancar üretimi yerine geçirilen mısır üretimi ve mısır ithaline getirilen avantajlar, pancar üretimini bitirdi. Dolayısıyla NBŞ sektörü (yani Cargill gibi fabrikalar) gelişti ve biz doğal şeker yerine GDO'lu ürünlerden elde edilen tatsız yapay şeker kullanmaya başladık. NBŞ'ler öyle ki, doğal mısırdan elde edildikleri koşulda bile kimyasal katkıları kullanıldığı için her koşulda insan sağlığına zarar veriyor.

Ama insan sağlığına verdiği zarar ve pancar üretiminin düşmesi ile sınırlı değil kaybettiklerimiz. Cargill ve Monsanto gibi ABD'li tarım tekellerinin karları hesaba katıldı. Bu tekeller Şeker Yasası ile açılan sınırsız imkanlarla da yetinmediler. Bir yasa daha serildi ayaklarına...

Kamuoyunda Cargill Yasası denilen "Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu", 2008 Mart sonunda Meclis'ten geçerek yasalaştı. Bursa Cargill Fabrikası (NBŞ üretiyor), zaten gaspedilmiş verimli tarım topraklarında kurulmuştu. 1997'de M. Yılmaz ve B. Ecevit'in imzalarıyla kurulan Cargill için, 2002'de bizzat Bakanlar Kurulu'ndan çıkan yeni ve özel düzenlemelerle koşullar rahatlatılmıştı. Cargill bunlarla

2001 Şeker Yasası ile hem şeker pancarına hem de şeker pancarından yapılan şeker üretimine kota konuldu ve NBŞ sektörünü geliştirerek tatlandırıcılardan yapılan şeker üretimine geçildi. Mısırdan elde edilen NBŞ için bol miktarda mısır (tabi ki GDO'lu mısır) ithal edildi. Pancar üretimi yerine geçirilen mısır üretimi ve mısır ithaline getirilen avantajlar, pancar üretimini bitirdi. Dolayısıyla NBŞ sektörü (yani Cargill gibi fabrikalar) gelişti ve biz doğal şeker yerine GDO'lu ürünlerden elde edilen tatsız yapay şeker kullanmaya başladık. NBŞ'ler öyle ki, doğal mısırdan elde edildikleri koşulda bile kimyasal katkıları kullanıldığı için her koşulda insan sağlığına zarar veriyor.

yetinmedi. ABD hükümeti eliyle kaç özel görüşme yapıldı ve Türk hükümetlerinin kulağı kaç defa çekildi. Ve nihayetinde **AKP Hükümeti de Cargill için "tarımsal bütünlüğü bozmuyor" dedi. 2008 Cargill Yasası ile de en verimli tarım topraklarımız üzerinde fabrika kurmuş olmalarının önlerindeki yasal engel kalkmış oldu.** Herşey kitabına uygun!

Son olarak, "Tabiat ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanun Tasarısı", Bakanlar Kurulu'ndan geçerek Meclis'e geldi. Meclis'ten geçip yürürlüğe girecektir nasıl olsa diye, şimdiden Kaz Dağları delik deşik. Karadeniz darımadığının. Tarım toprakları, akarsular, dereler talan ediliyor.

Bugüne dek ertelemek zorunda kaldıkları şeker fabrikaları ve Ziraat Bankası'nın özelleştirilmesi de "Orta Vadeli Ekonomik Programla" halledilmek isteniyor. Bu gerçekleşirse, üretim düşecek ve bu alanda çalışanların yarıdan çoğu işsizlik kervanına katılacak. Buna bağlı olarak yem sektörü, taşımacılık, zirai mücadele gibi yan sektörler ve hayvancılık da tümüyle etkilenecek ve çoğu sektör ithalata dayandırılacak.

Öte yandan, özellikle emperyalist ülkelerin şeker içeren tarımsal ürünlerden elde ettikleri biyoetanol üretimine geçmeleri ve AB'nin "Şeker Reformu" çıkararak, şeker üreten AB ülkelerinin sayısını düşürme planı şeker fiyatlarını alabildiğine arttıracak.

Tekellerin dışları yoksulların etinde...

2008 yılı ortalarında, Fidel Castro "Gıdayı yakıta dönüştürmek canavarca bir davranış" diyordu. ABD'nin petrolde yaşadığı sıkıntıyı biyoyakıta aşmaya çalıştığını söyleyerek "130 milyar etanol elde etmek için 320 milyon ton mısır gerekiyor. Bir spor arabasının deposunu etanolla doldurmak için duyulan tahıl ihtiyacının miktarı, bir kişiyi bir yıl boyunca besler" demişti. Başta mısır deposu olan Brezilya olmak üzere tüm dünya ülkelerine tehlikenin boyutunu göstermiş ve uyarıyordu. Çünkü Soros, Brezilya'da 2007 Ekiminde etanol üretimi için 66 bin 718 hektar toprak satın almıştı ve Soros, 900 milyon dolarlık etanol yatırımı ile başı çekiyordu. BP, Ford, Cargill, Shell, Carlyle Group gibi tekeller de peşinden geliyordu.

Emperyalist tekeller gerçek anlamda bir canavar. Adeta aklıktan şehirlerle inen kurtlara benziyorlar ya da. İşçi

ve emekçilerin sadece cebine değil etine de dişlerini geçirerek saldırıyorlar.

Ama kurda haksızlık etmeyelim! O karnını doyurur gider. Tekeller öyle değil; sömürdükçe sömürde sınır tanımaz, karları arttıkça iştahlanırlar. Madenlere saldırıyorlar... Tarım, gıda ve sanayiye saldırıyorlar... Topraklara, sulara üşüşüyor, doğa da dahil her şeyi parçalamaya kalkışıyorlar... Onlar, işçi ve emekçilerin hışmına uğramadıkça, daha büyük parçalar kopararak yemeye devam eder ve azami karlarının önünde hiçbir engel görmek istemezler...

Emperyalistler ve işbirlikçileri, özellikle de genel kriz dönemlerinde, canlı canlı çürüten sistemlerine çare olsun diye kan emici reçeteler yazarlar. Sermaye, bağımlı ülke hakları üzerindeki cendereyi iyice sıkıştırmanın her yolunu dener. Bu nedenle işçi ve emekçilerin zaten berbat olan halleri hepten kötüye gider. Yaşadığımız dönem bunun çokça örnekleri ile dolu. Mesela İstanbul Üniversitesi öğretim görevlisi Süleyman Yaşar, Sabah gazetesindeki köşesinde ABD Hazine Bakanı Geithner'ın "G-20 Maliye Bakanları Zirvesi'nin Sonuç Bildirgesi'ne "Cari açığı ve fazlası yüzde 4'ü geçen ülkelere IMF baskısı uygulansın" maddesini eklettirdiğini yazıyor ve şöyle yorum yapıyor: "Füze Savunma Sistemi'ni ABD Türkiye'ye kabul ettiremezse IMF'ye diyecek ki, gidin ekonomik baskı uygulayın, devalüasyon isteyin, cari açığı düzelttirin. Hele bunu tam seçim öncesi isterse karşısında ne AKP ne de başka parti kalabilir. Tam felaket olur." Bu arada Türkiye Füze Savunma Sistemi'ni kabul etti. Bu öğretim görevlisinin kulağına kar suyu mu kaçtı, yoksa birileri dikte mi ettirdi bilemeyiz! Bildiğimiz bir şey var; o da emperyalistlerin her tür baskı, şantaj, boyun eğdirme yöntemlerini hep kullandığı... "Kitleler ayağa kalkarsa, hele bir de bu kitlelerin komünist bir önderliği varsa çok tehlikelidir", bunu da çok iyi bilirler mesela...

Çünkü o durumda, yarınımız ne olacak korkusu olmayacak. İşçi ve emekçilerin kölelik zincirleri kırılacak. Yoksul köylülerin toprağı olacak, kooperatifleri aracılığıyla desteklenecekler. Herkesin işi ve başını sokacağı bir evi olacak. Eğitim ve sağlığa para ödemeyecek. vs. vs.

Emperyalistler için tehlikeli olan, sömürünün olmadığı bir dünyanın kapısının açılmasıdır.

Nevin Berktaş'a

ÖZGÜRLÜK!

Devrimci DÜŞÜNCE
DEVİRCİ DÜŞÜNCE